JENNIFER LYNN BARNES

Autoarea seriei *JOCURILE MOȘTENIRII*

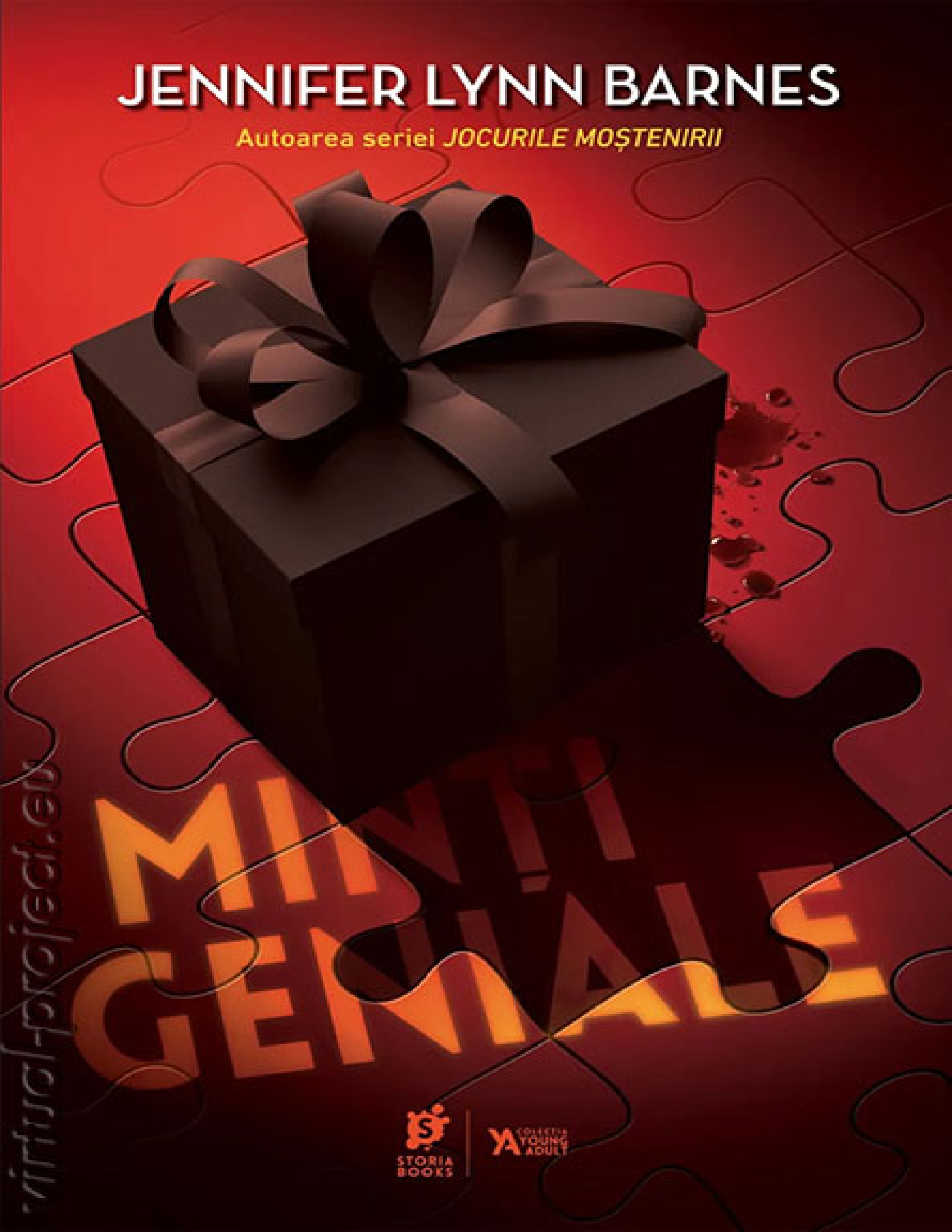

MINȚI GENIALE

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

virtual-project.eu

JENNIFER LYNN BARNES

MINȚI GENIALE

Seria **ÎNZESTRAȚII #1**

Original: *The Naturals* (2013)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN VOICULESCU

virtual-project.eu

— 2024 —

Pentru Neha, care înţelege mintea umană
şi-şi foloseşte puterile pentru a face bine, nu rău (de obicei).

Mi-am amintit ce-mi dezvăluise agentul Briggs despre darul lui Michael.

— Citeşti emoţiile, am spus.

— Expresiile feţei, postură, gesturi, a răspuns el. Îţi muşti interiorul buzei când eşti agitată. Şi îţi apare cuta asta mică la colţul ochiului când te străduieşti să nu te holbezi.

A spus toate astea fără să-şi ia vreo clipă ochii de la drum. Privirea mi-a zburat spre vitezometru şi am realizat cât de repede mergem.

— *Vrei* să fii tras pe dreapta? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Tu eşti profilerul, mi-a răspuns. Tu să-mi zici.

PARTEA I:
CERTITUDINEA

TU

Ai ales şi ai ales bine. Poate că ea va fi aceea care te va opri. Poate că ea va fi diferită. Poate că ea va fi de ajuns.

Singurul lucru cert este că e specială.

Bănuieşti că e vorba despre ochii ei – nu culoarea: un albastru rece şi străveziu. Nu genele sau forma, nici faptul că nu e nevoie să fie conturaţi cu creion dermatograf ca să semene cu ai unei pisici.

Nu, marea atracţie se găseşte în spatele acelui albastru ca de gheaţă. Simţi asta de fiecare dată când te uiţi la ea. Certitudinea. Conştientizarea. Licărirea aceea nelumească cu care convinge oamenii că e autentică.

Poate că este.

Poate chiar vede lucruri. Poate că ştie lucruri. Poate că e tot ceea ce susţine că e, ba chiar mai mult. Dar când o priveşti, când îi numeri respiraţiile, zâmbeşti, pentru că, în adâncul sufletului, ştii că n-o să te oprească.

Nu vrei cu adevărat să te oprească.

E fragilă.

Perfectă.

Însemnată.

Şi singurul lucru pe care această fată cu aşa-zise puteri psihice n-o să-l vadă eşti tu.

CAPITOLUL 1

Programul de lucru era teribil. Bacşişurile erau şi mai rele, iar majoritatea colegilor mei categoric lăsau de dorit, dar *c'est la vie, que sera sera*[1], introduceţi aici clişeul vostru preferat din orice limbă străină. Era un job de vară şi mă scăpa de gura *nonnei*[2]. Totodată, le împiedica pe diversele mele rude – unchi, mătuşi şi veri – să se simtă obligate să-mi ofere temporar de lucru la restaurantul/măcelăria/biroul de avocatură/magazinul lor. Având în vedere că familia tatei e foarte numeroasă, foarte extinsă (şi foarte italiană), posibilităţile sunt nesfârşite, dar toate, variaţiuni ale aceleiaşi teme.

Tata locuia în celălalt capăt al lumii. Mama era dată dispărută şi se presupunea că murise. Rămăsesem în grija tuturor şi a nimănui.

Adolescentă, bănuită a avea probleme.

— Comanda!

Cu o îndemânare exersată, am luat cu mâna stângă o farfurie cu clătite (cu bacon alături) şi cu dreapta un *burrito* de mic-dejun (cu garnitură de ardei iuţi) atât de mare, încât trebuia ţinut cu două mâini. Dacă n-aveam să mă descurc bine în toamnă la SAT [3] mă aştepta un viitor strălucit în industria de doi bani a restaurantelor mici.

— Clătite cu bacon. Burrito de mic-dejun cu ardei iuţi, spun, aşezând farfuriile pe masă. Vă mai pot servi cu ceva, domnilor?

Am ştiut exact ce aveau să spună, înainte să deschidă gura. Tipul din stânga va cere mai mult unt. Şi cel din dreapta? Trebuia să mai bea un pahar cu apă înainte chiar să se *gândească* la ardeii ăia.

Eram aproape sigură că nici nu-i plac.

Tipii cărora le plac cu adevărat ardeii iuţi nu cer să le fie serviţi *lângă* felul principal. Domnul Burrito de Mic-Dejun pur şi simplu nu voia ca lumea să creadă că e un papă-lapte – doar că el s-ar fi exprimat prin alt cuvânt.

Uşurel, Cassie! m-am mustrat în gând. *Să evităm obscenităţile.*

De regulă, nu prea înjuram, dar aveam prostul obicei de a prelua caracteristicile altora. Dacă m-ai fi pus într-o cameră cu un grup de englezi, aş fi ieşit de acolo cu un accent britanic. N-o făceam cu intenţie, doar că de-a lungul anilor petrecusem mult timp pătrunzând în minţile altora.

Risc profesional. Nu al meu. Al mamei.

— Ai putea să-mi mai aduci câteva pacheţele din astea cu unt? a întrebat tipul din stânga.

Am încuviinţat din cap… şi am aşteptat.

— Mai adu apă, a mormăit tipul din dreapta.

Şi-a umflat pieptul şi s-a holbat la sânii mei. Am zâmbit forţat.

— Mă întorc imediat cu apa.

M-am abţinut să adaug *perversule* la sfârşit, dar cu greu.

Încă speram că un tip de aproape 30 de ani, care se preface că-i place mâncarea piperată şi se zgâieşte la sânii chelneriţelor adolescente de parcă s-ar antrena pentru Jocurile Olimpice ale Căscatului Ochilor, se va arăta la fel de extravagant şi în privinţa bacşişului.

Pe de altă parte, m-am gândit, plimbându-mă printre mese ca să umplu ceştile şi paharele clienţilor, *poate că e genul de bărbat care lasă cu ochii în soare chelneriţele mici şi neajutorate doar ca să arate că poate.*

Distrată, am întors situaţia pe toate părţile: ţinuta domnului Burrito de Mic-Dejun; posibila lui profesie; faptul că prietenul lui, care comandase clătitele, purta un ceas mult mai scump.

O să insiste să achite el nota, apoi o să-mi lase un bacşiş de rahat.

Speram să mă înşel, dar eram aproape sigură că nu e cazul.

Alţi copii îşi petreceau anii de grădiniţă învăţând alfabetul prin cântece. Crescusem învăţând un alfabet diferit. Comportament, personalitate, mediu – mama le spunea CPM şi erau instrumentele meseriei sale. Modul ăsta de gândire nu putea fi întrerupt pur şi simplu – nici după ce creşteai suficient încât să înţelegi că, atunci când mama ta le spunea oamenilor că este clarvăzătoare, *minţea,* iar atunci când le lua banii, comitea o *escrocherie.*

Chiar şi acum, după dispariţia ei, nu mă puteam abţine să descifrez oamenii, aşa cum nu mă puteam abţine să respir, să clipesc şi să număr zilele până la aniversarea mea de 18 ani.

— O masă pentru o persoană?

O voce joasă şi amuzată m-a adus brusc cu mintea în prezent. Persoana care vorbise părea tipul de băiat care s-ar fi simţit mai în largul lui într-un club simandicos decât în restaurantul ăsta modest. Avea un ten perfect şi părul ciufulit cu pricepere. Deşi intonase cuvintele ca pe o întrebare, nu asta formau – nu chiar.

— Sigur, am spus, luând un meniu. Pe aici, te rog!

Privindu-l mai atent, mi-am dat seama că Băiatul de Club e cam de aceeaşi vârstă cu mine. Un zâmbet îngâmfat îi juca pe buze; avea trăsături

perfecte şi mersul caracteristic nobilimii de liceu. De îndată ce m-am uitat la el, m-am simţit ca un şerb.

— E bine aici? am întrebat, conducându-l la o masă de lângă fereastră.

— Numai bine, a spus el, aşezându-se.

A privit alene prin încăpere, cu o încredere de sine impenetrabilă.

— Vine multă lume în weekend?

— Sigur, am răspuns.

Începeam să mă întreb dacă nu cumva îmi pierdusem capacitatea de a forma enunţuri complexe. Când am văzut cum mă priveşte, am bănuit că se întreabă acelaşi lucru.

— Te las puţin să te uiţi pe meniu.

Nu a răspuns şi în răstimpul ăsta scurt le-am dus notele de plată – la plural – lui Clătite şi Burrito de Mic-Dejun. Mi-am spus că, dând suma pe din două, aş putea să mă aleg cu jumătate dintr-un bacşiş decent.

— Puteţi să-mi achitaţi când doriţi, am spus cu un zâmbet fals.

Am pornit înapoi spre bucătărie şi am observat că băiatul de lângă fereastră mă urmăreşte. Nu mă privea în sensul că *sunt gata să comand.* De fapt, nu prea înţelegeam de ce se uită la mine, dar toate oasele din trup îmi spuneau că are un *motiv.* Nu mă părăsea senzaţia sâcâitoare că îmi scapă un detaliu esenţial legat de întreaga situaţie – legat de *el.* Băieţii de genul lui nu mănâncă în asemenea locuri.

Nu se holbau la fete ca mine.

Stânjenită şi prevăzătoare, am traversat încăperea.

— Te-ai hotărât? l-am întrebat.

Nu aveam de ales, trebuia să-i iau comanda, aşa că mi-am lăsat părul să cadă şi să-mi ascundă faţa.

— Vreau trei ouă, a spus el, fixând cu ochii căprui puţina parte pe care o vedea din chipul meu. Şi clătite. Şi şuncă.

Nu era nevoie să-i notez comanda, dar brusc am simţit nevoia să iau un pix, doar ca să am ce ţine în mână.

— Cum vrei ouăle? am întrebat.

— Spune-mi tu.

Răspunsul m-a luat prin surprindere.

— Poftim?

— Ghiceşte.

M-am uitat la el printre şuviţele de păr care încă îmi acopereau faţa.

— Să ghicesc cum vrei să-ţi pregătim ouăle?

A zâmbit.

— De ce nu?

Şi cu asta, a aruncat mănuşa.

— Nu vrei omletă, am spus, gândind cu voce tare.

Omleta era prea banală, prea comună, iar el era un tip căruia îi plăcea să fie puţin diferit. Dar nu prea diferit, deci nu voia ouă poşate – în orice caz, nu aici. Ochiurile prăjite doar pe o parte i-ar fi murdărit prea mult farfuria; ochiurile prăjite bine pe ambele părţi ar fi murdărit-o prea puţin.

— Ochiuri, prăjite puţin pe ambele părţi.

Eram la fel de sigură de concluzia mea cum eram de culoarea ochilor lui. Băiatul a zâmbit şi a închis meniul.

— Nu-mi spui dacă am ghicit? l-am întrebat – nu pentru că aveam nevoie de confirmare, ci pentru că voiam să văd cum răspunde.

A ridicat din umeri.

— N-ar avea niciun haz.

Aş fi vrut să rămân pe loc şi să-l privesc atent până când l-aş fi descifrat, dar n-am făcut-o. Am transmis comanda. I-am dus mâncarea. Până să mă dumiresc, a venit ora prânzului şi restaurantul s-a aglomerat, iar când m-am întors, băiatul de lângă fereastră dispăruse. Nici nu aşteptase nota de plată – doar lăsase pe masă 20 de dolari. Tocmai îmi ziceam că pentru un bacşiş de 12 dolari ar fi putut să se joace cu mine de-a ghicitul după pofta inimii, când am observat că nu lăsase doar banii.

Ci şi o carte de vizită.

Am luat-o. Complet albă. Litere negre. Spaţiere uniformă. Avea o siglă în colţul de sus, în stânga, dar puţin text: un nume, o funcţie, un număr de telefon. De-a lungul marginii de sus se înşiruiau trei cuvinte, trei cuvinte mici care mi-au tăiat respiraţia de parcă cineva m-ar fi lovit în burtă.

Am băgat cartea de vizită în buzunar – şi bacşişul. M-am întors în bucătărie. Mi-am tras sufletul. Apoi m-am uitat la ea din nou.

Tanner Briggs. Numele.

Agent special. Funcţia.

Biroul Federal de Investigaţii.

Trei cuvinte, dar m-am holbat la ele atât de mult, încât mi s-au înceţoşat ochii şi n-am mai văzut decât trei litere.

Ce-oi fi făcut ca să atrag atenţia FBI-ului?

CAPITOLUL 2

După o tură de opt ore, trupul meu era epuizat până-n măduva oaselor, dar mintea îmi vuia. Voiam să mă închid în camera mea, să mă trântesc pe pat şi să mă lămuresc ce naiba se întâmplase în după-amiaza aceea.

Din păcate, era duminică.

— Uitaţi-o! Cassie, tocmai ne pregăteam să trimitem băieţii să te caute.

Mătuşa mea Tasha se numără printre fraţii mai rezonabili ai tatei, aşa că nu mi-a făcut cu ochiul şi nu m-a întrebat dacă îmi găsisem un iubit cu care să-mi ocup timpul.

Astfel de intruziuni cădeau în sarcina unchiului Rio.

— Mica noastră cuceritoare! Umbli şi frângi inimi? Bineînţeles că asta face!

Fusesem nelipsită de la cina de duminică încă de când Serviciile Sociale mă azvârliseră la uşa tatei – în sens metaforic, slavă Domnului! – când aveam 12 ani. După alţi cinci, încă nu-l auzisem pe unchiul Rio să pună o întrebare la care să nu răspundă imediat tot el.

— N-am iubit, am spus.

Era un scenariu îndelung exersat şi asta era replica mea.

— Jur.

— Despre ce vorbim? a întrebat unul dintre băieţii unchiului Rio, trântindu-se pe canapeaua din camera de zi şi legănându-şi picioarele peste marginea ei.

— Despre iubitul lui Cassie, a răspuns unchiul Rio.

Am dat ochii peste cap.

— *N-am* iubit.

— Iubitul secret al lui Cassie, s-a corectat unchiul Rio.

— Cred că mă confunzi cu Sofia şi Kate, am spus.

În mod normal, nu le-aş fi scos în faţă pe verişoarele mele, dar vremurile disperate impuneau măsuri disperate.

— E mult mai probabil ca ele să aibă iubiţi secreţi.

— Pff! a exclamat unchiul Rio. Iubiţii Sofiei nu sunt niciodată secreţi.

Şi aşa mai departe – tachinări lipsite de răutate, glume între rude. Mi-am jucat şi eu rolul, i-am lăsat să mă molipsească cu energia lor, am spus ce voiau să spun, am zâmbit aşa cum voiau să zâmbesc. Era o atmosferă caldă şi sigură şi fericită, dar nu mi se potrivea.

Nu mi s-a potrivit niciodată.

De îndată ce m-am convins că nimeni n-o să-mi observe lipsa, m-am dus în bucătărie.

— Cassandra! Bun!

Bunica mea, cu braţele băgate până la coate în făină, cu părul cărunt legat lejer la ceafă într-un coc, mi-a zâmbit călduros.

— Cum a fost la muncă?

În ciuda înfăţişării ei de bătrână mică şi blândă, *nonna* conducea întreaga familie aşa cum un general îşi conduce trupele. În clipa de faţă, cea care ieşea din formaţie eram eu.

— Ca la muncă, am răspuns. N-a fost rău.

— Dar nici bine? a întrebat bunica, mijind ochii.

Trebuia să-i răspund cu atenţie, altfel aveam să mă trezesc cu zece propuneri de angajare în decursul unei singure ore. Familia le purta de grijă alor ei – chiar şi când „ai ei" erau perfect capabili să-şi poarte singuri de grijă.

— De fapt, azi chiar a fost bine, am spus, încercând să par veselă. Cineva mi-a lăsat un bacşiş de 12 dolari.

Şi o carte de vizită de la FBI, am adăugat în gând

— Bun, a spus bunica. E bine. Ai avut o zi bună.

— Da, *nonna,* am spus, traversând camera şi pupând-o pe obraz, ştiind că-i fac o bucurie. A fost o zi bună.

La ora nouă, când toţi au plecat, cartea de vizită îmi stătea în buzunar ca o bucată de plumb. Am încercat s-o ajut pe *nonna* cu spălatul vaselor, dar m-a expediat la etaj. În liniştea camerei mele, am simţit că mi se scurge energia din trup ca aerul dintr-un balon care se dezumflă încet.

M-am aşezat pe pat, apoi m-am trântit pe spate. Arcurile vechi au scârţâit sub mine şi am închis ochii. Mâna dreaptă mi-a alunecat spre buzunar şi am scos cartea de vizită.

Era o glumă. Trebuia să fie. De aceea mi se păruse *ciudat* băiatul acela frumuşel, ca scos dintr-un club de bogătaşi. De aceea mă luase în vizor – ca să-şi bată joc de mine.

Dar nu părea cu adevărat genul de persoană care să facă aşa ceva.

Am deschis ochii şi m-am uitat la cartea de vizită. De data asta, mi-am îngăduit s-o citesc cu voce tare.

— Agent special Tanner Briggs. Biroul Federal de Investigaţii.

Cele câteva ore care trecuseră nu schimbaseră textul. FBI? Serios? Pe

cine încerca să păcălească puştiul ăla? Arăta de 16, cel mult 17 ani.

Nu ca un agent special.

Doar special. N-am reuşit să-mi alung gândul ăsta şi privirea mi-a zburat pe nesimţite spre oglinda de pe perete. Una dintre marile ironii ale vieţii era că moştenisem toate trăsăturile mamei, dar niciun strop din magia cu care acestea se îmbinaseră pentru a-i alcătui chipul. Fusese frumoasă. Eu eram ciudată – arătam ciudat, eram ciudat de tăcută, mereu ciudata care sare în ochi.

Nici după cinci ani nu puteam să mă gândesc la mama fără să-mi amintesc ultima dată când o văzusem, când mă expediase din cabina ei de la teatru cu un zâmbet larg pe chip. Apoi m-am gândit cum m-am întors în cabină. Cum am văzut sângele – pe podea, pe pereţi, pe oglindă. Nu lipsisem mult. Deschisesem uşa…

Vino-ţi în fire! m-am mustrat.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am rezemat cu spatele de tăblia de la capul patului, nereuşind să înăbuş mirosul sângelui şi amintirea clipei în care înţelesesem că e al mamei şi mă rugam să nu fie aşa.

Dacă despre *asta* era vorba acum? Dacă nu era o glumă cartea de vizită? Dacă FBI-ul investiga moartea mamei?

Au trecut cinci ani, mi-am spus. Dar cazul încă nu fusese închis. Trupul mamei nu fusese găsit. Având în vedere cantitatea de sânge, asta căutase poliţia încă de la început.

Un cadavru.

Am întors cartea de vizită. Cineva scrisese ceva pe spate.

CASSANDRA, scria, *SUNĂ-MĂ, TE ROG.*

Atât. Numele meu urmat de indicaţia de a suna, scrisă cu majuscule. Nicio explicaţie. Nimic.

Sub cuvintele astea, altcineva scrisese un al doilea rând de instrucţiuni cu litere mici şi ascuţite – abia lizibile. Mi-am plimbat degetul peste litere şi m-am gândit la băiatul din restaurant.

Poate că nu el era agentul special.

Atunci ce era? Mesagerul?

Nu aveam niciun răspuns, dar cuvintele scrise în partea de jos a cărţii de vizită îmi săreau în ochi tot atât de mult ca indicaţia *SUNĂ-MĂ, TE ROG* a agentului Tanner Briggs.

În locul tău, n-aş face-o.

TU

Ştii să aştepţi. Să aştepţi momentul potrivit. Fata potrivită. Ai pus mâna pe ea şi totuşi aştepţi în continuare. Aştepţi să se trezească. Aştepţi să deschidă ochii şi să te vadă.

Aştepţi să ţipe.

Şi iar să ţipe.

Şi iar să ţipe.

Şi să înţeleagă că n-o mai aude nimeni în afară de tine.

Ştii cum o să decurgă lucrurile, ştii că o să se înfurie, apoi o să se sperie, apoi o să jure sus şi tare că n-o să spună nimănui dacă-i dai drumul. O să te mintă şi o să încerce să te manipuleze, iar tu o să trebuiască să-i dovedeşti – aşa cum le-ai dovedit atâtea altora – că nu merge aşa.

Dar încă nu. Deocamdată doarme. E frumoasă – dar nu atât de frumoasă cum o să fie după ce o să termini cu ea.

CAPITOLUL 3

Mi-au trebuit două zile ca să mă hotărăsc, dar până la urmă am sunat la numărul de pe cartea de vizită. Evident că am sunat, pentru că, deşi probabilitatea era de 99% să fie o farsă, rămânea o şansă de 1% să nu fie aşa.

Mi-am dat seama că-mi ţin respiraţia abia când cineva a răspuns.

— Aici Briggs.

N-am ştiut ce-i mai dezarmant: faptul că, aparent, acest „agent Briggs" îmi dăduse numărul lui personal sau modul în care răspunsese, ca şi când n-ar fi vrut să-şi răcească gura de pomană cu „bună ziua".

— Bună ziua, a vorbit din nou agentul special Tanner Briggs, ca şi când mi-ar fi citit gândurile. Alo?

— Sunt Cassandra Hobbes, am spus. Cassie.

— Cassie.

Modul în care mi-a intonat numele mi-a dat impresia că, înainte să fi spus un singur cuvânt, ştiuse că prefer să mă prezint cu numele prescurtat.

— Mă bucur că ai sunat.

A aşteptat să mai spun ceva, dar am tăcut. Fiecare cuvânt şi fiecare gest erau o informaţie pe care o dezvăluiai lumii şi nu voiam să-i mai dau nicio informaţie tipului ăstuia – nu înainte să aflu ce vrea de la mine.

— Bănuiesc că te întrebi de ce te-am contactat – de ce l-am rugat pe Michael să te contacteze.

Michael. Aşadar, acum băiatul din restaurant avea un nume.

— Aş vrea să-ţi fac o propunere.

— O propunere?

M-am minunat observând că tonul îmi rămâne la fel de calm şi de stăpânit ca al lui.

— Cred că ar fi mai bine să discutăm între patru ochi, domnişoară Hobbes. Există vreun loc convenabil pentru tine, unde am putea să ne întâlnim?

Se pricepea – mă lăsa să aleg locul întâlnirii, pentru că dacă ar fi propus el unul, poate că n-aş fi acceptat. Probabil că ar fi trebuit să refuz oricum întâlnirea, dar n-am putut, din acelaşi motiv pentru care pusesem mâna pe telefon şi-l sunasem.

Aşteptasem cinci ani – prea mult – ca trupul ei să fie găsit. Ca să primesc

explicaţii.

— Aveţi un birou? am întrebat.

Pauza scurtă mi-a indicat că Briggs nu se aşteptase la răspunsul ăsta. Aş fi putut să-i propun să ne întâlnim la restaurant sau la o cafenea de lângă liceu sau în orice alt loc pe care-l frecventam, ca să am un avantaj, dar fusesem învăţată să consider că asemenea avantaje nu există.

Puteai afla mult mai multe despre un străin dacă îi vizitai locuinţa decât dacă îl invitai la tine acasă.

În plus, dacă tipul ăsta nu era cu adevărat un agent FBI, dacă era cine ştie ce pervers şi totul era doar un joc, m-am gândit că probabil i-ar fi fost cam greu să organizeze o întâlnire la biroul local al FBI-ului.

— N-am birou în Denver, a spus în cele din urmă. Dar sunt sigur că voi găsi o soluţie.

Deci probabil că nu era un pervers.

Mi-a dat o adresă. I-am precizat o zi şi o oră.

— Şi… Cassandra?

M-am întrebat ce speră să obţină agentul Briggs adresându-mi-se pe numele întreg.

— Da?

— Asta nu are legătură cu mama ta.

M-am dus oricum la întâlnire. Evident că m-am dus. Agentul special Tanner Briggs ştia suficiente lucruri despre mine încât să-şi dea seama că urmasem indicaţiile de pe cartea de vizită şi îl sunasem cu gândul la cazul mamei. Voiam să ştiu cum aflase informaţiile astea, dacă citise dosarul întocmit de poliţie, dacă *ar fi acceptat* în eventualitatea în care îi ofeream ce voia de la mine, orice o fi fost asta.

Voiam să aflu de ce se informase despre mine agentul special Tanner Briggs aşa cum cineva ar fi reţinut caracteristicile unui calculator pe care vrea să-l cumpere.

— La ce etaj?

Femeia din lift era trecută de 60 de ani. Părul ei blond-argintiu era strâns cu grijă într-o coadă la ceafă şi purta un costum impecabil croit.

Nu se sinchisea cu politeţuri, exact ca agentul Tanner Briggs.

— Al cincilea, am spus. Vă rog.

Neştiind ce să fac cu toată energia mea nervoasă, i-am aruncat încă o privire şi am început să-i descifrez povestea vieţii aşa cum reieşea din

postura şi ţinuta ei, din accentul uşor neobişnuit, din oja transparentă de pe unghii.

Era măritată.

Nu avea copii.

Când se angajase la FBI, era un club al băieţilor.

Comportament. Personalitate. Mediu. Aproape că o auzeam pe mama îndrumându-mă pe parcursul acestei analize improvizate.

— Etajul cinci, a spus femeia pe un ton apăsat şi am adăugat încă un element în lista din minte: *nerăbdătoare.*

M-am grăbit să ies din lift. Uşa s-a închis în spatele meu şi am privit în jur. Atmosfera părea atât de… *normală!* Dacă n-ar fi fost punctul de control de la intrarea în clădire şi ecusonul de vizitator pe care-l purtam prins la pieptul rochiei negre şi decolorate de vară, n-aş fi ghicit în veci că locul ăsta se ocupă cu investigarea infracţiunilor federale.

— La ce te aşteptai? La un spectacol cu artificii?

I-am recunoscut imediat vocea. Băiatul din restaurant. *Michael.* Părea amuzat şi, când m-am întors spre el, pe chip i s-a întins încet un rânjet familiar, pe care probabil că ar fi putut să şi-l stăpânească dacă ar fi făcut un efort cât de mic.

— Nu mă aşteptam la nimic, i-am spus. Eu nu am aşteptări.

M-a privit cu subînţeles.

— Când nu ai aşteptări, nu ai parte nici de dezamăgiri.

Nu mi-am dat seama dacă-mi descria starea de spirit prezentă sau dacă ăsta era principiul după care trăia chiar el. De fapt, nu reuşeam deloc să-i descifrez personalitatea. În locul tricoului de polo dungat şi al blugilor purta un tricou negru mulat şi pantaloni lejeri de culoare kaki. Se potrivea la fel de puţin în peisajul ăsta ca în restaurant şi poate că tocmai asta îi era intenţia.

— Ştii, a spus nonşalant, mă aşteptam să vii.

Am ridicat din sprâncene.

— Deşi m-ai sfătuit să n-o fac?

A dat din umeri.

— Cercetaşul altruist din inima mea a simţit nevoia să încerce măcar.

Dacă tipul ăsta avea o inimă de cercetaş, atunci eu aveam o inimă de flamingo.

— Ai venit să mă conduci la agentul Tanner Briggs? am întrebat scurt, reuşind totuşi să-mi stăpânesc tonul şi să nu par fascinată, impresionată sau

câtuşi de puţin atrasă de vocea lui.

— Hmmmmm…

Drept răspuns, Michael a scos un sunet evaziv şi a dat uşor din cap – un „da” mai clar de atât nu aveam să primesc. M-a condus printr-o sală cu birouri aranjate în separeuri, apoi pe un coridor. Covor neutru, pereţi neutri, expresie neutră pe chipul lui criminal de atrăgător.

— Aşadar, cu ce te are Briggs la mână? m-a întrebat Michael.

Am simţit că mă priveşte, aşteptând să vadă o emoţie – orice emoţie –, care să-i arate că întrebarea lui a atins un punct sensibil.

N-a fost aşa.

— Vrei să mă nelinişteşti, i-am spus, pentru că asta, cel puţin, se deducea clar din cuvintele lui. Şi m-ai sfătuit să nu vin.

A zâmbit, dar cu reticenţă, vizibil încordat.

— Să zicem că-mi place să fiu contra.

Am pufnit. Se putea spune şi aşa.

— N-ai vrea să-mi zici ce se petrece, să-mi dai un indiciu cât de mic? l-am întrebat când ne-am apropiat de capătul culoarului.

A ridicat încă o dată din umeri.

— Depinde. N-ai vrea să încetăm jocul ăsta de-a Cine Are Faţa Mai Inexpresivă?

Spre surprinderea mea, am izbucnit în râs şi mi-am dat seama că nu o mai făcusem demult, pentru că nu m-am putut stăpâni, şi nu pentru că râde altcineva din jur.

Zâmbetul lui Michael şi-a pierdut încordarea şi, preţ de o clipă, i-a transformat faţa cu totul. Dacă până atunci fusese atrăgător, acum era frumos – dar nu a durat mult. La fel de repede cum îi apăruse pe chip, lumina s-a stins.

— Am fost sincer când ţi-am scris pe cartea aia de vizită, a spus încet.

A făcut semn spre uşa închisă a unui birou din dreapta.

— În locul tău, n-aş intra acolo.

Am ştiut atunci – aşa cum întotdeauna am ştiut lucruri – că şi Michael fusese în situaţia asta la un moment dat şi că el deschisese uşa. Avertismentul lui era sincer, dar am deschis-o şi eu.

— Domnişoară Hobbes. Intră, te rog!

Aruncându-i o ultimă privire lui Michael, am intrat în birou.

— *Au revoir,* a spus băiatul cu expresia perfect stăpânită, accentuându-şi cuvintele cu o fluturare exagerată a degetelor.

Agentul special Tanner Briggs şi-a dres glasul. Uşa s-a închis în spatele meu. De bine, de rău, eram aici ca să mă întâlnesc cu un agent FBI. Singură.

— Mă bucur că ai venit, Cassie. Ia loc.

Agentul Briggs era mai tânăr decât mă aşteptam, după vocea auzită la telefon. Rotiţele din creier au început să mi se învârtă încet, adăugându-i vârsta la imaginea pe care mi-o făcusem despre el. Bărbaţii mai în vârstă se străduiau să prezinte un aer de profesionalism din precauţie. Tinerii de 29 de ani o făceau pentru a fi luaţi în serios.

Exista o diferenţă.

M-am supus şi am luat loc. Briggs a rămas aşezat, dar s-a aplecat în faţă. Biroul dintre noi era liber, cu excepţia unui teanc de hârtii şi a două pixuri, dintre care unul fără capac.

Aşadar, nu era o persoană ordonată din fire. Cumva, gândul m-a liniştit. Era ambiţios, dar nu inflexibil.

— Ai terminat? m-a întrebat.

Nu cu bruscheţe. Mai curând părea sincer curios.

— Ce să termin? l-am întrebat la rândul meu.

— Analiza la care mă supui, a spus el. Stau în biroul ăsta doar de două ore. Mi-e imposibil să ghicesc ce anume ţi-a atras atenţia, dar mă aşteptam să observi ceva. Aşa fac înzestraţii aproape întotdeauna.

Înzestraţii. A spus cuvântul de parcă s-ar fi aşteptat să-l repet cu un semn de întrebare în glas. N-am zis nimic. Cu cât îi ofeream mai puţine informaţii, cu atât avea să-mi dea el mai multe.

— Te pricepi să citeşti oamenii, să-ţi formezi imagini de ansamblu plecând de la detalii mici: cine sunt, ce urmăresc, cum se comportă.

A zâmbit.

— Cum le plac ochiurile.

— M-ai invitat aici pentru că mă pricep să ghicesc cum le plac oamenilor ochiurile? am întrebat, nereuşind să-mi ascund uimirea din voce.

Briggs a bătut cu degetele în birou.

— Te-am invitat pentru că ai o abilitate înnăscută pe care majoritatea oamenilor ar putea să o deprindă abia după o viaţă întreagă de efort.

M-am întrebat dacă prin *majoritatea oamenilor* se referă măcar în parte şi la el însuşi. Mi-a interpretat tăcerea ca pe un semn că-l contrazic.

— Vrei să spui că nu citeşti oamenii? Că n-ai putea să-mi spui chiar acum ce sport aş prefera între baschet şi golf?

Baschet. Dar ar vrea ca lumea să creadă că preferă golful.

— Ai putea încerca să-mi explici cum descifrezi lucrurile astea, cum descifrezi *oamenii,* Cassie, dar diferenţa dintre tine şi restul lumii e, că pentru a-mi explica cum ţi-ai dat seama adineauri că aş prefera să-mi rup nasul pe terenul de baschet decât să joc golf cu şeful, ar trebui să gândeşti de-a-ndoaselea. Ar trebui să-ţi lămureşti care au fost indiciile şi cum le-ai pus cap la cap, pentru că o faci fără să-ţi dai seama. Nici măcar nu trebuie să te gândeşti la asta, aşa cum aş fi nevoit să o fac eu, aşa cum ar fi nevoiţi s-o facă cei din echipa mea. Probabil că n-ai putea să te opreşti nici dacă ai încerca.

Nu vorbisem niciodată despre asta, nici măcar cu mama, care mă învăţase acele aspecte care puteau fi explicate. Oamenii erau oameni, dar pentru mine erau adesea doar nişte puzzle-uri. Puzzle-uri uşoare, puzzle-uri dificile, cuvinte încrucişate, ghicitori complicate, sudoku. Mereu exista o soluţie şi nu mă puteam opri până când nu o găseam

— De unde ştii toate astea? l-am întrebat pe bărbatul din faţa mea. Şi chiar dacă ar fi adevărat, chiar dacă aş avea nişte instincte foarte bune în privinţa oamenilor, de ce te interesează?

S-a aplecat în faţă.

— Ştiu pentru că asta e ocupaţia mea. Pentru că eu sunt cel care a convins FBI-ul să-i caute pe cei ca tine.

— Ce vrei de la mine?

S-a rezemat de spătarul scaunului.

— Ce crezi că vreau de la tine, Cassie?

Mi s-a uscat gura.

— Am 17 ani.

— Abilităţile înnăscute, cum e a ta, ajung la apogeu în perioada adolescenţei. Educaţia formală, studiile universitare, influenţele nepotrivite, toate ar putea să vicieze uriaşul potenţial brut pe care-l ai acum.

Şi-a împreunat cu grijă mâinile în faţă.

— Vreau să mă asigur că vei avea parte de influenţe potrivite, că darul tău se va transforma în ceva extraordinar, ceva de care să te poţi folosi pentru a face incredibil de mult bine în lumea asta.

O parte din mine ar fi vrut să-i râdă în nas, să iasă din cameră, să uite că toate astea s-au întâmplat, dar cealaltă parte gândea neîncetat că, timp de cinci ani, trăisem în pragul dintre două lumi, ca şi când aş fi aşteptat ceva fără să ştiu ce anume.

— Poţi să te gândeşti cât de mult vrei, Cassie, dar îţi ofer o şansă unică.

Nu mai există alte programe ca al nostru şi ar putea să transforme Înzestraţii – pe cei ca tine – în ceva cu adevărat extraordinar.

— Pe cei ca mine, am repetat, cu mintea gonindu-mi cu 150 de kilometri pe oră. Şi ca Michael.

Era doar o bănuială, şi totuşi era mai mult decât atât. În cele două minute petrecute în drum spre birou, dintre toate persoanele pe care le întâlnisem vreodată, Michael se apropiase cel mai mult de elucidarea felului în care-mi funcţionează mintea.

— Şi ca Michael.

În timp ce vorbea, chipul agentului Briggs a devenit mai animat. Profesionistul dur dispăruse. Problema asta îl interesa îndeaproape. Credea în acest program.

Şi avea ceva de demonstrat.

— Ce ar trebui să fac dacă m-aş alătura programului? l-am întrebat, urmărindu-i cu atenţie reacţia.

Entuziasmul de pe chipul lui s-a transformat în ceva mult mai intens. M-a sfredelit cu privirea.

— Ce-ai spune de o mutare în Washington, DC?

CAPITOLUL 4

Ce-aş spune de o mutare în Washington, DC?

— Am 17 ani, i-am amintit. O întrebare mai bună ar fi ce-ar spune tutorii mei legali.

— N-ai fi primul minor pe care-l recrutez, Cassie. Există soluţii.

Era clar că n-o cunoaşte pe *nonna.*

— Cu cinci ani în urmă, dreptul de tutelă asupra Cassandrei Hobbes i-a revenit tatălui ei biologic, Vincent Battaglia, membru al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite.

Briggs a tăcut pentru o clipă.

— La paisprezece luni după ce ai apărut în viaţa lui, tatăl tău a fost transferat în străinătate. Ai ales să rămâi aici, cu bunica ta paternă.

N-am întrebat cum aflase toate astea. Era agent FBI. Probabil că ştia şi culoarea periuţei mele de dinţi.

— Ceea ce vreau să spun, Cassie, e că din punct de vedere legal tatăl tău încă îţi este tutore şi sunt convins că dacă tu vrei voi putea rezolva lucrurile.

A tăcut din nou.

— În ochii lumii, suntem un program deosebit. Cu un proces de selecţie foarte riguros şi sponsorizat de indivizi foarte influenţi. Tatăl tău e militar de carieră. Îşi face griji că te izolezi. Motiv pentru care îmi va fi mai uşor să-l conving decât pe mulţi alţii.

Am deschis gura, pregătită să-l întreb cum anume ajunsese la concluzia că tatăl meu îşi face griji, dar Briggs a ridicat o mână.

— Nu-mi stă în obicei să abordez asemenea situaţii pe nevăzute, Cassie. De îndată ce sistemul nostru te-a semnalat ca potenţial recrut, mi-am făcut temele.

— M-a semnalat? am întrebat, ridicând din sprâncene. Din ce cauză?

— Nu ştiu. Nu eu te-am semnalat şi, drept să-ţi spun, nu pot să-ţi dezvălui detaliile recrutării tale dacă nu te interesează oferta mea. Dacă nu te interesează, e suficient să-mi spui şi o să plec din Denver chiar în seara asta.

Nu puteam să fac asta – şi agentul Briggs probabil că-şi dăduse seama înainte de a-mi prezenta alegerea.

A luat pixul fără capac şi a scris ceva pe marginea uneia dintre colile de hârtie.

— Dacă ai întrebări, poţi să i le pui lui Michael. Nu mă îndoiesc că va fi dezarmant de sincer când îţi va povesti despre experienţele pe care le-a avut până acum în cadrul programului.

Briggs şi-a dat ochii peste cap cu o exasperare atât de universală, încât aproape că am uitat de insigna şi de uniforma lui.

— Şi dacă ai vreo întrebare la care ai prefera să-ţi răspund eu…

A tăcut şi a aşteptat. Am muşcat momeala şi am început să-i cer detalii. După cincisprezece minute, creierul îmi vuia. Programul – aşa îi spunea Briggs la nesfârşit – era restrâns, aflat încă în etapa de probă, şi avea o misiune dublă: în primul rând, să-i instruiască pe participanţii selectaţi să-şi dezvolte abilităţile înnăscute, apoi să le folosească înzestrările pentru a sprijini FBI-ul din umbră. Puteam să mă retrag oricând. Trebuia să semnez un acord de confidenţialitate.

— Ai omis o întrebare, Cassie, a spus agentul Briggs, împreunându-şi din nou mâinile în faţă. Aşa că-ţi voi da răspunsul din proprie iniţiativă. Îţi cunosc trecutul. Ştiu despre cazul mamei tale. Şi, cu toate că nu am nicio informaţie nouă de oferit, pot să-ţi spun că după suferinţa îndurată ai mai multe motive decât alţii să-ţi doreşti să faci întocmai ce facem noi.

— Şi anume? am întrebat, simţind că mi se încordează gâtul chiar şi la simpla pomenire a cuvântului care începe cu „m”. Ai spus că o să mă instruiţi în schimbul ajutorului pe care am să vi-l ofer din postura de consultant. Mai exact, în ce probleme trebuie să vă consiliez? Pentru ce vreţi să mă instruiţi?

Briggs a tăcut preţ de o clipă şi nu am înţeles dacă o face pentru că-mi cântăreşte întrebarea sau dacă vrea doar să dea mai multă emfază răspunsului.

— Ne vei ajuta să soluţionăm cazuri nerezolvate. Cele pe care FBI-ul nu a reuşit să le închidă.

M-am gândit la mama – la sângele de pe oglindă, la sirene, la vremea în care dormisem cu telefonul în mână, sperând cu disperare să mă sune cineva. M-am forţat să respir normal, m-am abţinut să nu închid ochii şi să-i revăd zâmbetul ştrengăresc.

— Ce fel de cazuri nerezolvate? am întrebat cu un tremur în voce.

Brusc, am simţit că mi se usucă buzele; că mi se umezesc ochii.

Briggs a avut bunul-simţ să ignore emoţia care apăruse atât de clar pe chipul meu.

— Sarcinile concrete diferă în funcţie de specialitate. Michael e înzestrat

cu citirea emoţiilor, aşa că petrece mult timp revizuind mărturii vechi şi ascultând interogatorii înregistrate. După istoricul lui, bănuiesc că, în cele din urmă, îşi va găsi locul într-o divizie de criminalistică de birou, dar o persoană cu asemenea abilităţi poate fi de folos în orice investigaţie. Un alt recrut e o enciclopedie ambulantă care vede tipare şi probabilităţi oriunde ar privi. Am început s-o pregătim pe fată pentru cercetări la locul faptei.

— Şi eu? am întrebat.

A tăcut o clipă, măsurându-mă din ochi. Privirea mi-a fugit la documentele de pe biroul lui şi m-am întrebat dacă vreunul dintre ele conţine informaţii despre mine.

— Tu eşti un *profiler* înnăscut, a spus în cele din urmă. Poţi să observi un tipar în comportamentul făptaşului şi să-i descifrezi personalitatea sau să ghiceşti cum e probabil să acţioneze în viitor. Asta se dovedeşte util când avem de-a face cu mai multe crime legate între ele, dar nu reuşim să identificăm niciun suspect.

Am citit printre rândurile afirmaţiei lui, dar am vrut să mă asigur că am înţeles bine.

— Crime legate între ele?

— Crime în serie, a spus, folosind alte cuvinte şi lăsându-le să atârne între noi. Răpiri. Incendieri. Acte de violenţă sexuală.

A tăcut scurt şi am ştiut ce cuvânt are să-i iasă apoi din gură înainte de a-l rosti.

— Omoruri.

Adevărul pe care evita să mi-l spună făţiş de o oră încoace a devenit deodată perfect clar. El şi echipa lui, programul ăsta – nu voiau doar să mă înveţe cum să-mi dezvolt abilităţile. Voiau să le folosesc ca să prind ucigaşi.

Ucigaşi în serie.

TU

Te uiţi la cadavru şi simţi un fior de mânie. De furie. Trebuia să fie sublim. Tu trebuia să hotărăşti. Trebuia să simţi cum se scurge viaţa din ea. Nu trebuia să te zorească.

N-ar fi trebuit să moară atât de repede, dar asta s-a întâmplat.

Ar fi trebuit să fie perfectă acum, dar nu e.

Nu a ţipat destul, apoi a ţipat prea mult şi te-a insultat. Te-a insultat aşa cum te insulta El. Şi te-ai înfuriat.

S-a terminat prea repede, prea curând, şi, fir-ar să fie, n-a fost vina ta! A fost a ei. Ea te-a supărat. Ea a stricat totul.

Meritai mai mult. Ar fi trebuit să te uiţi la cadavrul ei şi să simţi puterea, euforia. Trebuia să fie o operă de artă.

Dar nu e.

Îi înfigi cuţitul în burtă iar şi iar, fără să mai vezi nimic în jur.

Nu e perfectă. Nu e frumoasă. E un nimic.

Tu eşti un nimic.

Dar n-o să rămâi un nimic prea mult timp.

CAPITOLUL 5

Am convenit ca agentul Briggs să vorbească cu tata. Tata m-a sunat. După nicio săptămână de când i-am spus că asta îmi doresc să fac, am fost înştiinţată că Briggs obţinuse aprobările necesare. Actele îmi fuseseră avizate. În seara aceea am demisionat de la restaurant. Am făcut un duş, m-am îmbrăcat în pijama şi m-am pregătit pentru Al Treilea Război Mondial.

Aveam s-o fac. Simţisem asta aproape chiar din clipa în care Briggs deschisese gura. Ţineam la bunica. Sincer. Şi ştiam cât de mult se străduiseră ea şi restul familiei să mă facă să mă simt iubită, indiferent de circumstanţele în care le apărusem în pragul uşii şi de cât de mult o moştenisem pe mama. Dar nu-mi găsisem locul printre ei cu adevărat. O parte din mine nici nu ieşise din teatrul acela fatidic: luminile, mulţimile, sângele. Poate că n-aveam să scap de acolo niciodată, dar agentul Briggs îmi oferea posibilitatea să fac ceva în legătură cu asta.

Poate că n-aveam să rezolv misterul morţii mamei, dar programul urma să mă transforme într-o persoană capabilă să prindă criminali, să se asigure că o altă fetiţă, în altă viaţă, cu altă mamă, nu va trebui să vadă niciodată scenele pe care le văzusem eu.

Era morbid şi înfiorător şi familia nu şi-ar fi imaginat în veci că voi porni pe o asemenea cale – şi mi-o doream mai mult decât îmi dorisem orice altceva vreodată.

Mi-am trecut degetele prin părul ud, suficient de întunecat încât să pară cafeniu în loc de roşcat. Aburii duşului îmi aduseseră puţină culoare în obraji. Păream genul de fată care şi-ar fi putut găsi locul aici, în familia asta.

Cu părul ud, nu mai semănăm atât de mult cu mama.

— Laşo!

Am aruncat insulta propriei reflexii, apoi m-am îndepărtat de oglindă. Puteam să aştept aici până când mi s-ar fi uscat părul – de fapt, aş fi putut să stau aici până când mi-ar fi încărunţit – şi tot nu mi-ar fi fost mai uşor să port conversaţia care mă aştepta.

La parter, în camera de zi, *nonna* stătea ghemuită într-un fotoliu cu spătar rabatabil, cu ochelarii de citit pe nas şi cu un roman de dragoste în poală, tipărit cu litere mari. A ridicat privirea de îndată ce am intrat în cameră, fixându-mă cu ochii ei ageri, ca de şoim.

— Te-ai pregătit cam devreme de culcare, a spus ea cu o bănuială evidentă în voce.

Nonna crescuse cu succes opt copii. Dacă aş fi fost unul problematic, n-aş fi putut să fac nimic cu care ea să nu mai fi avut de-a face în trecut.

— Mi-am dat demisia azi, am spus şi scânteile din ochii ei mi-au arătat că nu-mi alesesem bine cuvintele introductive. N-am nevoie să-mi găseşti o slujbă nouă, am adăugat repede.

Nonna a pufnit indignată.

— Bineînţeles că nu. Eşti *independentă.* Nu-ţi trebuie nimic de la bătrâna ta *nonna.* Nu-ţi pasă că e îngrijorată.

Conversaţia nu decurgea aşa de bine.

— Nu vreau să-ţi faci griji, am spus, dar a apărut ceva. O oportunitate.

Deja hotărâsem ferm că nu e nevoie ca *nonna* să afle cu ce aveam să mă ocup – şi de ce. I-am dat explicaţia pe care mi-o propusese Briggs.

— E vorba despre o şcoală, am spus. Un program special. Directorul m-a vizitat săptămâna trecută.

Nonna a mormăit, nemulţumită.

— A vorbit cu tata.

— Directorul programului ăstuia a vorbit cu tatăl tău, a repetat *nonna.* Şi ce i-a spus fiul meu acestui domn care nu s-a sinchisit să mi se prezinte şi mie?

I-am explicat atât cât am putut. I-am dat broşura primită de la Briggs – pe care nu apăreau cuvinte *ca profiling* sau *ucigaş în serie* sau *FBI.*

— E un program restrâns, am spus. Organizat într-un fel de locuinţă colectivă.

— Şi tatăl tău ţi-a dat voie să te duci?

Nonna a mijit ochii la copiii zâmbitori de pe coperta broşurii, de parcă aceştia s-ar fi făcut în mod direct vinovaţi de rătăcirile iubitei sale nepoate.

— A semnat deja actele, *nonna,* am spus, coborându-mi privirea la mâini, care mi se încrucişaseră deja pe talie. Vreau să mă duc.

S-a lăsat tăcerea. Apoi bunica a inspirat scurt. Şi a explodat.

Nu vorbeam italiana, dar privindu-i gesticulaţia emfatică şi observând felul în care scuipa cuvintele, puteam să ghicesc despre ce e vorba.

Nepoata *nonnei* avea să se mute în celălalt capăt de ţară şi să se înscrie într-un program select sponsorizat de guvern peste cadavrul ei mort şi putrezit.

Nimeni nu ştie să organizeze intervenţii mai bine decât familia tatei. Semnalul lui Batman nu se putea compara cu semnalul familiei Battaglia şi în nici 24 de ore de când bunica a dat alarma, toate rudele s-au adunat în forţă. Au urmat ţipete, răcnete şi suspine – şi mâncare. Multă mâncare. Ba m-au amenințat, ba m-au linguşit, ba au încercat să bage frica în mine, ba m-au strâns la piept. Dar pentru întâia oară de când cunoscusem jumătatea asta a familiei mele, nu am putut, pur şi simplu, să-mi adaptez reacţiile la dorinţele lor. N-am putut să le fac pe plac. N-am putut să *mă prefac*.

Vacarmul a atins un punct critic, aşa că m-am retras în mine şi am aşteptat să treacă. În cele din urmă, aveau să observe că nu mai spun nimic.

— Cassie, dragostea mea, nu eşti fericită aici? a întrebat în final una dintre mătuşi.

Ceilalţi comeseni au amuţit.

— Sunt…

Mai mult n-am putut să spun. Urmărindu-le expresiile, am observat momentul în care au înţeles situaţia.

— Nu-i vorba că n-aş fi fericită, am spus repede. Doar că…

Pentru întâia oară, au auzit ceea ce *nu* spuneam. Din clipa în care aflaseră despre existenţa mea, mă consideraseră una de-ale lor. Nu înţeleseseră că în propriii mei ochi fusesem mereu – şi poate că voi rămâne mereu – o străină.

— Trebuie s-o fac, am spus încet, tot atât de încet pe cât fuseseră ei de zgomotoşi. Pentru mama.

Asta era mai aproape de adevăr decât am avut vreodată de gând să ajung în discuţiile cu ei.

— Crezi că mama ta şi-ar fi dorit să faci una ca asta? a întrebat *nonna.* Să te desparţi de familia ta, care te iubeşte, care vrea să-ţi poarte de grijă, ca să te duci de una singură în celălalt capăt al ţării şi să faci numai Dumnezeu ştie ce?

Era o întrebare retorică, dar am răspuns – vehement, decisiv.

— Da.

Am tăcut, aşteptând să izbucnească, dar n-a spus nimic

— Îmi dau seama că nu vă place ideea şi sper să nu mă urâţi, dar trebuie s-o fac.

M-am ridicat.

— Plec în trei zile. Aş vrea tare mult să mă întorc de Crăciun, dar înţeleg

dacă nu mai vreţi să mă primiţi.

Nonna a traversat camera într-o clipă, mişcându-se surprinzător de sprinten pentru o bătrână de vârsta ei. Înverşunată, m-a împuns în piept cu un deget.

— Te întorci de Crăciun, a spus pe un ton inconfundabil de poruncă. Dacă doar îţi trece prin cap să nu vii…

Şi-a mijit ochii şi, în chip ameninţător, şi-a trecut peste gât degetul arătător.

— *Capisce?*

Un zâmbet mi-a răsărit în colţurile buzelor şi ochii mi s-au umplut de lacrimi usturătoare.

— *Capisce.*

CAPITOLUL 6

După trei zile am plecat ca să mă alătur programului.

Michael a fost cel care a venit să mă ia cu maşina. A parcat lângă trotuar şi a aşteptat.

— Nu-mi place ce faci, mi-a spus *nonna* pentru a mia oară.

— Ştiu.

Am sărutat-o uşor pe frunte şi mi-a cuprins capul în mâini

— Să fii cuminte, a spus vehement. Să ai grijă. Tatăl tău… a adăugat, căzând o clipă pe gânduri. O să-l omor!

Am aruncat o privire peste umăr şi l-am văzut pe Michael stând cu spatele la un Porsche negru şi lucios. N-am reuşit să-i citesc expresia de la distanţa aceea, dar bănuiam că lui nu-i e deloc greu să interpreteze emoţiile *mele.*

— O să am grijă, i-am spus *nonnei,* întorcându-i spatele băiatului cu ochi ageri. Promit.

— Ei… a spus ea în cele din urmă. Până la urmă, ce poţi să păţeşti? Sunt doar câţiva elevi în toată şcoala.

Câţiva elevi antrenaţi să analizeze scenele crimelor, să cerceteze în amănunt declaraţiile martorilor şi să caute ucigaşi în serie. Ce puteam să păţim?

Fără niciun alt cuvânt, mi-am ridicat cu greu geanta şi am pornit spre maşină. *Nonna* m-a urmat şi, când Michael a deschis portbagajul, dar n-a dat niciun semn că s-ar gândi să mă ajute cu geanta, bunica l-a fixat cu o privire dezaprobatoare.

— Ai de gând să stai cu mâinile în sân? l-a întrebat.

Cu un rânjet aproape insesizabil, Michael mi-a luat geanta din mână şi a urcat-o fără niciun efort în portbagaj. Apoi s-a aplecat spre mine, apropiindu-se prea mult, şi a şoptit:

— Şi eu care-mi închipuiam că eşti genul de fată care nu se dă în lături de la munca grea.

Nonna s-a uitat la mine. S-a uitat la Michael. A fixat cu privirea puţinul spaţiu liber dintre noi. Şi apoi a pufnit.

— Dacă păţeşte ceva, i-a spus lui Michael, află că familia asta ştie să ascundă cadavre.

În loc să mă las copleşită de jenă şi să-mi ascund capul în mâini, mi-am

luat rămas-bun de la *nonna* şi am urcat în maşină. S-a suit şi Michael.

— Scuze, am spus.

Michael a ridicat dintr-o sprânceană.

— Pentru ameninţarea cu moartea sau pentru centura de castitate imaginară pe care ţi-o leagă de brâu chiar în clipa asta?

— Taci!

— Oh, haide, Cassie! Mi se pare drăguţ. Familia ta ţine la tine.

Poate că i se părea drăguţ, poate că nu.

— Nu vreau să vorbesc despre familia mea.

Michael a zâmbit larg, fără să se lase descurajat câtuşi de puţin.

— Ştiu.

Mi-am amintit ce-mi dezvăluise agentul Briggs despre darul lui Michael.

— Citeşti emoţiile, am spus.

— Expresiile feţei, postură, gesturi, a răspuns el. Îţi muşti interiorul buzei când eşti agitată. Şi îţi apare cuta asta mică la colţul ochiului când te străduieşti să nu te holbezi.

A spus toate astea fără să-şi ia vreo clipă ochii de la drum. Privirea mi-a zburat spre vitezometru şi am realizat cât de repede mergem.

— *Vrei* să fii tras pe dreapta? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Tu eşti profilerul, mi-a răspuns. Tu să-mi zici.

Şi-a ridicat puţin piciorul de pe acceleraţie.

— Asta fac profilerii, nu? Te uiţi cum e îmbrăcat cineva sau cum vorbeşte, observi cele mai mici detalii şi pui persoana respectivă într-o cutie. Descifrezi ce *tip* de individ ai în faţa ochilor şi te convingi singură că ştii precis ce-şi doreşte fiecare.

Bine, deci se pare că mai avusese experienţe – nu foarte plăcute – cu profileri. De aici am tras concluzia că nu din întâmplare îmi fusese greu să-l citesc. Îi *făcea plăcere* să mă lase în ceaţă.

— De fiecare dată când te văd, te îmbraci diferit, am spus. Ai o postură diferită. Vorbeşti diferit. Nu spui niciodată nimic despre tine.

— Poate că-mi place s-o fac pe tipul înalt, brunet şi misterios, a răspuns Michael, cotind atât de brusc, încât a trebuit să-mi reamintesc să respir.

— Nu eşti chiar atât de înalt, am mormăit printre dinţi.

A râs.

— Te-am iritat, a spus el, dând din sprâncene. Dar, în acelaşi timp, ţi-am stârnit curiozitatea.

— Vrei să încetezi cu chestiile astea?

Abia acum îmi dădeam seama cât de enervant e să te studieze cineva la microscop.

— Uite ce-ţi propun, a spus Michael. N-o să mai încerc să-ţi citesc emoţiile dacă n-o să mai încerci să-mi faci profilul psihologic.

Aveam atât de multe întrebări – despre copilăria lui, despre abilităţile lui, despre faptul că mă avertizase să stau deoparte

— Dar pentru că nu voiam să facă un studiu amănunţit asupra emoţiilor mele, trebuia să obţin răspunsurile pe calea obişnuită.

— Fie, am spus. De acord.

A zâmbit.

— Excelent! Acum, în semn de bună-credinţă, pentru că tot am petrecut atât de mult timp pătrunzându-ţi în minte, te las să-mi pui trei întrebări şi să încerci să pătrunzi şi tu în a mea.

Amatoarea de puzzle-uri din mine voia să-l întrebe cum se îmbracă atunci când e singur şi nu-l vede nimeni, câţi fraţi are şi care dintre părinţi îl transformase în băiatul ăsta cam supărat pe lume.

Dar nu am făcut-o.

Cineva ca el, care conducea atât de repede fără nicio teamă, nu s-ar fi sfiit să spună câteva minciuni nevinovate. Dacă l-aş fi întrebat despre ceea ce voiam să aflu, aş fi primit doar răspunsuri ambigue – aşa că i-am pus singura întrebare la care eram aproape sigură că avea să răspundă sincer.

— Ce-i cu Porsche-ul ăsta?

Michael şi-a luat scurt ochii de la drum, doar atât cât să-mi arunce o privire, şi am înţeles că-l surprinsesem.

— Cu Porsche-ul? a repetat.

Am dat din cap.

— Sunt destul de sigură că FBI-ul nu are astfel de maşini în dotare.

Colţurile buzelor i s-au arcuit în sus şi, de data asta, n-am sesizat niciun dedesubt întunecat în expresia lui.

— L-am primit cadou, mi-a spus. În viaţa mea de dinainte. Am insistat să-l păstrez, a fost una dintre condiţiile pe care i le-am pus lui Briggs înainte să mă alătur programului.

— De ce să-ţi interzică să-l păstrezi? l-am întrebat, înţelegând prea târziu că mi-am folosit şi a doua întrebare.

— Din cauza evaziunii fiscale, a răspuns Michael. Comisă nu de mine, ci de tatăl meu.

Observându-i tonul încordat, am intuit că probabil Porsche-ul nu fusese singura condiţie pusă de el pentru a participa la program. Nu-mi era clar dacă îi ceruse guvernului să treacă cu vederea infracţiunile tatălui său sau dacă fix acesta îşi cedase fiul în schimbul imunităţii.

Nu l-am întrebat.

M-am limitat la subiecte mai puţin riscante.

— Şi cum e? Programul?

— M-am alăturat abia cu câteva luni în urmă, a răspuns Michael. Briggs mi-a dat liber ca să vin să te iau. Pentru bună purtare, bănuiesc.

Nu prea îmi venea să-l cred.

Parcă a simţit că nu m-a convins.

— Poate şi pentru că Briggs avea nevoie de cineva care să-ţi citească emoţiile şi să vadă dacă nu cumva, în secret, te macină o furie abia stăpânită şi ar fi totuşi mai bine să nu primeşti acces la documente secrete.

— Şi am trecut proba? am întrebat în joacă.

— Ia stai! a zis Michael. Asta ar fi a patra întrebare.

Fără niciun avertisment, a tras de volan spre stânga, a întors maşina şi a virat brusc spre dreapta. După câteva secunde, ne-am oprit abrupt într-un loc de parcare aflat lângă ceea ce părea a fi un fel de hangar de aeroport.

— Ce e ăla?, am spus, holbând ochii la grămada de metal lucios din faţa noastră.

— Ăla? a repetat Michael. Ăla e avionul.

— Să vedem dacă ghicesc, am spus, doar pe jumătate în glumă. Ca să participi la program, ai pus condiţia să te lase să-ţi păstrezi avionul privat?

Michael a pufnit.

— Din păcate, e al FBI-ului. Când Briggs nu umblă de colo-colo racolând tineri uşor influenţabili care să-i facă treaba murdară, lucrează în cadrul unei echipe specializate care colaborează cu autorităţile publice din toată ţara. Avionul reduce din durata călătoriilor. Pentru noi e un beneficiu neoficial.

— Cassie! m-a salutat agentul Briggs în secunda în care am coborât din maşină.

Doar mi-a rostit numele, nimic altceva.

Michael a apăsat un buton şi portbagajul s-a deschis. Am vrut să-mi iau geanta, moment în care el s-a încruntat la Briggs, imitând-o foarte bine pe *nonna.*

— Ai de gând să stai cu mâinile în sân? l-a întrebat pe agentul FBI.

Briggs m-a ajutat cu geanta şi Michael mi-a surprins privirea.

— Amuzament, a şoptit el. Şi o uşoară jenă.

Mi-a trebuit o clipă ca să înţeleg că nu interpretează expresia lui Briggs. Mi-o citea pe a mea.

N-o să mai încerc să-ţi citesc emoţiile dacă n-o să mai încerci să-mi faci profilul psihologic.

Mincinosul!

Fără niciun alt cuvânt, Michael mi-a întors spatele şi s-a dus agale la avion. Când am urcat şi eu, l-am găsit instalat deja pe rândul de scaune din spate. A ridicat privirea spre mine, invitându-mă prin postura lui să mă apropii, dar prevenindu-mă din ochi să păstrez distanţa.

Smulgându-mi privirea de la el, m-am aşezat pe rândul din faţă, cu ochii spre carlingă. Să vedem cum o să-mi citească emoţiile dacă îmi vede doar ceafa.

— Uite ce-ţi propun, a şoptit Michael, suficient de tare încât să-l aud doar eu, nu şi Briggs. Dacă-mi promiţi că n-o să mă tratezi cu spatele, o să-ţi dau voie să-mi pui şi a patra întrebare, fără niciun cost suplimentar.

Avionul s-a ridicat de la sol, oraşul s-a făcut mic în urma noastră şi m-am întors în scaun.

— Laşi Porsche-ul în Denver? l-am întrebat.

S-a aplecat atât de mult în faţă, încât aproape că ni s-au atins frunţile.

— Diavolul se ascunde în detalii, Cassie. N-am spus că Porsche-ul ar fi singura mea maşină.

TU

Au trecut zile bune de când ai făcut-o ultima dată, zile în care ţi-ai retrăit eşecul iar şi iar. Fiecare minut a fost un chin şi acum trăieşti contracronometru. Nu-ţi permiţi s-o găseşti pe fata perfectă. Pe fata potrivită. Cea pe care ai ales-o nu are nimic special, în afară de culoarea părului.

Îţi aminteşte de părul altcuiva şi e suficient. Deocamdată.

O omori într-o cameră de motel. Nu te vede nimeni când intri. N-o să te vadă nimeni când ieşi. Îi acoperi gura cu bandă adezivă. Trebuie să-ţi imaginezi cum sună ţipetele ei, dar merită să-i vezi expresia ochilor.

Lucrurile decurg repede, dar nu prea repede.

Te descurci.

Tu conduci. Tu hotărăşti. Îi strecori cuţitul sub pomeţi. Îi desprinzi machiajul strident – şi pielea – de pe faţă.

Gata! Aşa e mai bine.

Te simţi mai bine. Stăpâneşti situaţia. Şi ştii că, deşi nu ai timp să-i faci poze, n-o să uiţi niciodată cum îi arată părul mânjit de sânge.

Uneori ai senzaţia că te ocupi cu lucrurile astea de o veşnicie. Dar oricât de multe ar fi, oricât de bun ai devenit la a le arăta ce eşti, ce sunt ele, o parte din tine ştie.

Niciodată nu va fi exact aşa cum trebuie.

Niciodată nu va fi perfect.

Niciuna nu va fi precum cea dintâi.

PARTEA II-A:
INSTRUIREA

CAPITOLUL 7

Am coborât din avion şi am clipit în lumina puternică a soarelui. O femeie cu părul roşu-deschis se apropia cu paşi mari. Purta un costum gri şi ochelari de soare negri şi mergea de parcă se grăbea să ajungă undeva.

— Am auzit că ar urma să sosim pe la aceeaşi oră! i-a strigat lui Briggs. M-am gândit să vă întâmpin personal.

Fără să aştepte un răspuns, s-a întors spre mine.

— Sunt agent special Lacey Locke. Briggs e partenerul meu şi tu eşti Cassandra Hobbes.

Şi-a gândit discursul în aşa fel încât să-l termine chiar în clipa în care a ajuns la noi. Mi-a întins mâna şi m-a izbit alura ei cumva ştrengărească, în ciuda ochelarilor de soare şi a costumului.

Am dat mâna cu ea.

— Îmi pare bine, am spus. Mai toţi îmi spun Cassie.

— Cassie să fie, a răspuns. Briggs mi-a spus că eşti de-ai mei.

De-ai ei?

Michael m-a lămurit.

— Un profiler.

— Nu te arăta atât de entuziasmat de ştiinţa profilului psihologic, Michael, a spus Locke degajat. Cassie ar putea să te confunde cu un băiat de 17 ani care *nu* are un sentiment profund de dispreţ faţă de restul lumii.

Michael şi-a dus mâna la piept.

— Sarcasmul tău mă răneşte, agentă Locke.

Femeia a pufnit.

— Te-ai întors devreme, a intervenit Briggs, adresându-i-se lui Locke. N-aţi găsit nimic în Boise?

Locke a clătinat scurt din cap.

— O fundătură.

A urmat un schimb de replici mute, apoi Briggs s-a întors spre mine.

— După cum a binevoit să observe Michael, Locke e profiler. Va fi îndrumătoarea ta.

— Norocoaso! a spus Locke, zâmbind larg.

— Eşti…?

Nu ştiam cum să mă exprim.

— O Înzestrată? a încheiat ea. Nu. Am un singur talent înnăscut şi, din

păcate, nu pot să-ţi vorbesc despre el până nu împlineşti 21 de ani. Totuşi, am absolvit Academia FBI şi am urmat toate cursurile despre analiza comportamentală. Fac parte din divizia de ştiinţă comportamentală de aproape trei ani.

M-am întrebat dacă ar fi nepoliticos s-o întreb ce vârstă are.

— 29 de ani, a spus ea. Şi nu te teme, o să te obişnuieşti.

— Cu ce să mă obişnuiesc?

A zâmbit din nou.

— Cu oamenii care-ţi răspund la întrebări înainte să le pui.

Sediul programului era o casă impunătoare în stil victorian din orăşelul Quantico, Virginia – aflată suficient de aproape de centrul FBI-ului de la Baza Marinei Militare din Quantico încât să fie convenabil pentru toţi, dar nu atât de aproape încât să stârnească bănuieli.

— Camera de zi. Camera multimedia. Biblioteca. Sala de lectură.

Persoana pe care o găsise Briggs ca să îngrijească locuinţa – şi să aibă grijă de noi – era un puşcaş marin pensionat pe nume Judd Hawkins. Avea în jur de 60 de ani, ochi ageri şi vorbea puţin.

— Pe acolo e bucătăria. Camera ta e la etaj.

Judd a tăcut preţ de o fracţiune de secundă şi s-a uitat la mine.

— O s-o împarţi cu încă o fată. Bănuiesc că nu ai nimic împotrivă.

Am clătinat din cap şi Judd a pornit înapoi pe coridor spre o scară.

— Mai vioi, domnişoară Hobbes! mi-a strigat, luând-o înainte.

M-am grăbit să-l ajung din urmă şi mi s-a părut că-i disting cumva un zâmbet în voce, deşi nu i se citea deloc pe chip.

Mi-am stăpânit şi eu zâmbetul. Judd Hawkins avea o abordare mai practică şi era cam morocănos, dar instinctul îmi spunea că e mai blând decât îşi închipuia lumea.

A văzut că-l privesc atent şi a dat scurt din cap, cu un aer sobru. La fel ca Briggs, nu părea deranjat de ideea că-mi fac o imagine de ansamblu despre el pornind de la nişte detalii mici.

Spre deosebire de un alt individ care mi-a venit în minte şi care îmi punea tot felul de piedici.

Refuzând să privesc în spate spre Michael, am observat o serie de fotografii înrămate şi agăţate de-a lungul scării. În jur de zece bărbaţi. O singură femeie. Majoritatea dintre ei aveau în jur de 30 de ani, dar vreo două persoane erau mai în vârstă. Unele zâmbeau; altele nu. Un bărbat

corpolent şi încruntat, cu păr rar, stătea între un tip criminal de arătos şi o fotografie în alb-negru de la începutul secolului trecut. În capătul scării, un cuplu vârstnic îmi zâmbea dintr-un portret ceva mai mare.

M-am uitat la Judd, întrebându-mă dacă sunt rudele lui sau dacă pozele aparţin altcuiva din casă.

— Sunt ucigaşi, s-a auzit o voce, iar de după colţ a apărut o fată de origine asiatică, de aproximativ aceeaşi vârstă ca mine.

Se mişca precum o pisică – şi zâmbea de parcă tocmai ar fi înfulecat un canar.

— Oamenii din poze, m-a lămurit ea. Sunt ucigaşi în serie.

Şi-a răsucit coada de păr negru şi lucios în jurul degetului arătător, în mod clar amuzată de disconfortul meu.

— Asta e metoda veselă prin care s-au gândit şefii programului să-i amintească lui Dean motivul pentru care e aici.

Dean? Cine era Dean?

— Mie, personal, mi se pare cam macabru, dar în fond, nu sunt profiler, a spus fata, fluturându-şi coada. Dar tu eşti. Nu-i aşa?

A făcut un pas spre mine şi privirea mi-a coborât spre încălţămintea ei: ghete negre de piele, cu tocuri atât de înalte, încât picioarele mi s-au cutremurat spasmodic prin empatie. Purta pantaloni negri strâmţi şi un pulover fără mâneci, cu guler înalt, de un albastru-intens, pe măsura şuviţelor vopsite din părul ei.

În timp ce-i studiam hainele, fata a străbătut distanţa dintre noi şi s-a oprit atât de aproape, încât mi s-a părut că o să întindă mâna şi o să se joace şi cu părul meu.

— Lia, a spus Judd, imperturbabil, ea e Cassie. Dacă ai încetat s-o sperii, pun pariu că ar vrea tare mult să mai lase din mână geanta aia.

Lia a ridicat din umeri.

— *Mi casa es su casa.* Camera ta e pe aici.

Camera „ta”, mi-am spus. *Nu camera „noastră”.*

— Cassie e tare dezamăgită că nu stă în cameră cu tine, Lia, a spus Michael, citindu-mi expresia şi făcându-mi cu ochiul.

Lia s-a întors spre el şi buzele i s-au arcuit încet într-un zâmbet larg.

— Ţi-a fost dor de mine? a întrebat.

— Ca de un ghimpe în talpă, a răspuns Michael.

Urcând scările în spatele nostru, Briggs şi-a dres glasul.

— Lia, a spus el. Mă bucur să te văd.

Lia l-a fixat cu privirea.

— Vai, a răspuns ea, dar nu e deloc adevărat, agentule Briggs!

Locke şi-a dat ochii peste cap.

— Lia e specializată în comportamentele înşelătoare, mi-a explicat. Are talentul incredibil de a observa când cineva minte. Pe deasupra, a adăugat, întâlnind privirea Liei, ea însăşi e o mincinoasă foarte iscusită.

Lia nu a părut jignită de observaţie.

— Mai sunt şi bilingvă, a spus. Şi foarte, foarte flexibilă.

Al doilea *foarte* a fost ţintit spre Michael.

— Aşadar, am spus, cu cureaua genţii apăsându-mi dureros umărul în timp ce mă străduiam să cuprind cu mintea faptul că Lia e o mincinoasă înnăscută, oamenii din fotografii *nu* sunt ucigaşi în serie?

Întrebarea a fost întâmpinată cu tăcere. Tăcere din partea lui Michael. Tăcere din partea lui Judd. Tăcere din partea agentei Locke, care părea uşor stânjenită.

Briggs şi-a dres din nou glasul.

— Ba da, a spus în cele din urmă. Asta e adevărat.

Privirea mi-a zburat spre portretul cuplului de bătrâni.

Ucigaşi în serie zâmbitori, tocuri de treisprezece centimetri şi o fată care are darul de a minţi? Avea să fie interesant.

CAPITOLUL 8

Briggs şi Locke au plecat la scurt timp după ce Judd m-a condus la camera mea. Au promis că se vor întoarce a doua zi ca să-mi înceapă instruirea, dar deocamdată nu trebuia decât să mă acomodez. Colega mea de cameră – oricine ar fi fost – încă nu-şi făcuse apariţia, aşa că pentru moment aveam dormitorul doar pentru mine.

Două paturi erau dispuse în capetele opuse ale încăperii. Un bovindou dădea în curte. Am deschis cu grijă ceea ce bănuiam că e uşa unui dulap pentru haine amenajat în perete. Era plin fix pe jumătate: jumătate din bara pentru umeraşe, jumătate din podea, jumătate din rafturi. Colega mea de cameră prefera haine cu modele celor uni, culori vii în loc de pasteluri, iar garderoba ei conţinea mult negru şi alb, dar niciun pic de gri.

Toată încălţămintea ei era cu talpă plată.

— Ia-o mai uşor, Cassie! mi-am spus.

Aveam luni întregi la dispoziţie ca să analizez personalitatea colegei mele de cameră – *fără* să-mi bag nasul ca o ciudată în jumătatea ei de dulap. Mi-am scos şi eu lucrurile din geantă, repede şi eficient. Stătusem cinci ani în Colorado, dar înainte nu locuisem în nici un singur loc mai mult de patru luni. Mama călătorea mereu între spectacole, între oraşe, între victime şi devenisem expertă la despachetat.

Când am terminat, încă mai rămăsese loc liber în partea mea a dulapului.

— Cioc-cioc! a răsunat ascuţit şi limpede vocea Liei.

A intrat fără să aştepte s-o poftesc înăuntru şi am descoperit surprinsă că-şi schimbase hainele.

Înlocuise ghetele cu balerini şi pantalonii negri strâmţi cu o fustă lungă şi dantelată. Îşi legase părul la ceafă şi până şi ochii îi păreau mai blânzi.

Parcă şi-ar fi schimbat complet stilul de viaţă – poate chiar personalitatea.

Întâi Michael, acum Lia. M-am întrebat dacă învăţase de la ea obiceiul de a-şi schimba ţinuta sail dacă ea se luase după el. Din moment ce specialista în înşelăciuni era Lia, am mizat pe prima variantă.

— Ai terminat de despachetat? m-a întrebat.

— Mai am câteva lucruri de pus în ordine, am spus, făcându-mi de lucru la comodă.

— Nu. Nu ai.

Până în clipa aceea nu mă considerasem o persoană mincinoasă, dar abilitatea Liei mi-a furat această opţiune.

— Ascultă, fotografiile alea cu ucigaşi în serie dau un sens nou cuvântului *sinistru,* a spus ea, rezemându-se de tocul uşii. Am petrecut şase săptămâni aici fără ca nimeni să-mi spună că bunicii aceia sunt, de fapt, Faye şi Ray Copeland, care au fost condamnaţi pentru uciderea a cinci persoane, din hainele cărora au croit o plapumă drăguţă. Crede-mă, e mai bine să afli de la început.

— Mersi, am spus pe un ton sec.

— Mă rog! a zis Lia tărăgănat. Judd nu ştie să ofere un tur ca lumea. E surprinzător de priceput la gătit şi are ochi în ceafă, dar nu prea l-aş putea numi *vorbăreţ* şi, în afară de cazul în care am da foc casei, nu prea ne bagă în seamă. M-am gândit că poate vrei un tur adevărat. Sau că poate ai întrebări.

Nu eram convinsă că o persoană renumită pentru uşurinţa cu care minte ar fi o sursă ideală de informaţie sau un ghid de încredere, dar nu voiam să-i refuz propunerea de pace şi, până la urmă, chiar voiam s-o întreb ceva.

— Unde-i colega mea de cameră?

— Acolo unde o găseşti mereu, a răspuns Lia cu un aer nevinovat. La subsol.

Subsolul se întindea pe toată lungimea casei şi chiar şi pe sub curţile din faţă şi din spate. De la baza scării nu vedeam decât un perete alb uriaş care-l străbătea pe lăţime, însă tot nu ajungea la tavanul înalt de vreo cinci metri. Era întrerupt de un gol îngust între locul în care un perete se sfârşea şi altul începea.

O intrare.

Am pornit spre ea. Ceva a explodat şi am sărit în spate, acoperindu-mi imediat faţa.

Sticlă, am gândit cu întârziere. *Sticlă spartă.*

După o secundă, am sesizat că nu văd sursa zgomotului. Mi-am coborât mâinile şi am privit în spate, spre Lia, care nici nu tresărise.

— Asta e ceva normal? am întrebat-o.

A ridicat uşor din umeri.

— Defineşte *normal.*

O fată şi-a iţit capul de după perete.

— Care se conformează unui tip, unui model sau unui şablon.

Primul lucru pe care l-am observat la ea – pe lângă tonul vesel şi faptul că tocmai definise la propriu cuvântul *normal* – era părul ei. Blond, aproape alb-fosforescent, de parcă ar fi putut să lumineze pe întuneric, şi drept. Vârfurile erau inegale şi bretonul tuns grosolan era prea scurt, ca şi când şi l-ar fi tăiat singură.

— N-ar trebui să porţi ochelari de protecţie? a întrebat-o Lia.

— E posibil ca ochelarii mei să fi fost compromişi.

Şi cu asta, a dispărut după perete.

După arcuirea plină de satisfacţie a buzelor Liei, am presupus că tocmai îmi întâlnisem colega de cameră.

— Sloane, Cassie, a spus Lia cu o mişcare largă a mâinii. Cassie, Sloane.

— Îmi pare bine, am zis.

Am făcut câţiva paşi în faţă şi am ajuns la deschizătura din perete, prin care am putut vedea ceea ce înainte îmi fusese ascuns privirii. Dinaintea ochilor mei se întindea un coridor îngust. De o parte şi de alta a lui se înşiruiau camere, iar fiecare avea doar câte trei pereţi.

Imediat în stânga mea, am găsit-o pe Sloane în mijlocul a ceea ce părea a fi o baie. Pe peretele opus era o uşă şi mi-am dat seama că spaţiul arată exact aşa cum ar fi arătat o baie cu peretele din spate înlăturat.

— Ca pe un platou de filmare, am şoptit.

Pe pardoseală erau împrăştiate cioburi şi cel puţin o sută de bilete adezive erau lipite pe marginea chiuvetei şi răsfirate în spirală pe plăcile de gresie. Am privit de-a lungul culoarului spre celelalte încăperi. Celelalte platouri.

— Sunt potenţiale locuri ale unor crime, m-a corectat Lia. Le folosim pentru simulări. Pe partea asta – a arătat spre camere ca o asistentă TV dintr-o emisiune de tip concurs – avem spaţii interioare: băi, dormitoare, bucătării, vestibuluri. Vreo două restaurante miniaturale – adică chiar *miniaturale* – şi pentru că ne plac clişeele, avem şi macheta unui oficiu poştal, în caz că ai vrea să pui în scenă *unul din acele momente* în care o iei razna complet{4}.

Lia s-a întors şi a arătat spre cealaltă latură a coridorului.

— Iar aici, a spus ea, avem câteva scene de exterior: un parc, o parcare, un loc pitoresc pentru giugiuleli.

Am privit din nou spre baia-platou şi spre Sloane. Stătea ghemuită cu grijă lângă cioburile de sticlă şi le privea îndelung. Avea o expresie calmă şi-şi ţinea degetele întinse chiar deasupra masacrului.

După un lung moment, a clipit şi s-a ridicat.

— Eşti roşcată.

— Da, am spus, aşa e.

— Persoanele roşcate necesită aproximativ cu 20% mai mult anestezic înainte de operaţii chirurgicale şi prezintă şanse considerabil mai mari de a se trezi pe masa de operaţii.

Am intuit că aşa obişnuieşte Sloane să spună „bună!" şi, deodată, totul a căpătat sens: faptul că mai toate hainele ei aveau modele, precizia cu care ne împărţise în două dulapul cu haine.

— Agentul Briggs a spus că unul dintre Înzestraţii de aici are un talent aparte pentru numere şi probabilităţi.

— Sloane devine de-a dreptul periculoasă dacă o pui să facă ceva cu date numerice, a spus Lia, arătând alene spre cioburile de sticlă. Chiar la propriu, uneori.

— A fost doar un test! s-a apărat Sloane. Algoritmul care prezice modul de împrăştiere a cioburilor e chiar…

— Fascinant? a propus o voce din spatele nostru.

Lia şi-a plimbat o unghie lungă şi îngrijită peste buza de jos. M-am întors.

Michael mi-a zâmbit.

— Să vezi cum reacţionează când bea cafea, mi-a spus, arătând spre Sloane.

— Michael, a spus ea sumbru, ascunde cafeaua.

— Crede-mă, a întors-o el tărăgănat, e mai bine pentru toţi.

A tăcut pentru o clipă şi mi-a adresat un zâmbet larg şi lent.

— Au reuşit să te traumatizeze, Colorado?

Am înţeles că tocmai îmi dăduse o poreclă, iar Lia s-a pus între noi.

— S-o traumatizăm? a repetat ea. Parcă n-ai avea încredere în mine, Michael.

A făcut ochii mari şi şi-a scos în afară buza de jos.

Michael a pufnit.

— Oare de ce?

Un cititor de emoţii, o specialistă în înşelăciuni, o statisticiană care nu trebuia lăsată să bea cafea şi eu.

— Ăştia suntem? am întrebat. Doar noi patru?

Nu pomenise Lia de încă cineva?

Michael s-a întunecat la faţă. Buzele Liei s-au arcuit discret într-un

zâmbet.

— Păi, a spus vesel Sloane, fără să observe atmosfera schimbată. Mai e Dean.

CAPITOLUL 9

Pe Dean l-am găsit în garaj. Stătea întins pe o bancă neagră, cu spatele la uşă. Părul blond-închis îi era lipit de faţa transpirată şi, cu maxilarul încleştat, executa încet şi metodic o serie de exerciţii pentru pectorali. De fiecare dată când i s-au blocat coatele, m-am întrebat dacă se va opri. De fiecare dată, a împins haltera mai departe.

Era musculos, dar zvelt, iar prima mea impresie a fost că astea nu erau exerciţii. Erau o pedeapsă.

Michael şi-a dat ochii peste cap şi s-a dus alene în spatele lui.

— 98, a spus pe un ton plin de durere prefăcută. 99. 100!

Dean şi-a închis scurt ochii, apoi a ridicat din nou haltera. Braţele i-au tremurat puţin când a încercat s-o aşeze în suporţi. Era clar că Michael n-are de gând să-l ajute. Spre surprinderea mea, Sloane a trecut pe lângă el, a apucat haltera cu mâinile ei mici şi delicate şi, lăsându-se pe călcâie, a pus-o la loc.

Dean şi-a şters palmele de blugi, a luat un prosop din apropiere şi s-a ridicat în capul oaselor.

— Mersi, Sloane.

— Un fenomen de rotaţie, a spus ea în loc de *cu plăcere.* Braţele mele au servit drept pârghie.

Dean s-a ridicat, cu buzele arcuite uşor în sus, dar în clipa în care m-a văzut, începutul de zâmbet i-a încremenit pe faţă.

— Dean Redding, a spus Michael, bucurându-se cam mult de disconfortul evident al lui Dean, ea e Cassie Hobbes.

— Îmi pare bine, a spus Dean, ferindu-şi ochii întunecaţi de ai mei şi adresând cuvintele podelei.

Lia, care până acum fusese uimitor de tăcută, a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ei bine, a spus ea, asta nu e, strict vorbind…

— Lia.

Dean nu a vorbit nici tare, nici cu asprime, dar în clipa în care i-a rostit numele, Lia a tăcut.

— Ce nu e? am întrebat, deşi ştiam că următorul cuvânt care i-ar fi ieşit din gură ar fi fost *adevărat.*

— Nu contează, a răspuns ea melodios.

M-am uitat din nou la Dean. *Păr blond. Ochi întunecaţi. Postură deschisă. Pumni încleştaţi.*

Am trecut în revistă atitudinea lui, trăsăturile chipului, tricoul alb murdar şi blugii albaştri jerpeliţi. Trebuia să se mai tundă şi stătea cu spatele la perete, cu faţa umbrită, de parcă ăla i-ar fi fost locul firesc.

De ce nu-i părea bine să mă cunoască?

— Dean, a spus Michael, cu aerul cuiva care împărtăşeşte informaţii fascinante, dar inutile, e un profiler înnăscut. Exact ca tine.

Ultimele trei cuvinte au părut aţintite mai curând spre Dean decât spre mine şi, când şi-au nimerit ţinta, Dean a ridicat ochii şi i-a întâlnit privirea. Pe chip nu i se citea nicio emoţie, dar avea *ceva* în ochi şi brusc m-am aşteptat ca Michael să dea înapoi primul.

— Dean, a continuat acesta, uitându-se fix la el şi adresându-mi-se mie, ştie cum gândesc ucigaşii mai bine decât aproape oricine altcineva.

Dean şi-a aruncat prosopul din mână. Cu muşchii încordaţi, a trecut milimetric pe lângă Michael şi Sloane, pe lângă Lia, pe lângă mine. După câteva secunde, a dispărut.

— Dean e coleric, mi-a spus Michael, rezemându-se de banca de exerciţii.

Lia a pufnit.

— Michael, dacă Dean ar fi fost coleric, ai fi mort.

— Dean n-o să omoare pe nimeni, a spus Sloane pe un ton grav, aproape comic.

Michael s-a căutat în buzunar după o monedă şi a aruncat-o în aer.

— Punem pariu?

În noaptea aceea, n-am visat. Nici nu prea am dormit, mulţumită faptului că Sloane, care era o fată scundă şi slabă, avea totodată nişte căi nazale ca ale unui camionagiu supraponderal. Încercând să-i ignor sforăitul, am închis ochii şi mi l-am închipuit pe fiecare dintre Înzestraţii care locuiau în casa asta. *Michael. Dean. Lia. Sloane.* La fiecare găsisem câte ceva neaşteptat. Niciunul nu se potrivea cu tiparele care-mi erau familiare. Cufundându-mă într-o stare pe jumătate de veghe, pe jumătate de somn, cam tot ce puteam spera în materie de odihnă, am apelat la un joc pe care-l născocisem în copilărie. În minte, mi-am dezlipit pielea de pe trup şi am îmbrăcat-o pe a altcuiva.

Pe a Liei.

Am pornit de la aspectul fizic. Era mai înaltă decât mine şi suplă. Avea părul mai lung şi, în loc să doarmă cu el adunat sub cap, probabil că şi-l răsfira pe pernă. Îşi dădea unghiile cu ojă şi, când avea prea multă energie, îşi freca unghia degetului mare de la mâna stângă cu degetul mare de la cea dreaptă. În gând, mi-am întors capul – capul Liei – într-o parte, privind în dulapul ei cu haine.

Dacă Michael negociase cu Briggs să-şi păstreze maşina, nu mă îndoiesc că Lia ceruse haine. Aproape că-i *vedeam* dulapul plin până la refuz. Pe măsură ce i s-a conturat imaginea camerei, am simţit că subconştientul meu preia cârma şi am părăsit lumea reală în favoarea celei imaginare pe care mi-o construiam în minte.

Am renunţat la patul şi la dulapul meu, la senzaţiile mele fizice. Mi-am îngăduit să *fiu* Lia şi am fost copleşită din toate părţile de o avalanşă de informaţii. Ca o scriitoare care se pierde în lumea cărţii ei, am lăsat simularea să se desfăşoare până la capăt. Pe când eu şi Sloane eram ordonate, Lia din capul meu era dezordonată şi camera ei părea o arhivă multisenzorială a evenimentelor din ultimele luni. Dulapul cu haine nu era organizat după nicio logică şi după niciun criteriu. Rochiile atârnau pe jumătate căzute de pe umeraşe. Pe podea erau împrăştiate haine – murdare, curate, noi, de tot felul.

Mi-am imaginat că mă ridic din pat. Trupul meu avea tendinţa să se ridice mai întâi în capul oaselor, dar Lia nu pierdea vremea. Probabil că se rostogolea din pat, pregătită de acţiune. Pregătită de atac. Părul ei lung mi-a căzut pe umeri şi am răsucit o şuviţă în jurul degetului arătător: încă un tic nervos de-ale Liei, gândit astfel încât să nu pară deloc nervos.

Am privit spre uşa camerei. Era închisă, firește. Şi încuiată, mai mult ca sigur. Pe cine ţineam la distanţă? De ce-mi era frică?

Frică? am pufnit în gând şi vocea mea mintală s-a apropiat tot mai mult de a Liei. *Nu mi-e* frică *de nimic!*

M-am dus la dulapul cu haine – păşind uşor, pe vârfurile degetelor, legănându-mi încet şoldurile – şi am luat primul tricou pe care am pus mâna. L-am ales la întâmplare, dar următoarele articole le-am asortat cu grijă. Mi-am alcătuit ţinuta. M-am îmbrăcat ca o păpuşă şi, clipă de clipă, am mărit treptat distanţa dintre suprafaţă şi tot ce se ascundea dedesubt.

Mi-am aranjat părul, ochii, unghiile.

Dar a rămas acea voce mică din capul meu. Aceeaşi care insistase că nu mi-e frică. Doar că, de data asta, singurul lucru pe care-l spunea încontinuu

era că mă aflu aici – în spatele uşii ăsteia încuiate, dincolo de care pândea cine ştie ce – pentru că nu am unde altundeva să mă duc.

TU

Eşti acasă acum. Nu mai este nimeni aici. Toate sunt la locurile lor. Toate în afară de asta.

Ştii că există şi alţi oameni ca tine. Alţi monştri. Alţi zei. Ştii că nu doar tu păstrezi amintiri, lucruri care să-ţi amintească de fete după ce dispar ţipetele şi trupurile şi buzele lor care imploră, se milogesc şi mint.

Te duci încet la dulap. Îl deschizi. Cu mare grijă, aşezi rujul târfei lângă toate celelalte. Autorităţile n-o să-i observe lipsa când o să-i caute prin poşetă.

Nu observă niciodată.

Cu un zâmbet leneş pe chip, îţi plimbi degetele peste fiecare ruj. Îţi aminteşti. Savurezi. Planifici.

Pentru că niciodată nu e suficient. Niciodată nu se termină, în niciun caz acum.

CAPITOLUL 10

A doua zi, abia am îndrăznit să mă uit la Lia. Exerciţiul din noaptea trecută era un joc la care apelam în copilărie cu străinii: copii întâlniţi în restaurante, oameni veniţi la spectacolele mamei. Niciodată nu fuseseră reali pentru mine – nici lucrurile pe care mi le imaginam când mă puneam în pielea lor. Dar acum trebuia să mă întreb în ce măsură era doar imaginaţie şi în ce măsură era subconştientul meu care descifra CPM-ul Liei.

Îmi închipuisem că e dezordonată – sau asta făcea parte din profilul ei psihologic?

— Găseşti cereale în dulap şi ouă în frigider, m-a salutat Judd din spatele unui ziar când am intrat în bucătărie, încercând în continuare să vin cu un răspuns. Mă duc la cumpărături la ora nouă. Dacă vrei să-ţi iau ceva, spune acum, altfel pierzi ocazia.

— Nu vreau nimic.

— Te mulţumeşti cu puţin, a observat Judd.

Am ridicat din umeri.

— Încerc.

Judd şi-a împăturit ziarul, şi-a dus cana goală la chiuvetă şi a clătit-o. După un minut – la ora nouă fix –, am rămas singură în bucătărie. Umplând un castron cu cereale, m-am străduit în continuare să-mi lămuresc logica simulării-Lia, să-mi dau seama cum aflasem ce aflasem – şi dacă într-adevăr aflasem ceva.

— N-am idee ce ţi-au făcut inelele alea de Cheerios, dar sunt convins că le pare foarte, foarte rău, a spus Michael, aşezându-se la masă pe scaunul de lângă mine.

— Poftim?

— Le amesteci de zor de cinci minute, a explicat. Le agresezi de-a dreptul cu lingura aia.

Am luat un inel şi l-am aruncat în el. Michael l-a prins şi l-a băgat în gură.

— Aşadar, pe cine ai luat în vizor de data asta? m-a întrebat.

Brusc, am devenit foarte interesată de cerealele mele.

— Hai, Colorado! Când creierul tău începe să facă profiluri, chipul îţi trădează un amestec de concentrare, curiozitate şi calm.

În fracţiunea de secundă cât a tăcut Michael, am luat o gură mare de cereale.

— Muşchii gâtului ţi se relaxează, a continuat el. Colţurile buzelor îţi coboară abia sesizabil. Îţi înclini uşor capul într-o parte şi faci riduri de o parte şi de alta a ochilor.

Cu calm, mi-am aşezat lingura în castron.

— Nu fac riduri.

Michael a luat lingura – şi o gură de cereale.

— Ţi-a spus cineva că eşti drăguţă când te superi?

— Sper că nu întrerup nimic.

Lia a intrat, a şterpelit cerealele şi a început să le mănânce direct din cutie.

— De fapt, nu-i aşa. Indiferent ce s-ar întâmpla aici, sunt de-a dreptul încântată că vă întrerup.

M-am străduit să nu mă uit la ea – şi categoric am încercat să-mi împiedic apariţia cutelor din colţurile ochilor –, dar îmi era greu să ignor faptul că poartă o pijama de mătase aproape transparentă. Şi un colier de perle.

— Deci, Cassie, eşti pregătită pentru prima ta lecţie de intrat în minţile tipilor răi?

A lăsat cutia de cereale şi s-a dus la frigider. Capul i-a dispărut înăuntru când a început să scotocească printre alimente. Pantalonii ei de pijama dădeau prea puţin de lucru imaginaţiei.

— Sunt pregătită, am răspuns, ferindu-mi privirea.

— Cassie s-a născut pregătită, a declarat Michael.

La frigider, Lia s-a oprit pentru o clipă.

— Şi apoi, a continuat el, indiferent ce i-ar da Locke să facă, n-are cum să fie mai plictisitor decât să urmăreşti filme străine. Fără subtitrare.

A trebuit să-mi reprim zâmbetul când i-am auzit tonul exasperat.

— Asta te-au pus să faci în prima zi?

— Asta, a spus Michael, m-au pus să fac în prima *lună.* „Emoţiile n-au legătură cu ce spun oamenii”, a recitat el, maimuţărindu-se. „Ţin de postură, de expresia feţei şi de formele de manifestare specifice fiecărei culturi a unor experienţe fenomenologice universale.”

Lia a reapărut dinăuntrul frigiderului cu mâinile goale, a închis uşa şi a deschis congelatorul.

— Bietul de tine! a exclamat. Eu stau aici de aproape trei ani şi n-am

învăţat decât că psihopatii ştiu să mintă foarte bine şi că agenţii FBI nu se pricep deloc.

— Ai cunoscut vreunul? am vrut să ştiu.

— Vreun agent FBI? a întrebat ea, prefăcându-se că nu înţelege, şi a luat din congelator o cutie cu îngheţată de mentă cu fulgi de ciocolată.

Am privit-o cu subînţeles.

— Vreun psihopat.

A scos o lingură dintr-un sertar şi a învârtit-o ca pe o baghetă magică.

— FBI-ul ne ţine ascunşi într-o casă mică şi drăguţă, într-un cartier mic şi drăguţ dintr-un orăşel mic şi drăguţ. Chiar crezi că Briggs m-ar lăsa să merg cu el la interogatoriile din închisoare? Sau să merg pe teren, unde chiar aş putea să *fac* ceva?

Michael i-a tradus cuvintele în termeni ceva mai diplomatici.

— Agenţia are înregistrări, mi-a explicat. Şi role şi stenograme transcrise. Cazuri nerezolvate, în mare parte. Pe care nimeni n-a reuşit să le soluţioneze. Şi pe lângă fiecare caz nerezolvat pe care ni-l prezintă, există zeci de cazuri pe care le-au lămurit deja. Sunt nişte teste prin care vor să vadă dacă chiar suntem atât de buni pe cât susţine Briggs.

— Chiar şi când le dai soluţia căutată, a spus Lia, continuând imediat explicaţia lui Michael, chiar şi când mai marii noştri îşi dau seama că ai nimerit răspunsul, vor să ştie de ce.

De ce, ce anume? De data asta, n-am pus întrebarea cu voce tare, dar Michael mi-a răspuns oricum.

— De ce noi putem şi ei nu, a spus, întinzându-se pe lângă mine şi luând încă o gură din cerealele mele. Nu vor doar să ne instruiască. Nu vor doar să se folosească de noi. Vor să *fie* ca noi.

— Absolut, a încuviinţat o voce nouă. În adâncul sufletului, nu vreau decât să fiu ca Michael Townsend.

Locke a intrat agale şi s-a dus direct la frigider. Era clar că se simte ca la ea acasă, deşi locuia în altă parte.

— Pentru voi doi – a arătat spre Michael şi Lia –, Briggs a lăsat nişte dosare în biroul lui. Azi o să facă o simulare nouă cu Sloane, iar *eu* o să încep s-o pun la curent pe Cassie.

A oftat teatral.

— Nu e la fel de palpitant ca viaţa de adolescent blazat de 17 ani certat cu părinţii şi dependent de gelul de păr, dar *c'est la vie.*

Michael s-a scărpinat pe obraz – şi foarte discret, i-a arătat degetul

mijlociu.

Lia şi-a răsucit lingura în jurul degetului ca pe un baston mic şi acoperit cu îngheţată.

— Doamnelor şi domnilor, Lacey Locke! a spus, ca şi când agenta FBI ar fi o comediană şi ea ar fi prezentatoarea spectacolului.

Locke a zâmbit larg.

— Nu are cumva Judd o regulă privind purtarea lenjeriei intime în bucătărie? a întrebat-o, privindu-i pijamaua.

Lia a ridicat din umeri, dar prezenţa agentei Locke a părut s-o liniştească. După numai câteva minute, colegii mei înzestraţi au dispărut. Nici Lia, nici Michael nu păreau nerăbdători să-şi petreacă timpul în compania unui profiler de la FBI.

— Sper că nu-ţi fac viaţa prea dificilă, a spus Locke.

— Nu.

De fapt, preţ de o clipă, când luasem masa cu ei şi vorbiserăm, atmosfera mi se păruse chiar firească.

— Nici Michael, nici Lia nu prea au avut de ales când li s-a propus să se alăture programului.

Locke a aşteptat să pricep ce-mi spune.

— În situaţiile astea, oamenii tind să devină arţăgoşi.

— Celor ca ei nu prea le convine să li se forţeze mâna, am spus încet.

— Nu, a răspuns Locke. Nu le convine. Am făcut şi eu multe greşeli, dar asta nu-mi aparţine. Lui Briggs îi lipseşte o anumită… *fineţe.* N-a întâlnit în viaţa lui o piesă pătrată pe care să nu încerce s-o îndese într-o gaură rotundă.

Descrierea ei se potrivea perfect cu impresia pe care mi-o făcusem despre Briggs. Locke vorbea pe limba mea, dar n-am avut timp să mă bucur de descoperire.

Pentru că în pragul uşii stătea Dean.

Locke l-a văzut şi a dat din cap.

— Ai venit la fix.

— Pentru ce? am întrebat.

Dean a răspuns în locul ei, dar, spre deosebire de agenta FBI roşcată, el nu zâmbea. Nu era prietenos. N-ar fi vrut să fie aici – şi, dacă nu mă înşelam, nu mă avea la inimă.

— Pentru prima ta lecţie.

CAPITOLUL 11

Dacă Dean era nemulţumit de faptul că trebuia să-şi petreacă dimineaţa cu mine, a fost şi mai puţin încântat când a reieşit că programul pe care şi-l propusese Locke pentru prima mea zi implica o scurtă ieşire pe teren. Era clar că se aşteptase la o lecţie cu hârtie şi pix sau poate la o simulare la subsol, dar Locke i-a aruncat cheile de la SUV.

— Tu eşti şoferul.

Majoritatea agenţilor FBI n-ar fi insistat ca un băiat de 17 ani să conducă, dar am înţeles din ce în ce mai bine că Lacey Locke nu e ca majoritatea agenţilor. S-a aşezat pe scaunul pentru pasageri din faţă, iar eu am luat loc pe bancheta din spate.

— Încotro? a întrebat-o Dean, ieşind de pe aleea casei.

Locke i-a spus o adresă şi el a mormăit ceva. Am încercat să identific notele discrete ale accentului pe care l-am distins în vocea lui.

Sudic.

A tăcut mâlc tot drumul. Am încercat să-l citesc. Nu părea timid. Poate că era genul de persoană care-şi păstrează cuvintele pentru acele ocazii rare când chiar are ceva de spus. Poate că voia să fie lăsat în pace şi se folosea de muţenia asta ca să-i ţină pe ceilalţi la distanţă.

Sau poate că pur şi simplu nu avea chef să vorbească cu mine şi cu Locke.

E un Înzestrat, un profiler înnăscut, mi-am spus, întrebându-mă dacă şi creierul lui vuia, asimilând detalii despre mine aşa cum îl studiam eu pe el.

Conducea prudent.

I s-au încordat umerii când cineva i-a tăiat calea.

Şi când am ajuns la destinaţie, a coborât din maşină, a închis portiera şi i-a întins cheile lui Locke – fără să se uite nicio clipă la mine. Eram obişnuită să mă pierd în fundal, dar cumva, venind din partea lui Dean, m-am simţit jignită. Parcă n-ar fi avut niciun rost să-mi facă profilul psihologic, parcă nu l-ar fi interesat deloc să mă descifreze.

— Bine ai venit la Westside Mall! a spus Locke, trezindu-mă din gânduri. Sunt sigură că nu te aşteptai să venim aici în prima zi, Cassie, dar vreau să văd ce ştii să faci cu oamenii normali înainte să aprofundăm capătul anormal al spectrului.

Dean a privit scurt într-o parte. Locke i-a observat gestul şi nu l-a trecut

cu vederea.

— Vrei să ne spui ceva?

Dean şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Doar că a trecut mult timp, a spus el, de când mi-a cerut cineva să mă gândesc la lucruri *normale.*

După cinci minute, ne-am oprit la o masă din zona restaurantelor.

— Femeia cu bluza sport violet, a spus Locke. Ce poţi să-mi spui despre ea, Cassie?

M-am aşezat şi i-am urmat privirea spre femeia respectivă. Avea în jur de 25 de ani. Pe lângă bluza sport, purta blugi şi adidaşi de alergare. Ori era amatoare de sport şi îşi pusese repede blugii ca să poată veni la mall, ori nu era, dar voia ca ceilalţi să creadă că este. Asta am şi zis cu voce tare.

— Ce *altceva* mi-ai mai putea spune? m-a întrebat agenta Locke.

Instinctul mi-a spus că nu vrea să-i dau detalii. Voia să-i prezint o imagine de ansamblu.

Comportament. Personalitate. Mediu.

Am încercat s-o integrez pe Bluză Violet în peisaj. Alesese o masă retrasă, deşi erau multe libere aflate mult mai aproape de restaurantul de unde îşi cumpărase prânzul. Mai erau câteva persoane aşezate în apropiere, dar ea nu-şi lua ochii de la mâncare.

— E studentă, am spus într-un final. La o facultate de medicină, aş zice. Nu-i căsătorită, dar e într-o relaţie serioasă. Provine dintr-o familie din clasa de mijloc-superioară, cu mult accent pe *superioară.* Îi place să alerge, dar nu e obsedată de ideea unui stil de viaţă sănătos. Probabil că e matinală, îi place să facă lucruri care altora li se par dureroase şi, dacă are fraţi sau surori, ori sunt mai mici decât ea, ori are numai fraţi.

Am aşteptat părerea lui Locke. Nu a spus nimic. Nici Dean. Ca să întrerup tăcerea, am adăugat o ultimă observaţie.

— E foarte sensibilă la frig.

Altfel nu se explica de ce poartă bluza aceea groasă – chiar dacă eram în interior – în iulie.

— De ce crezi că e studentă? m-a întrebat Locke în cele din urmă.

I-am întâlnit privirea lui Dean şi am înţeles deodată că şi el observase aceleaşi lucruri.

— E zece jumate dimineaţa, am spus, şi nu e la serviciu. E prea devreme ca să fi luat o pauză de masă şi nu e îmbrăcată ca pentru muncă.

Agenta Locke a ridicat dintr-o sprânceană.

— Poate că lucrează de acasă. Sau poate că-şi caută de lucru. Poate că e învăţătoare la o şcoală primară şi e în concediul de vară.

Contraargumentele erau pertinente, nimic de spus, dar cumva – în ochii mei – păreau totuşi greşite. Îmi era greu să explic; mi-am amintit cum mă avertizase Michael că FBI-ul n-o să înceteze în veci să încerce să înţeleagă cum funcţionez.

Mi-am amintit că Locke spusese că învăţase ştiinţa profilurilor psihologice pe calea mai dificilă – curs după curs.

— Nici nu se uită la ei.

Spre uluirea mea, chiar Dean mi-a sărit în ajutor.

— Poftim? a exclamat Locke, întorcându-se spre el.

— La celelalte persoane de vârsta ei.

Dean a arătat spre două mame tinere cu copii mici şi spre câţiva angajaţi ai magazinelor care aşteptau la coadă ca să cumpere cafea.

— Nu se uită la ei. Nu-i consideră semenii săi. Nici nu-şi dă seama că sunt de aceeaşi vârstă. Le acordă mai multă atenţie studenţilor decât celorlalţi adulţi, dar e clar că nu se consideră niciuna de-ai lor.

Exact asta era impresia pe care nu reuşisem s-o descriu. Dean parcă ar fi privit în capul meu şi ar fi ordonat informaţiile care-mi zburau de colo-colo prin creier – dar, evident, nu asta făcuse. Nu fusese nevoie să pătrundă în mintea mea, pentru că şi el ajunsese fix la aceleaşi concluzii.

După o clipă de tăcere, şi-a întors privirea spre mine.

— De ce la facultatea de medicină?

M-am uitat din nou la ea.

— Pentru că-i place să alerge.

Dean a zâmbit, abia perceptibil.

— Adică e masochistă.

În cealaltă parte a sălii, tânăra despre care vorbeam s-a ridicat şi i-am văzut sacoşele din mână, cu brandurile magazinelor în care îşi făcuse cumpărăturile. Se potriveau. Toate se potriveau.

Nu mă înşelasem.

— De ce crezi că are iubit? m-a întrebat Dean şi, în tonul lui liniştit şi tărăgănat, am surprins o notă de curiozitate, poate chiar de admiraţie.

Am ridicat din umeri în semn de răspuns – în principal pentru că nu voiam să-i spun că motivul pentru care eram convinsă că fata aceea are iubit era faptul că, de când stăteam aici, nu se uitase nici măcar o dată la Dean.

De la distanţă, probabil că ar fi părut mai matur.

Chiar şi îmbrăcat cu blugi şi un tricou negru spălăcit, se vedea cum i se încordează muşchii sub mâneci. Şi muşchii pe care mânecile nu-i acopereau.

Părul, ochii, postura, modul în care se mişca – dacă tipa n-ar fi avut iubit, s-ar fi uitat la el.

— Să încercăm un joc nou, a propus Locke. Eu îţi arăt o maşină, tu îmi spui ceva despre proprietarul ei.

Eram la mall de trei ore. Pentru că ieşiserăm în parcare, credeam că terminaserăm exerciţiile de azi, dar aparent mă înşelasem.

— Cea de acolo, Cassie. Să te văd.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc. Eram obişnuită să pornesc de la oameni: postura lor, modul în care vorbesc, hainele, profesiile, sexul, modul în care îşi aranjează în poală şervetele de masă – ăsta era limbajul meu. Pornind de la o maşină, parcă aş fi bâjbâit orbeşte.

— În domeniul nostru de activitate, a spus Locke în timp ce priveam Acura aceea albă, încercând să-mi dau seama dacă aparţine unui cumpărător sau unui angajat al mallului, nu ai cum să găseşti suspecţii înainte de a face profilul crimei. Te duci la locul faptei şi recreezi circumstanţele întâmplării. Preiei probe materiale, le transformi într-un comportament şi apoi încerci să restrângi plaja de suspecţi. Nu ştii dacă persoana căutată e un bărbat sau o femeie, un adolescent sau un bătrân. Ştii cum a comis ucigaşul crima, dar nu ştii de ce. Ştii cum a lăsat cadavrul, dar trebuie să-ţi dai seama cum a găsit victima.

A tăcut pentru o clipă.

— Aşadar, Cassie. A cui e maşina asta?

Înfăţişarea şi modelul nu-mi spuneau mare lucru. Ar fi putut aparţine şi unui bărbat, şi unei femei şi era parcată în dreptul zonei cu restaurante, prin urmare nu puteam şti care fusese destinaţia şoferului în mall. Locul de parcare nu era prea avantajos, dar nici prost. Parcarea în sine cam lăsa de dorit.

— Proprietarul se grăbea, am spus. A parcat strâmb şi nu s-a sinchisit să caute un loc mai bun.

Faptul ăsta îmi indica totodată că şoferul nu e atât de orgolios încât să se simtă obligat să caute un loc ideal, ca şi când găsirea unui loc de parcare grozav ar fi fost o dovadă a valorii sale.

— Fără scaun de maşină, deci nu are copii mici. Maşina n-are abţibilduri

pe bara de protecţie şi pare că a fost spălată destul de recent. Persoana în cauză n-a venit ca să ia mâncare – n-ar avea sens să se grăbească pentru asta –, dar a parcat lângă zona cu restaurante, deci ori nu ştia pe unde va trebui să meargă odată intrată în mall, ori magazinul pe care-l căuta se află în apropiere.

M-am oprit, aşteptând ca Dean să continue descrierea începută de mine, dar n-a spus nimic. În schimb, Locke mi-a dat un sfat.

— Nu spune *persoana în cauză.*

— Bine, dar nu ştiu încă dacă e bărbat sau femeie.

Dean a privit spre intrarea în mall, apoi s-a întors spre mine.

— Nu la asta se referă. Dacă spui *persoana în cauză,* te distanţezi de suspect. La fel dacă spui *el* sau *ea.*

— Atunci cum să spun?

— Oficial, a spus agenta Locke, folosim termenul *autor necunoscut – sau AN.*

— Şi neoficial? am întrebat.

Dean şi-a băgat mâinile în buzunarele blugilor.

— Dacă vrei să pătrunzi în mintea cuiva, a spus el sever, trebuie să foloseşti cuvântul *eu.*

Noaptea trecută, mă închipuisem în trupul Liei, îmi imaginasem cum ar fi să fiu ea. Puteam să mă închipui conducând această maşină, cum o parchez, cum cobor din ea – dar aici nu era vorba despre maşini. În definitiv, n-aveam să fac profilurile psihologice ale cumpărătorilor de la mall.

Aveam să fac profilurile unor ucigaşi.

— Şi dacă nu vreau să mă pun în locul lor? am întrebat.

Ştiam că dacă aş fi închis ochii, chiar şi numai dacă aş fi clipit, m-aş fi trezit din nou în cabina mamei. Aş fi revăzut sângele. Aş fi putut să-l miros.

— Dacă nu pot?

— Atunci eşti norocoasă, a răspuns Dean încet, dar cu o expresie aspră. Şi ai face bine să te întorci acasă.

Mi s-a încleştat stomacul. Nu credea că locul meu e aici. Brusc, mi-a fost mult prea uşor să-mi amintesc că, atunci când ne cunoscuserăm cu o zi în urmă şi-mi spusese „îmi pare bine” minţise.

Locke şi-a aşezat mâna pe umărul meu.

— Dacă vrei să te apropii de un AN, dar nu vrei să te pui în pielea sa, există un alt cuvânt pe care îl poţi folosi.

I-am întors spatele lui Dean şi mi-am îndreptat toată atenţia asupra ei.
— Ce cuvânt?
Locke m-a privit în ochi.
— *Tu.*

CAPITOLUL 12

În noaptea aceea am visat că traversez un coridor întunecat.

Podeaua era pardosită cu dale. Pereţii erau albi. Singurele sunete veneau de la tenişii mei care foşneau pe pardoseala proaspăt spălată.

Nu e în regulă. Ceva nu e în regulă.

Nişte becuri fluorescente licăreau deasupra, iar pe jos licărea umbra mea. În capătul culoarului se afla o uşă metalică vopsită ca pereţii, uşor întredeschisă. M-am întrebat dacă eu o lăsasem aşa sau dacă mama o deschisese ca să se poată uita după mine.

Nu intra! Opreşte-te! Trebuie să te opreşti!

Am zâmbit şi mi-am văzut de drum. Un pas, doi paşi, trei paşi, patru. Cumva, înţelegeam că e un vis, ştiam ce o să găsesc când o să deschid uşa aia, dar nu mă puteam opri, îmi simţeam trupul amorţit de la talie în jos. Zâmbeam, însă copleşită de durere.

Mi-am aşezat palma pe uşa metalică şi am împins-o.

— Cassie?

Mama era îmbrăcată în albastru. Mi s-a tăiat respiraţia – nu pentru că era frumoasă, deşi era, şi nu pentru că voia să mă certe, fiindcă venisem atât de târziu ca să-i dau raportul despre public.

Plămânii mi s-au strâns ca într-o menghină, pentru că scena asta era greşită. Lucrurile nu se întâmplaseră aşa, oricât de mult mi-aş fi dorit.

Să nu fie un vis, te rog! Să fie adevărat, măcar de data asta. N-o lăsa să…

— Cassie?

Mama a păşit împleticit în spate. A căzut. Sângele i-a pătat cu roşu rochia albastră. A împroşcat pereţii. Era atât de mult – prea mult!

Se târăşte în sânge, alunecă, dar oriunde s-ar duce, cuţitul e acolo.

Nişte mâini au apucat-o de glezne. M-am întors, încercând să văd faţa atacatorului, şi atunci mama a dispărut, iar eu m-am trezit din nou în faţa uşii. Am împins-o.

Aşa s-a întâmplat de fapt, am gândit amorţită. *Asta e real.*

Am păşit în întuneric. Am simţit ceva umed sub tălpi şi mirosul – Dumnezeule, mirosul! Am bâjbâit după întrerupător.

Nu. Nu aprinde lumina, nu…!

M-am trezit îngrozită.

Lângă mine, în pat, Sloane dormea buştean. Avusesem coşmarul ăsta de suficiente ori încât să-mi dau seama că n-avea rost să mai închid ochii. Am coborât tiptil din pat şi m-am dus la fereastră. Trebuia să fac ceva – să urmez exemplul femeii căreia îi alcătuisem profilul azi-dimineaţă şi să alerg până când m-ar fi durut trupul sau să iau exemplu de la Dean şi să-mi vărs nervii cu ajutorul unei haltere. Apoi am zărit curtea din spate – şi mai precis, piscina.

Curtea era luminată slab şi apa întunecată lucea sub clarul lunii. Am luat un costum de baie şi m-am strecurat din cameră fără s-o trezesc pe Sloane. După câteva minute, m-am aşezat la marginea piscinei. Chiar şi în toiul nopţii, aerul era fierbinte. Mi-am lăsat picioarele peste margine.

Am coborât în piscină. Treptat, încordarea din trup mi s-a risipit. Creierul meu şi-a încetat vânzoleala. Câteva minute n-am făcut decât să calc apa, ascultând sunetele cartierului din timpul nopţii: ale greierilor, ale vântului şi ale mâinilor mele, mişcându-se prin apă. Apoi m-am oprit – n-am mai călcat apa, nu m-am mai împotrivit gravitaţiei – şi m-am lăsat la fund.

Am deschis ochii sub apă, dar n-am văzut nimic. Eram înconjurată de întuneric şi, deodată, am zărit un licăr de lumină la suprafaţa piscinei.

Nu eram singură.

N-ai de unde şti, mi-am spus, însă am observat o mişcare vagă şi argumentul meu a suferit imediat o moarte violentă. Cineva era acolo, sus – şi nu puteam să rămân sub apă la nesfârşit.

Brusc, am avut senzaţia că mă întorc pe coridorul îngust din visele mele, că înaintez încet spre ceva îngrozitor.

N-are ce să se întâmple.

Totuşi, m-am împotrivit setei de aer. Voiam, în chip iraţional, să rămân sub apă, unde eram în siguranţă. Dar nu puteam. Apa mi-a astupat urechile, plămânii au început să-mi urle după aer şi în jur au început să răsune bătăile bubuitoare ale inimii.

M-am înălţat încet, ieşind la suprafaţă cât se poate de silenţios. Călcând apa, m-am învârtit în cerc, privind prin curte în căutarea unui intrus. Iniţial, n-am văzut pe nimeni. Apoi am zărit doi ochi care licăreau în lumina lunii.

Şi mă urmăreau.

— Nu ştiam că eşti aici, a spus posesorul acelor ochi. Mai bine plec.

Inima mi-a bubuit în continuare, chiar şi după ce mi-am dat seama că vocea îi aparţine lui Dean. Din moment ce creierul meu îl identificase, am

reuşit să-i disting şi mai bine silueta. Părul îi cădea pe faţă. Ochii lui, care cu o clipă în urmă arătaseră ca ai unei fiare prădătoare, păreau acum doar să-i demaşte uimirea.

Clar, nu se aştepta să găsească pe cineva înotând la ora trei noaptea.

— Nu, am spus, iar vocea mi-a alunecat pe deasupra apei. Curtea asta e şi a ta. Rămâi.

Mi se părea caraghios că sunt atât de agitată. Ne aflam într-un orăşel liniştit şi somnoros. Curtea era împrejmuită cu un gard. Nimeni nu ştia ce ne învaţă FBI-ul. Nu eram ţinte. Ăsta nu era visul meu.

Nu eram mama.

Un lung moment, mi s-a părut că Dean o să se întoarcă şi o să plece, dar apoi s-a aşezat la câţiva centimetri de marginea piscinei.

— Ce faci aici?

Dintr-un motiv neînţeles, m-am simţit obligată să-i spun adevărul.

— Nu puteam să dorm.

Dean a privit prin curte.

— Eu mi-am luat adio de la somn cu mult timp în urmă. De regulă, apuc să dorm vreo trei ore în fiecare noapte, poate patru.

Îi spusesem un adevăr şi îmi oferise şi el unul. Apoi am tăcut amândoi, el la marginea piscinei, eu în mijlocul ei.

— Nu a fost veridic, să ştii, a spus, adresându-se mâinilor lui, nu mie.

— Ce n-a fost veridic?

— Ce-am făcut azi.

A ezitat puţin.

— La mall, cu Locke. Jocurile din parcare. Nu despre asta-i vorba aici.

În lumina obscură a lunii, ochii lui păreau atât de întunecaţi, încât erau aproape negri, şi expresia cu care mă privea m-a făcut deodată să înţeleg: nu mă critica.

Încerca să mă *protejeze.*

— Ştiu ce se întâmplă aici, am spus.

Ştiam mai bine decât oricine altcineva. Întorcându-i spatele, am ridicat ochii spre cer, simţind limpede că mă priveşte fix.

— Briggs n-ar fi trebuit să te aducă aici, a spus într-un final. Locul ăsta o să te distrugă.

— Pe Lia a distrus-o? l-am întrebat. Sau pe Sloane?

— Ele nu sunt profileri.

— Pe *tine* te-a distrus?

Dean n-a ezitat, nici măcar pentru o secundă.

— Nu mai era nimic de distrus.

Am înotat până la marginea piscinei, lângă el.

— Nu mă cunoşti, am spus, ridicându-mă din apă. Nu mă sperie locul ăsta. Nu mi-e frică să învăţ să gândesc ca un ucigaş şi nu mi-e frică de *tine.*

Nu ştiam de ce adăugasem ultimele cinci cuvinte, dar i-au făcut ochii să scânteieze. Eram la jumătatea drumului spre casă când am auzit că se ridică. Am auzit cum traversează gazonul spre anexa mică, ca un şopron, de lângă piscină. Am auzit cum apasă un întrerupător.

Deodată, nu mai era întuneric în curte. Mi-a trebuit o clipă ca să înţeleg de unde vine lumina. Piscina *strălucea.* Nu se putea explica altfel. Parcă cineva i-ar fi împroşcat marginea cu vopsea fosforescentă. Un strop de culoare aici, un strop acolo. Dâre lungi de lumină. Pete întinse. Patru dungi paralele se întindeau pe dalele de lângă piscină.

M-am uitat la Dean.

— Lumină ultravioletă, a spus el, de parcă nu mi-ar fi trebuit alte explicaţii.

Nu m-am putut abţine. M-am apropiat. M-am ghemuit ca să văd mai bine. Şi atunci am zărit conturul fosforescent de pe fundul piscinei, ca al unui cadavru.

— O chema Amanda, a spus Dean.

Atunci am înţeles ce reprezentau petele şi dârele de vopsea de pe beton şi de pe latura piscinei.

Sânge.

Culoarea mă indusese în eroare, deşi formele ei îmi erau familiare.

— A fost înjunghiată de trei ori.

Dean nu s-a uitat la mine, nu s-a uitat nici la piscină.

— Şi-a spart capul de beton când a alunecat în propriul sânge. Apoi ucigaşul a apucat-o de gât. A împins-o cu partea de sus a trupului peste marginea piscinei.

Am văzut totul ca aievea, am văzut ucigaşul aplecat deasupra victimei. Probabil că fata dăduse din picioare. Probabil că îi zgâriase mâinile şi încercase să se elibereze împingându-se de marginea piscinei.

— A ţinut-o cu capul sub apă.

Dean s-a aşezat în genunchi lângă piscină şi mi-a demonstrat mişcările.

— A înecat-o. Apoi a eliberat-o.

A lăsat din mâini victima imaginară şi a împins-o spre mijlocul piscinei.

— Ăsta e locul unei crime, am spus în cele din urmă. Una dintre scenele false cu ajutorul cărora ne testează, precum cele de la subsol.

Dean a privit spre centrul piscinei, unde ar fi plutit trupul victimei.

— Nu e falsă, a spus în cele din urmă. Chiar s-a întâmplat. Doar că nu s-a întâmplat aici.

M-am întins spre el, vrând să-i pun mâna pe umăr. Mi-a evitat atingerea şi s-a întors spre mine, apropiindu-şi trupul de al meu.

— Tot locul ăsta – casa, curtea, piscina – a fost construit cu un singur scop.

— Pentru o imersiune completă, am spus, fără să-mi feresc privirea de a lui. Ca la şcolile alea unde se vorbeşte doar în franceză.

Dean a arătat spre piscină cu o mişcare bruscă din cap.

— Nimeni nu şi-ar dori să înveţe limbajul ăsta.

Niciun om normal – asta voia să spună Dean. Dar eu nu eram normală. Eram o Înzestrată. Şi văzusem scene mai înfiorătoare decât imitaţia asta.

M-am întors şi am pornit spre casă. L-am auzit pe Dean traversând gazonul. L-am auzit apăsând întrerupătorul. Şi când am privit peste umăr, piscina redevenise o simplă piscină. Curtea era doar o curte. Şi conturul trupului dispăruse.

CAPITOLUL 13

În dimineaţa următoare, am dormit până târziu şi m-am trezit cu senzaţia că mă urmăreşte cineva.

— Cioc-cioc!

Judecând după salut – şi după faptul că persoana care-l rostise îmi deschisese uşa, bătuse în ea şi spusese cuvintele respective în acelaşi timp –, m-am aşteptat s-o văd pe Lia. Dar când am deschis ochii, am dat de Locke, care stătea în pragul uşii ţinând într-o mână un pahar de la Starbucks şi în cealaltă cheile de la o maşină.

M-am uitat la patul lui Sloane, dar era gol.

— Te-ai culcat târziu? a întrebat noul meu mentor, ridicând din sprâncene.

M-am gândit la Dean şi la piscină şi m-am hotărât să evit subiectul.

— Serios? a spus Locke, cercetându-mi chipul. Glumeam, dar te uiţi la mine de parcă ai fi stat până noaptea târziu cu un băiat. Poate că-i momentul să purtăm o discuţie ca între fete.

Nu ştiam ce-i mai enervant, că Locke îşi închipuia că mă culcasem târziu pentru că făcusem vreo pasiune stupidă de adolescentă sau faptul că-mi amintea supărător de mult de verişoarele mele.

— Fără discuţii între fete, am spus. Niciodată, ca regulă generală.

Locke a încuviinţat din cap.

— Am reţinut.

S-a uitat la pijamaua mea şi s-a întors deodată spre dulapul cu haine.

— Ridică-te. Îmbracă-te, a spus, aruncându-mi cheile de la maşină. Îl caut eu pe Dean. Azi conduci tu.

Nu prea am fost încântată când indicaţiile lui Locke ne-au adus înapoi la mall – mai exact, la magazinul de fursecuri Mrs. Fields. După ce noaptea trecută văzusem dârele de sânge reproduse la marginea piscinei, mi se părea lipsit de sens să fac profilurile unor cumpărători. Părea caraghios.

Dacă ne pune să ghicim ce fel de fursecuri o să comande lumea…

— Acum trei ani şi jumătate, Sandy Harrison a fost aici cu soţul ei şi cu cei trei copii ai lor. Soţul s-a dus la librărie cu fiul lor în vârstă de 8 ani şi ea a rămas cu cele două fete mai mici.

Agenta Locke a spus toate astea pe un ton cât se poate de firesc. Niciun

cumpărător nu s-a uitat la noi, dar pe mine cuvintele ei m-au ţintuit locului.

— Sandy şi fetele aşteptau la rând ca să cumpere limonadă. Madelyn, în vârstă de 3 ani, a zbughit-o spre magazinul de fursecuri şi Sandy a trebuit s-o tragă înapoi. Se întâmpla în preajma Crăciunului şi mallul era arhiplin. Madelyn avea neapărat nevoie de somn şi era pe punctul de a ceda. Lumea înainta la rând. Sandy a ajuns la ghişeu şi s-a întors ca s-o întrebe pe fata ei mai mare, Annabelle, dacă vrea limonadă obişnuită sau roz.

Am intuit ce urmează.

— Annabelle dispăruse.

Era uşor să-mi imaginez mallul în perioada Crăciunului, să văd cum se desparte tânăra familie, cum tatăl pleacă cu băiatul şi cele două fetiţe rămân în grija mamei. Am văzut cum cea mai mică îşi pierde răbdarea, am văzut cum atenţia mamei e distrasă. Mi-am imaginat cum femeia coboară ochii şi descoperă că, deşi privise în altă parte doar câteva secunde, deşi fusese mereu *atât* de atentă…

— Agenţii de pază ai mallului au fost chemaţi imediat. În jumătate de oră, au anunţat poliţia. Poliţiştii au blocat intrarea şi ieşirea din mall. Au apelat la FBI şi noi am emis o alertă AMBER. Dacă nu sunt găsiţi în primele 24 de ore, sunt şanse mari să nu mai fie găsiţi în viaţă.

Am înghiţit în sec.

— Şi aţi găsit-o?

— Da, a răspuns Locke. Întrebarea e: *tu* ai fi găsit-o?

M-a lăsat să mă gândesc preţ de o secundă, două.

— Prima oră e cea mai importantă şi deja ai pierdut-o. Fata lipsea de 97 de minute când ai primit apelul. Trebuie să-ţi dai seama cine a răpit-o şi de ce. Majoritatea răpirilor sunt comise de membri ai familiei, dar părinţii fetei nu erau divorţaţi şi nu se punea problema niciunei dispute asupra dreptului de tutelă. Trebuie să afli secretele familiei. Trebuie să le cunoşti de-a fir a păr şi trebuie să-ţi dai seama cum a reuşit cineva s-o scoată pe fetiţa asta din mall. Cum procedezi?

Am privit în jur, la lumea din mall.

— Apare ceva pe filmările camerelor de supraveghere? am întrebat.

— Nimic, a spus scurt Locke. Nu există probe materiale, nimic, nimic.

— Nu a ţipat, a observat Dean.

Locke a încuviinţat din cap şi el a continuat.

— Chiar şi în preajma Crăciunului, chiar şi într-o mulţime mare de oameni, nu risc să iau cu forţa un copil când mama lui se află la un metru de

ea.

Nu m-am încumetat să pătrund în mintea răpitorului, aşa că am ales a doua opţiune. Am pătruns în mintea lui Annabelle.

— Văd pe cineva. Poate că-l cunosc. Poate că are ceva ce-mi doresc. Sau poate că a scăpat ceva şi vreau să-i dau obiectul înapoi.

Mă opresc pentru o clipă.

— Nu obişnuiesc să plâng după prăjituri. Sunt sora mai mare. Sunt cuminte. Sunt *matură*... aşa că-l urmez. Doar ca să-l văd mai bine, doar ca să-i dau ceva înapoi, indiferent ce…

Mi-am numărat paşii. După cinci; am trecut de colţ şi am ajuns în faţa unei uşi de serviciu.

Dean a fost amabil şi a încercat s-o deschidă, dar era încuiată.

— Poate că lucrez aici, spune el. Poate că tocmai am furat cartela de acces. În orice caz, am tot ce-mi trebuie. Sunt pregătit. Poate că doar aşteptam ca un copil – orice copil – să muşte momeala.

— Asta-i întrebarea, nu? a spus Locke. A fost o răpire comisă într-o ocazie favorabilă sau fata era o ţintă precisă? Ca s-o găseşti, trebuie să afli răspunsul.

M-am întors şi am încercat să derulez toată scena de la capăt.

— Ce fel de persoană cauţi? a întrebat Locke. Un bărbat? O femeie? Cam de ce vârstă? Ce nivel de inteligenţă? Ce educaţie?

M-am uitat la magazinul cu prăjituri, apoi la uşa de serviciu, apoi la Dean. La asta se referise noaptea trecută. Asta era activitatea noastră adevărată.

Cu un aer profesionist, m-am întors spre agenta Locke.

— Ce vârstă avea fata mai exact?

CAPITOLUL 14

Michael m-a luat prin surprindere la micul-dejun, era unul dintre obiceiurile lui, pe care în ultima săptămână ajunsesem să-l aştept cu nerăbdare.

— Locke te munceşte prea mult?

În fiecare zi, Locke apărea cu câte o sarcină nouă şi, în fiecare zi, o rezolvam. Cu ajutorul lui Dean.

Uneori, aveam senzaţia că dimineţile petrecute cu Michael sunt singurele mele pauze.

— Unora dintre noi le place să muncească din greu, i-am spus.

— Spre deosebire de aceia care s-au bucurat de o copilărie atât de privilegiată? a întrebat Michael, ridicând din sprâncene.

— Nu asta voiam să spun.

S-a aplecat spre mine şi mi-a tras uşor părul prins în coadă.

— Nu prea te cred, Colorado.

— Chiar nu-ţi place deloc aici? l-am întrebat.

Nu-mi dădeam seama dacă chiar nu agreează programul sau dacă o face pe ţâfnosul de ochii lumii. Cea mai mare descoperire din ultima săptămână în privinţa lui Michael era că, mai mult ca sigur, purtase măşti cu mult timp înainte să fi început colaborarea cu FBI-ul – pentru el era o a doua natură să pretindă că e ceva ce nu era.

— Să spunem că am talentul deosebit de a fi nemulţumit oriunde aş fi, a răspuns, deşi încep să cred că locul ăsta are şi anumite avantaje.

De data asta, în loc să se joace cu coada mea, mi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

— Cassie.

Vocea lui Dean m-a luat prin surprindere şi am tresărit.

— A venit Locke.

— Numai muncă, nici măcar un pic de distracţie, a şoptit Michael.

L-am ignorat – şi m-am pus pe treabă.

— Una. Două. Trei.

Locke a aşezat fotografiile una câte una.

— Patru, cinci, şase şi şapte.

Două rânduri de fotografii – trei pe un rând şi patru pe al doilea – mă

priveau de pe masa din bucătărie. În fiecare apărea câte un cadavru, cu ochii sticloşi, cu membrele întinse în toate părţile.

— Vă deranjez?

Locke, Dean şi cu mine ne-am întors şi l-am văzut pe Judd în pragul uşii.

— Da, a spus Locke zâmbind. Ne deranjezi. Cu ce te putem ajuta, Judd?

Bărbatul în vârstă şi-a stăpânit şi el zâmbetul.

— Dumneata, tânără domnişoară, poţi să-mi spui unde-l găsesc pe Briggs.

— Briggs e plecat, face cercetări pe teren, a răspuns Locke. Azi am venit doar eu.

Judd a tăcut câteva clipe. Privirea i-a coborât asupra pozelor de pe masă şi, uitându-se la Locke, a ridicat din sprâncene.

— Să faceţi ordine după ce terminaţi.

Spunând asta, ne-a lăsat să ne vedem de treabă şi mi-am îndreptat din nou atenţia asupra fotografiilor. În cele trei de sus apăreau trupurile neînsufleţite ale unor femei întinse pe caldarâm. Cele patru de jos ilustrau scene de interior: două trupuri întinse pe paturi, unul pe pardoseala unei bucătării, altul zăcând într-o cadă. Trei dintre victime fuseseră înjunghiate. Două fuseseră împuşcate. Una fusese omorâtă în bătaie şi una sugrumată.

M-am forţat să privesc pozele. Dacă aş fi clipit, dacă mi-aş fi ferit ochii, dacă aş fi tresărit, poate că n-aş fi fost în stare să mă uit din nou la ele. Şi Dean le cerceta de lângă mine. Le parcurgea de la stânga la dreapta, de sus în jos, de parcă ar fi făcut un inventar, de parcă cadavrele din pozele astea n-ar fi fost oameni: mamele cuiva, iubitele cuiva.

— Şapte cadavre, a spus Locke. Cinci ucigaşi. Trei dintre femeile astea au fost omorâte de acelaşi bărbat. Celelalte patru au fost victimele a patru ucigaşi diferiţi.

A atins cu degetul marginea de sus a fiecărei fotografii, îndrumându-mi privirea de la una la alta.

— Victime diferite, locuri diferite, arme diferite. Ce e semnificativ? Ce nu e? Ca profileri, activitatea noastră constă în mare parte în identificarea tiparelor. Există milioane de crime nerezolvate. Cum îţi dai seama dacă ucigaşul pe care-l cauţi e vinovat pentru vreuna dintre ele?

Niciodată nu-mi era clar când Locke punea o întrebare pur retorică şi când voia să-i răspund. După ce am tăcut câteva secunde, am înţeles că în situaţia de faţă e vorba despre primul caz.

S-a întors spre Dean.

— Ai vrea să-i explici lui Cassie diferenţa dintre MO-ul şi semnătura unui ucigaş?

Dean s-a forţat să-şi ia ochii de la fotografii şi să se uite la mine. Pentru el, inspectarea cadavrelor mutilate era o rutină. Dar să vorbească cu mine… se pare că *asta* era dificil.

— MO vine de la *modus operandi,* mi-a explicat el şi atât a putut să spună înainte de a-şi lua ochii de la faţa mea şi de a se opri cu privirea într-un punct aflat deasupra umărului meu stâng. Modul de operare. Se referă la metoda folosită de ucigaş. Locul, arma, criteriile după care îşi alege victimele, cum le imobilizează – astea alcătuiesc MO-ul unui ucigaş.

A coborât ochii la mâinile lui şi le-am privit şi eu. Avea bătături în palme şi unghiile scurte şi inegale. O cicatrice subţire şi albă i se întindea şerpuitor de la baza degetului mare a mâinii drepte până într-un punct de pe dosul încheieturii.

— MO-ul unui ucigaş se poate schimba, a continuat Dean, străduindu-se să se concentreze asupra cuvintelor lui şi nu asupra cicatricii. La început, se întâmplă ca un AN să-şi ucidă repede victimele. Nu e convins că poate s-o facă fără să fie descoperit, dar cu timpul şi cu dobândirea experienţei, mulţi autori necunoscuţi dezvoltă metode de a-şi savura crimele. Unii ucigaşi înteţesc ritmul – îşi asumă tot mai multe riscuri, comit tot mai des crime.

Şi-a închis scurt ochii, apoi i-a redeschis.

— Orice aspect al MO-ului unui AN se poate schimba, aşa că poate fi *util* să-l cercetezi, dar nu e garantat că o să te ajute.

Dean a atins din nou fotografia cea mai apropiată.

— Aici intervine semnătura lor.

Văzând că nu intră în detalii, Locke a continuat explicaţia în locul lui.

— MO-ul unui AN cuprinde toate elementele *necesare* pentru comiterea crimei şi evitarea capturării. Ca ucigaş, *trebuie* să alegi o victimă, *trebuie* să ai o metodă de a o ucide fără să fii descoperit, *trebuie* să ai ori putere fizică, ori un fel de armă cu care s-o omori. Tot aşa *trebuie* să ai o metodă de a scăpa de cadavru.

A arătat fotografia care-i acaparase atenţia lui Dean.

— Dar după ce înjunghii în spate o femeie, nu *trebuie* s-o întorci şi să-i aranjezi braţele în lături, cu palmele în sus.

A încetat să arate cu degetul, dar a vorbit în continuare – despre alţi ucigaşi, despre alte situaţii pe care le întâlnise în activitatea ei de agentă FBI.

— Nu *trebuie* să săruţi victima pe frunte sau să-i tai buzele sau să laşi origami lângă trupul ei.

Locke avea o expresie gravă, dar nu era nici pe departe la fel de detaşată ca a lui Dean. Lucra în domeniul ăsta de o vreme, însă asemenea lucruri încă o afectau – aşa cum probabil că aveau să mă afecteze mereu şi pe mine.

— Luate împreună, denumim gesturile astea suplimentare – şi concluziile pe care le sugerează vizavi de AN – prin termenul *semnătură.* Semnătura unui AN ne spune ceva despre modul de gândire care stă la baza crimelor sale: despre fanteziile lui, despre nevoile profunde şi emoţiile lui.

Dean şi-a privit mâinile.

— Nevoile astea, fanteziile, emoţiile, a spus el, nu se schimbă. Un ucigaş poate să schimbe armele, să ucidă mai frecvent, să schimbe locurile crimelor, poate să înceapă să-şi aleagă tipuri diferite de victime, dar semnătura lui rămâne aceeaşi.

M-am uitat din nou la poze. Trei dintre femei fuseseră înjunghiate: două pe străduţe lăturalnice, una chiar în propria bucătărie. Cea din bucătărie se împotrivise; din câte se vedea în poze, celelalte două n-avuseseră nicio şansă.

— Acestea două, am spus, selectând primele două fotografii cu victime înjunghiate. Ucigaşul le-a atacat prin surprindere. Ai spus că AN-ul a înjunghiat-o pe aceasta pe la spate.

Am arătat-o pe tânăra din stânga.

— După ce a murit – sau a ajuns în pragul morţii, suficient de aproape încât să nu se mai poată împotrivi –, ucigaşul a întors-o cu faţa în sus. Ca ea să-l poată vedea.

La asta se referise Locke prin expresia *nevoie profundă.* Ucigaşul o atacase pe fată pe la spate, dar fusese important pentru el – din cine ştie ce motiv – ca ea să-i vadă chipul şi ca el să-l vadă pe al ei.

— Nu mai vorbi la persoana a treia, a spus Dean.

Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt şi, deodată, i-am simţit căldura trupului.

— Vorbeşte la persoana a doua, Cassie. Spune *tu.* Sau spune *eu.*

— Fie!

Am încetat să vorbesc despre criminal – şi am început *să-i vorbesc* chiar lui.

— Vrei ca victimele să te vadă. Vrei să te înalţi deasupra trupurilor lor culcate. Şi în timp ce zac în pragul morţii sau poate chiar şi după ce mor, nu

te poţi abţine să nu le atingi. Le netezeşti hainele. Le întinzi braţele în lături.

Am privit atent fotografia cu fata atacată pe la spate şi mi-a mai sărit ceva în ochi.

— Îţi par frumoase, dar astfel de tinere nici măcar nu se uită la tine.

Am tăcut preţ de câteva bătăi de inimă.

— Aşa că le *obligi* să se uite la tine.

Am cercetat şi următoarea fotografie: altă femeie, înjunghiată şi găsită pe caldarâm. La fel ca prima, fusese aleasă astfel încât crima să fie cât mai uşoară. Dar notele de pe marginea fotografiei precizau că nu fusese înjunghiată pe la spate.

— Nu a fost suficient, am continuat. Nu a mai fost suficient s-o întorci cu faţa spre tine în timp ce murea. Aşa că pe următoarea ai atacat-o din faţă.

La fel ca în cazul primei victime, şi aceasta fusese aşezată cu grijă pe spate şi părul îi fusese răsfirat în jurul feţei ca o aureolă nefirească. Fără să stau pe gânduri, am luat a treia poză de pe rândul de sus – în care victima fusese împuşcată în timp ce alerga – şi am dat-o la o parte. Nu era opera aceluiaşi AN. Crima fusese rapidă şi simplă şi nu sugera nicio dorinţă profundă.

Îndreptându-mi atenţia asupra rândului de jos, am cercetat fotografiile, încercând să-mi stăpânesc emoţiile aşa cum făcea Dean. Una dintre cele patru femei fusese ucisă de acelaşi AN care le omorâse pe primele două. Răspunsul simplu – şi greşit – ar fi fost a treia victimă omorâtă prin înjunghiere, dar fusese înjunghiată în bucătărie, cu un cuţit luat din propriul sertar. Se împotrivise şi suferise o moarte violentă, iar ucigaşul o lăsase nemişcată, cu fusta alunecată într-o parte, cu trupul contorsionat.

Trebuie să le vezi, i-am spus în gând ucigaşului, imaginându-mi silueta lui. *Trebuie să te vadă şi ele pe tine. Trebuie să fie frumoase.*

A treia victimă fusese omorâtă după primele două. MO-ul AN-ului se schimbase: altă armă, alt loc. Dar în adâncul sufletului, ucigaşul nu se schimbase. Rămăsese acelaşi om, cu aceleaşi nevoi sinistre.

De fiecare dată când omori pe cineva, simţi nevoia de mai mult. Simţi nevoia să devii mai bun. Şi ea *trebuie să fie mai bună. Să omori femei pe stradă nu mai era de ajuns. Nu mai voiai partide scurte pe străduţe dosnice. Voiai o relaţie. O femeie. Un cămin.*

M-am uitat la cele două femei care fuseseră ucise în dormitoare, amândouă găsite întinse pe paturi. Una fusese împuşcată. Cealaltă, sugrumată.

O ataci în timpul nopţii. În casa ei. În dormitorul ei. Acum nu se mai uită prin tine, de parcă ai fi transparent, nu-i aşa? Nu se mai crede prea bună pentru tine.

Am încercat să-mi închipui că AN-ul o împuşcă, dar imaginea asta pur şi simplu nu se potrivea.

Vrei să te vadă. Vrei s-o atingi. Vrei să simţi cum se scurge viaţa din ea, puţin câte puţin.

— Asta a fost ultima, am spus, arătând-o pe femeia care fusese sugrumată chiar în patul ei. MO diferit. Aceeaşi semnătură.

Femeia murise cu ochii la el şi ucigaşul îi aranjase trupul, îi pusese capul pe pernă şi-i răsfirase părul castaniu în jurul chipului mort şi neclintit.

Deodată, mi s-a făcut rău. Nu era vorba doar despre chinurile suferite de aceste femei. Problema era că, preţ de o clipă, avusesem o conexiune cu persoana care le provocase. O înţelesesem.

Am simţit o mână caldă şi fermă la ceafă. Dean.

— E în regulă, a spus el. O să-ţi treacă.

Asta a spus băiatul care nici nu-şi dorise să ajung în locul pe care tocmai îl vizitasem.

— Respiră, mi-a spus, cercetându-mă atent cu ochii lui întunecaţi.

I-am răspuns la gest şi mi-am concentrat privirea asupra chipului său – aici, acum, în acest moment, ignorând orice altceva.

— Eşti bine, Cass?

Locke părea îngrijorată, deşi încerca să se stăpânească. Aproape că vedeam cum se întreabă dacă nu cumva mă forţase prea mult, prea repede.

— Sunt bine, am spus.

— Mincinoaso!

Lia a intrat alene în bucătărie, ca un fotomodel la o prezentare de modă, dar de data asta m-am bucurat că-mi distrage atenţia.

— Fie, am spus, corectându-mi afirmaţia de adineauri. Nu sunt bine, dar voi fi.

M-am întors şi i-am întâlnit privirea.

— Mulţumită?

A zâmbit.

— Încântată.

Locke şi-a dres vocea şi s-a uitat la ea cu o expresie severă, care m-a dus cu gândul la Briggs.

— Mai avem de lucru aici, Lia.

Ea s-a uitat la mine, apoi la Dean, care şi-a coborât mâinile în lături.

— Nu, a spus ea. Nu mai aveţi.

N-am înţeles dacă vrea să expună minciuna lui Locke sau dacă o avertizează să ne dea pace. Mai mult, n-am înţeles dacă o face de dragul meu – sau al lui Dean.

— Bine, a capitulat Locke. Putem lăsa pe mâine discursul meu strălucit despre diferenţa dintre ucigaşii organizaţi şi cei dezorganizaţi.

I-a vibrat telefonul. L-a luat, s-a uitat câteva secunde la ecran şi s-a corectat:

— Şi când spun „mâine”, vreau să zic luni. Vă doresc un weekend plăcut!

— Cineva are un caz! a observat Lia, luminându-se la faţă.

— Cineva trebuie să plece, a răspuns Locke. Cei răi nu se odihnesc niciodată şi, oricât de mult aş vrea să iau cu mine un poligraf uman la locul faptei, programul ăsta nu merge aşa, Lia. Ştii bine.

Mi se făcuse rău din cauza unor fotografii, a unor femei care muriseră demult şi a unui ucigaş care deja fusese condamnat. Locke vorbea despre o crimă investigată acum.

Despre un cadavru recent.

— Ai dreptate, a spus Dean, punându-se între Lia şi Locke. Nu aşa merge programul ăsta, i-a spus agentei FBI şi, deşi nu-i vedeam faţa, mi-am închipuit expresia lui – intensă şi ameninţătoare. Nu mai merge aşa.

TU

Dai semne de neglijenţă, ucizi prea aproape de casă, laşi cadavrele împrăştiate pe străzile lăturalnice ale capitalei, ca Hansel şi Gretel care lasă tot mai multe firimituri pe măsură ce înaintează spre inima pădurii.

Dar, din clipa în care ai pus ochii pe ea, ţi-a fost tot mai greu să-ţi stăpâneşti nevoia de a ucide, tot mai greu să-ţi aminteşti de ce eviţi din principiu să te joci în propria curte.

Poate că aşa trebuie să se desfăşoare lucrurile. Poate că aşa vrea destinul.

E timpul să termini ce ai început.

Să-i atragi atenţia.

Să te întorci acasă.

CAPITOLUL 15

Două zgomote m-au trezit sâmbătă la amiază: sunetul unor cărţi de joc amestecate de cineva şi un hârşâit strident, ca de metal pe metal. Am deschis ochii şi m-am întors pe o parte. Sloane stătea pe pat cu picioarele încrucişate sub ea, ţinând o cană într-o mână şi împărţind cărţi de joc cu cealaltă: pe şapte coloane, cu câte un număr diferit de cărţi în fiecare, toate întoarse cu faţa în jos.

— Ce faci? am întrebat.

Sloane s-a uitat la spatele cărţilor câteva clipe şi, ridicând una, i-a schimbat locul.

— Mă joc Solitaire, a spus.

— Dar toate cărţile sunt cu feţele în jos.

— Da.

Sloane a băut din cană.

— Cum poţi să joci Solitaire dacă toate cărţile sunt cu feţele în jos?

A ridicat din umeri.

— Cum să joci cu unele dintre ele cu feţele în sus?

— Sloane e împătimită a jocului de cărţi. Briggs a găsit-o în Vegas, a spus Lia, scoţându-şi capul din dulapul cu haine. După o privire rapidă prin pachet, poate urmări cât de cât cărţile, chiar şi după ce sunt amestecate.

Am înţeles deodată că Lia umblă prin dulapul nostru. *Metal pe metal,* m-am gândit. *Umeraşele metalice alunecau pe bara de metal.*

— Hei! am exclamat, văzând mai bine hainele de pe ea. Aia-i rochia mea.

— Acum e mea, a spus zâmbind. Nu te-a avertizat FBI-ul că am degete lipicioase? Cleptomanie, mitomanie – în definitiv, e acelaşi lucru.

Am crezut că glumeşte, dar nu puteam şti sigur.

— Am glumit, a confirmat după câteva secunde. În privinţa cleptomaniei, nu a faptului că n-am nici cea mai mică intenţie să-ţi dau rochia înapoi. Sinceră să fiu, *Sloane* e cleptomana din casă, dar culoarea asta mi se potriveşte mult mai bine decât ţie.

M-am întors spre Sloane, al cărei joc trecuse în viteza a doua – sau a cincea.

— Sloane, am spus.

— Da?

— De ce îşi bagă nasul Lia în dulapul nostru?

Sloane a ridicat privirea, dar n-a oprit jocul.

— Tu ar trebui să te pricepi mai bine la descifrarea motivaţiilor. Pe mine majoritatea oamenilor mă debusolează.

Am reformulat întrebarea.

— De ce ai *lăsat-o* pe Lia să-şi bage nasul în dulapul nostru?

— Ah! a zis Sloane când a înţeles ce vreau să spun. A adus mită.

— Mită? am întrebat.

Atunci am înţeles precis ce are în cană.

— I-ai adus cafea?

Lia şi-a trecut mâna peste partea din faţă a rochiei, a rochiei *mele.*

— Mă declar vinovată!

Sub efectul cafelei, Sloane era ca un conducător de licitaţii pe baterii. Numerele i-au zburat din gură la foc automat, câte o statistică pentru fiecare subiect posibil. Timp de *opt ore.*

— 16% din bărbaţii americani au ochi albaştri, m-a informat ea cu un aer senin. Dar în cazul bărbaţilor care interpretează medici în serialele TV, procentul se ridică la 40%.

Să mă uit la televizor alături de o statisticiană agitată ar fi fost destul de dificil, dar Sloane nu a fost singura care m-a urmat în camera multimedia după cină.

— Gura ei spune „Te iubesc, Darren!" dar postura ei spune: „Nu-mi vine să cred ce fac scenariştii cu personajul meu – nu s-ar amesteca în veci cu bădăranul ăsta!" a zis Michael, care şi-a băgat în gură o floricică de porumb.

— Te plictiseşti? l-am întrebat, arătând cu subînţeles spre ecran.

A zâmbit larg.

— Deloc.

Am încercat să-i ignor pe amândoi, dar nu avea rost. Nici eu nu reuşeam să urmăresc cu atenţie melodrama asta cu medici, pentru că îmi tot trecea prin gând – iar şi iar – că CPM-ul doctorului Darren Bădăranul e pur şi simplu contradictoriu.

— Am putea să trecem la reality-show-uri, a propus Michael.

— Se consideră că aproximativ 1% din populaţie e formată din psihopaţi, a declarat Sloane. Nişte estimări recente arată că procentul depăşeşte 14% în cazul vedetelor de reality-show.

— De unde au apărut estimările astea? a întrebat Michael.

Sloane a zâmbit ca motanul Cheshire.

— De la mine.

Michael şi-a pus mâinile la ceafă şi s-a înclinat pe spate.

— Să ne lăsăm de studierea ucigaşilor. Arestăm 14% dintre toate vedetele de reality-show şi, gata, am terminat!

Sloane s-a aplecat în fotoliu şi a început să se joace cu părul ei.

— Nu e o crimă să fii psihopat, a spus.

— Le iei apărarea psihopaţilor? a întrebat-o Michael, ridicând dintr-o sprânceană până la înălţimi ridicole. Vezi, de asta nu-ţi dăm cafea.

— Hei! s-a apărat Sloane. Spun doar că, statistic vorbind, e mult mai probabil ca un psihopat să ajungă director executiv decât ucigaş în serie.

— Îhîm.

Lia era singura persoană din câte cunoşteam care îşi anunţa sosirea în acest fel. Văzând că ne-a atras atenţia, s-a uitat pe rând la fiecare.

— Judd tocmai a ieşit ca să-şi petreacă noaptea în oraş cu un prieten vechi. Suntem singuri în casă, a anunţat, împreunându-şi mâinile în faţă. Camera de zi. În cincisprezece minute. Să veniţi pregătiţi.

— Pentru ce să fim pregătiţi? am vrut să ştiu, dar înainte ca întrebarea să-mi iasă până la capăt din gură, Lia a dispărut.

— Nu-i a bună.

Michael nu părea din cale-afară de îngrijorat. S-a ridicat.

— Doamnelor, ne vedem în cincisprezece minute

Urmărindu-l cu privirea până la uşă, m-am gândit fără să vreau că îmi petrecusem cea mai mare parte a vieţii ca spectatoare, pe când Lia era genul de persoană care pune oamenii să se ridice de pe tuşă şi să intre pe teren.

— Ai idee ce ne aşteaptă? am întrebat-o pe Sloane.

— După experienţele din trecut, a răspuns ea, probabil că *probleme.*

CAPITOLUL 16

Michael şi Dean deja erau în camera de zi când am sosit eu şi Sloane. În ultimele paisprezece minute, prietena mea blondă se liniştise, ca şi când iepuraşul din reclamele de la bateriile Energizer ar fi rămas în sfârşit fără energie. S-a aşezat pe canapea lângă Michael. Am luat loc lângă ea. Faţă în faţă cu noi, Dean stătea pe marginea platformei şemineului, cu privirea aţintită spre podea şi cu părul pe faţă.

Canapea, fotolii, perne, covor, am gândit. *Şi el alege să stea pe o suprafaţă de piatră.*

Mi-am amintit ziua în care îl cunoscusem, când ridicase greutăţi, forţându-şi trupul până la limita epuizării. Prima mea impresie fusese că-şi aplică singur o pedeapsă.

— Mă bucur să văd că aţi ajuns toţi la timp.

Lia n-a intrat în cameră, pur şi simplu; şi-a făcut intrarea. Sub privirile tuturor, s-a aşezat pe podea şi şi-a întins picioarele în faţă, încrucişându-şi gleznele şi răsfirându-şi în jurul trupului faldurile rochiei *mele.*

— În această seară, pentru divertismentul vostru: Adevăr sau provocare.

A tăcut pentru o clipă, privindu-ne atent pe fiecare.

— Vreo obiecţie?

Dean a deschis gura.

— Nu, i-a spus ea.

— Ai cerut obiecţii, a contrat Dean.

Lia a clătinat din cap.

— Tu n-ai dreptul să obiectezi.

— Eu am? a întrebat Michael.

Lia s-a gândit puţin.

— Vrei să obiectezi?

Michael s-a uitat la mine, apoi iarăşi la Lia.

— Nu în mod deosebit.

— Atunci da, a răspuns ea. Ai dreptul.

Lângă mine, Sloane a ridicat mâna.

— Da, Sloane? a spus Lia pe un ton amabil.

Se pare că nu-şi făcea griji că specialista noastră în numere ar putea să obiecteze.

— În mare, înţeleg cum se joacă, dar nu pricep un lucru, a spus ea cu

sclipiri în ochi. Ce trebuie să fac ca să câştig?

Michael a zâmbit larg.

— Cum să nu-ţi placă fetele cu spirit competitiv?

— Nu poţi să *câştigi* la Adevăr sau provocare, am spus.

De fapt, bănuiam că e genul de joc la care toată lumea pierde.

— Asta-i o obiecţie? a întrebat Lia.

Din cealaltă parte a încăperii, Dean îmi semnala cuvintele *SPUNE DA!* la fel de clar ca şi când ar fi închiriat un avion ca să le scrie pe cer. Iar dacă aş fi fost într-o cameră cu oricare alţi adolescenţi de pe planetă, le-aş fi spus. Dar eram într-o cameră cu Michael, căruia nu prea reuşeam să-i stabilesc profilul psihologic, şi cu Dean, care spusese cu o zi în urmă că Înzestraţii nu *mai* lucrează la cazuri active. Aveam întrebări şi doar aşa le puteam pune.

— Nu, i-am răspuns Liei. N-a fost o obiecţie. Să jucăm.

Pe chip i s-a întins încet un zâmbet. Dean şi-a dat capul pe spate, lovindu-l de şemineu.

— Pot să încep? a întrebat Sloane.

— Sigur, a spus Lia liniştită. Adevăr sau provocare, Sloane?

Ea s-a strâmbat.

— Nu la asta mă refeream.

Lia a ridicat din umeri.

— Adevăr. Sau. Provocare.

— Adevăr.

Într-un joc obişnuit de Adevăr sau provocare, asta ar fi fost alegerea mai prudentă – pentru că puteai să minţi când întrebările erau prea stânjenitoare. Dar de faţă cu Lia era imposibil.

— Ştii cine e tatăl tău?

Întrebarea Liei m-a luat pe nepregătite. Trăisem mult timp fără să ştiu cine e tatăl meu şi nu puteam să-mi închipui cum ar fi fost să fiu nevoită să recunosc asta de faţă cu mai multe persoane. Lia îmi dădea impresia că o simpatizează pe Sloane, mai mult sau mai puţin, dar era clar că la Adevăr sau provocare proceda fără mănuşi.

Sloane i-a întâlnit privirea fără nicio ezitare.

— Da, a spus. Ştiu.

— Punct ochit, punct ratat, a şoptit Michael.

Lia i-a aruncat o privire răutăcioasă.

— E rândul tău, i-a spus lui Sloane şi, văzând expresia Liei, am presupus

că se aşteaptă la răzbunarea ei – dar Sloane s-a întors spre mine.

— Cassie. Adevăr sau provocare?

Am încercat să-mi închipui ce fel de provocare ar putea să născocească Sloane, dar n-am găsit niciun răspuns.

— Statistic vorbind, cele mai uzuale provocări presupun să mănânci alimente neplăcute, să suni la numere necunoscute ca să faci farse, să săruţi un alt jucător, să lingi obiecte murdare sau să te dezbraci, a spus Sloane, încercând să mă ajute.

— Adevăr.

A tăcut câteva clipe.

— Câte persoane iubeşti?

Întrebarea a părut destul de nevinovată, dar apoi m-am gândit mai bine. Ochii ei albaştri îi urmăreau atent pe ai mei şi am avut sentimentul că nu-mi pusese întrebarea pentru că s-a gândit că răspunsul ar fi amuzant.

O pusese pentru că avea nevoie de informaţii noi pe care să le compare cu ale ei.

— Câte persoane iubesc? am repetat. Iubire… în ce sens?

Nu fusesem îndrăgostită niciodată, deci dacă Sloane se referea la relaţii romantice, atunci răspunsul era uşor.

— Câte persoane iubeşti în total? a precizat Sloane. Punând la socoteală şi relaţiile familiale, şi cele romantice, şi toate celelalte variante.

M-am gândit să aleg un număr la întâmplare. Cinci mi se părea bun. Sau zece. *Atât de multe, încât le-am pierdut şirul* suna şi mai bine, dar Lia mă urmărea neclintită.

O iubisem pe mama. Asta era sigur. Îi iubeam şi pe *nonna* şi pe tata şi pe toţi ceilalţi – nu? Doar erau familia mea. Ei mă iubeau pe mine. Chiar dacă reacţia mea era mai puţin vizibilă, asta nu însemna că nu le răspund la dragoste. Făcusem tot posibilul ca să-i mulţumesc. Mă străduisem să nu-i amărăsc.

Dar oare îi iubeam cu adevărat, aşa cum o iubisem pe mama? *Aş fi putut* să mai iubesc vreodată pe cineva în felul ăsta?

— Una.

Abia am reuşit să rostesc cuvântul. M-am uitat la Lia, sperând să-mi spună că nu-i adevărat, că pierderea mamei nu frânsese ceva înăuntrul meu şi că nu sunt sortită să-mi petrec restul vieţii străină de dragostea pe care mi-o purtau rudele mele.

Lia s-a uitat în ochii mei câteva secunde, apoi a ridicat din umeri.

— E rândul tău, Cassie.

Am încercat să-mi amintesc de ce mi se păruse o idee bună să particip la jocul ăsta.

— Michael, am spus într-un final. Adevăr sau provocare?

Voiam să-i pun atât de multe întrebări – ce credea sincer despre program, ce fel de persoană era tatăl lui, dincolo de problema evaziunii fiscale, dacă avusese şi altceva de împărţit cu Lia în afară de înţepăturile astea răutăcioase. Dar n-am apucat să întreb nimic din toate astea, pentru că Michael s-a aplecat în faţă cu o scânteie în ochi.

— Provocare!

Bineînţeles că nu mă lăsa să-i cotrobăi prin minte. Bineînţeles că mă forţa să dau prima provocare din joc. M-am străduit din răsputeri să găsesc una interesantă, care totuşi să nu implice săruturi, nuditate sau orice altceva care i-ar fi dat un pretext să se dea în spectacol.

— Să vedem de ce eşti în stare. Colorado.

Se distra mult prea mult. Am intuit că speră să-i dau o provocare mai periculoasă, ceva care să-i pună sângele în mişcare.

Ceva cu care Briggs n-ar fi fost de acord.

— Te provoc… am spus tărăgănat, sperând ca soluţia să apară din senin, să dansezi balet.

Nici eu nu prea înţelegeam de unde-mi venise ideea asta.

— *Ce?* a izbucnit Michael.

Clar, se aşteptase la ceva mai palpitant sau măcar la ceva mai deocheat.

— Balet, am repetat. Chiar acolo.

Am arătat spre mijlocul covorului.

— Dansează!

Lia a izbucnit în râs. Până şi Dean a trebuit să-şi stăpânească zâmbetul.

— Baletul constă în mişcări fizice demonstrative a căror tradiţie a început în epoca Renaşterii timpurii, a spus Sloane, încercând să-l lămurească. Este apreciat în mod deosebit în Rusia, Franţa, Italia, Anglia şi Statele Unite.

Michael a oprit-o înainte să ne expună întreaga istorie a artei.

— Mă descurc, a spus.

Apoi, cu o expresie solemnă, s-a ridicat, s-a dus în mijlocul camerei şi a luat o poziţie de balet.

Îl văzusem pe Michael în ipostaza lui galantă. Îl văzusem şi în ipostaza de tânăr curtenitor. Îmi dăduse la o parte o şuviţă de păr de pe faţă, dar

asta… Postura asta a lui era de-a dreptul impresionantă. S-a ridicat pe vârfurile degetelor de la picioare. A făcut o piruetă. Şi-a flexat genunchii, şi-a scos în afară fundul. Dar cea mai spectaculoasă era expresia ochilor lui: arătau o hotărâre rece şi dârză.

Şi-a încheiat dansul cu o reverenţă.

— Foarte frumos! am aclamat printre chicote isterice.

S-a aşezat la loc pe canapea şi a ţintuit-o pe Lia cu o privire ucigaşă.

— Adevăr sau provocare.

N-a fost nicio surpriză când Lia a ales să spună un adevăr. Dintre noi toţi, probabil că doar ea putea să mintă fără ca nimeni să-şi dea seama.

Michael a zâmbit, cu un aer la fel de prietenos precum cel cu care Lia începuse jocul.

— Care e numele tău adevărat?

Preţ de câteva secunde, pe chipul ei au fulgerat semne de vulnerabilitate şi de iritare.

— Nu te cheamă Lia?

În mod bizar, Sloane părea de-a dreptul jignită de ideea că Lia ar fi putut să ne mintă în privinţa unui lucru atât de banal.

— Ba da, i-a spus Lia. Aşa mă cheamă.

Michael a fixat-o cu privirea, ridicând discret din sprâncene.

— Dar odată ca niciodată, a spus ea, depărtându-se tot mai mult de tonul obişnuit al vocii ei, numele meu a fost Sadie.

Răspunsul mi-a umplut mintea cu întrebări. Am încercat să mi-o imaginez ca Sadie. Să-şi fi schimbat numele vechi la fel de uşor cum îşi schimba hainele? De ce? Cum aflase Michael?

— Adevăr sau provocare…?

Lia şi-a plimbat privirea pe la fiecare dintre noi, unul câte unul, şi am simţit că ceva întunecat i se trezeşte în suflet. N-avea să se termine cu bine.

— Cassie.

Nu mi s-a părut corect că venise iar rândul meu, din moment ce Dean încă nu participase deloc la joc, dar am acceptat situaţia cu fruntea sus.

— Provocare.

Nu ştiu ce mi-a venit să aleg opţiunea asta, dincolo de faptul că expresia de pe chipul Liei m-a convins că ea ar fi făcut ca întrebarea lui Sloane să pară la fel de intimă ca una despre starea vremii.

Lia mi-a zâmbit larg, apoi i-a zâmbit lui Michael. *Momentul răzbunării.*

— Te provoc, a spus ea, savurând fiecare cuvânt, să-l săruţi pe Dean.

Dean a reacţionat de parcă ar fi fost electrocutat. S-a îndreptat de spate.

— Lia, a spus el aspru. Nu!

— Oh, haide, Dean! l-a încurajat ea. E Adevăr sau provocare. Fă şi tu un sacrificiu.

Fără să-i aştepte răspunsul, s-a întors din nou spre mine.

— Sărută-l, Cassie.

Nu ştiam ce e mai rău, obiecţia lui la ideea de a fi forţat să mă sărute sau descoperirea bruscă a faptului că trupul meu *nu* se împotrivea. M-am gândit la lecţiile noastre cu Locke, la senzaţia mâinii lui pe ceafa mea…

Lia mă urmărea cu nesaţ, dar privirea lui Michael a fost cea pe care am simţit-o aţintită asupra feţei mele când am traversat camera şi m-am oprit în faţa lui Dean.

Nimeni nu mă obliga să fac asta.

Aş fi putut să refuz.

Dean a ridicat ochii la mine şi, preţ de o secundă, i-am citit pe faţă şi altceva în afară de indiferenţa aceea rece. Ochii i s-au îmblânzit. Buzele i s-au despărţit, ca şi când ar fi vrut să spună ceva.

M-am aşezat în genunchi lângă şemineu. I-am atins obrazul cu o mână şi mi-am apropiat gura de a lui. Era un sărut prietenesc. Un salut european. Buzele noastre s-au atins doar pentru o clipă – dar am simţit sărutul în tot trupul, ca un fior electric.

M-am dat înapoi, nereuşind să-mi smulg privirea de la gura lui. Am rămas aşa câteva secunde, uitându-ne lung unul la altul: el aşezat pe platforma şemineului, eu în genunchi pe covor.

— E rândul tău, Cassie.

Lia părea din cale-afară de încântată.

M-am forţat să mă ridic şi să mă întorc la canapea. M-am aşezat, simţind încă umbra atingerii buzelor lui Dean.

— Adevăr sau provocare, Dean?

Aşa era corect: era singurul care scăpase până acum. Timp de o secundă, am crezut că va refuza şi că va pune capăt jocului, dar n-a fost aşa.

— Adevăr.

Asta era ocazia pe care mi-o refuzase Michael. Voiam să aflu atât de multe! M-am concentrat asupra întrebării pe care aveam să i-o pun, în loc să mă gândesc la cele întâmplate între noi cu câteva secunde în urmă.

— Zilele trecute, când Locke a spus că nu poate s-o ia pe Lia la locul crimei, ai zis că programul nu *mai* merge aşa.

Am ezitat.

— La ce te refereai?

Dean a încuviinţat din cap, ca şi când ar fi perfect rezonabil să pui o asemenea întrebare după ce te săruţi cu cineva.

— Eu am fost primul, a spus. Înainte de organizarea programului, înainte să apară termenul înzestraţi, eram doar eu şi Briggs. Nu locuiam cu Judd. Mai-marii FBI-ului nu ştiau despre mine. Briggs îmi aducea întrebări. Eu îi ofeream răspunsuri.

— Întrebări despre ucigaşi.

Nu aveam voie să pun o a doua întrebare, aşa că am formulat-o ca pe o afirmaţie. Dean a încuviinţat iarăşi din cap. Lia ne-a întrerupt conversaţia.

— Avea 12 ani, a spus ea scurt. E rândul tău, Dean.

— Cassie, a spus el.

Atât – fără „Adevăr sau provocare”. Mi-a rostit doar numele.

Alături, Michael şi-a încleştat maxilarul. Răzbunarea Liei îşi nimerise ţinta, cu vârf şi îndesat.

— Adevăr, am spus, încercând să nu mă gândesc prea mult la reacţia lui Michael şi la ceea ce ar fi putut însemna.

— De ce ai venit aici? a întrebat Dean, uitându-se la Lia, la mâinile lui, oriunde, numai la mine nu. De ce ai intrat în programul ăsta?

Aş fi putut să-i răspund în multe feluri şi în sens strict, toate răspunsurile ar fi fost adevărate. Aş fi putut să-i spun că vreau să ajut oamenii. Că ştiusem mereu că nu prea mă potrivesc în lumea obişnuită. Dar n-am spus asta.

— Mama mea a fost ucisă.

Mi-am dres glasul, încercând să vorbesc de parcă aş fi spus ceva banal.

— Acum cinci ani. Pornind de la urmele de sânge, poliţia a tras concluzia că a fost înjunghiată. De mai multe ori. Nu i-au găsit trupul, dar era atât de mult sânge, încât li s-a părut improbabil să fi supravieţuit. Pentru o vreme, am crezut că poate reuşise. Nu şi acum.

Dean nu a reacţionat vizibil la mărturisirea mea, dar Lia a încremenit în mod nefiresc, iar Sloane a căscat gura, apoi şi-a ferit privirea. Michael aflase despre mama mea, dar celorlalţi nu le dezvăluisem nimic.

Adevăr sau provocare, Dean? Asta aş fi vrut să spun, dar nu puteam să-l aleg la nesfârşit doar pe el. Deja restrânsesem prea mult jocul la noi doi.

— Adevăr sau provocare, Lia?

— Adevăr.

Parcă mi-ar fi adresat o provocare. Am întrebat-o dacă e dezordonată sau îngrijită. Şi-a coborât bărbia, a ridicat din sprâncene şi m-a privit fix.

— Serios, a spus. Asta-i întrebarea?

— Asta-i întrebarea, am aprobat.

— Sunt vraişte, a spus. În *toate* sensurile cuvântului.

Nu mi-a lăsat răgaz să mă gândesc la faptul c-o citisem corect, pentru că imediat l-a luat în vizor pe Michael şi a început runda următoare. Mă aşteptam ca el să aleagă o provocare, dar n-a fost aşa.

— Adevăr.

Lia şi-a plimbat delicat mâinile pe rochie. I-a adresat privirea cea mai nevinovată cu putinţă. Şi l-a întrebat dacă a fost gelos când l-am sărutat pe Dean.

Michael nici n-a clipit, dar am crezut că Dean o s-o stranguleze de-a dreptul.

— Nu ştiu ce înseamnă să fii gelos pe alţii, a spus Michael. Ştiu doar să reglez conturile cu ei.

Nimeni nu s-a mirat apoi când l-a ţintit pe Dean.

— Adevăr sau provocare, Dean?

— Adevăr, a răspuns el, mijind ochii, şi mi-am amintit ce spusese Lia, că dacă el ar fi fost coleric, Michael ar fi murit demult.

Am aşteptat cu stomacul încleştat şi cu gâtul uscat ca Michael să-i pună lui Dean o întrebare oribilă.

Dar nu a făcut-o.

— Ai văzut *The Bad Seed*[5]*?* a întrebat politicos. Mă refer la film.

Lui Dean i-a tremurat un muşchi din maxilar.

— Nu.

Michael a zâmbit larg.

— Eu l-am văzut.

Dean s-a ridicat.

— Mi-a ajuns.

— Dean…

Tonul Liei era pe jumătate îndărătnic, pe jumătate împăciuitor, dar el i-a tăiat vorba cu o singură privire. După două secunde, a traversat camera cu paşi lungi şi, după alte trei-patru, am auzit cum uşa de la intrare se deschide şi apoi se trânteşte.

Dean plecase – şi nu trebuia să ştiu cum să citesc emoţiile oamenilor ca să observ expresia mulţumită de pe chipul lui Michael.

TU

Te gândeşti la Fată oră de oră, zi după zi. Dar nu a sosit momentul pentru marele final. Încă nu. În schimb, găseşti altă jucărie într-o prăvălie mică din Dupont Circle. O urmăreşti de mai mult timp, dar te-ai abţinut s-o adaugi colecţiei. E prea aproape de casă şi lucrează într-o zonă prea aglomerată.

Dar în clipa de faţă, aşa-zisa Madamă Selene e fix ceea ce-ţi trebuie. Cadavrele sunt cadavre, dar o cititoare în palmă – situaţia devine de-a dreptul poetică. E un mesaj pe care vrei, simţi nevoia, trebuie să-l transmiţi. Ar fi mai simplu s-o omori în prăvălie, să-i înfigi câte un cuţit în fiecare palmă şi să-i laşi cadavrul la vedere, dar ai muncit atât de mult săptămâna asta!

Meriţi o mică trataţie.

O răpeşti cu uşurinţă. Eşti ca o stafie. Ca o persoană străină care oferă bomboane. Ca o persoană înţelegătoare, pregătită să asculte păsul altora. Când Madama Selene o să se trezească în depozit, n-o să-i vină să creadă că tocmai tu i-ai făcut asta.

Nu în prima clipă.

Dar, în cele din urmă, o să înţeleagă.

Zâmbeşti, gândindu-te la deznodământul inevitabil. Îi atingi vârfurile părului castaniu şi iei cutia cu Vopsea Roşie Numărul 12 pe care o ţii la îndemână. Fredonezi un cântec de copii care te duce cu gândul înapoi la început, la prima pradă.

Cititoarei în palmă îi flutură pleoapele. Are mâinile legate. Te vede. Apoi vede vopseaua de păr şi cuţitul din mâna ta stângă şi înţelege…

Tu eşti monstrul.

Iar de data asta, meriţi să lucrezi încet.

CAPITOLUL 17

Luni dimineaţă când a apărut, agenta Locke avea cearcăne vineţii sub ochi. Mi-am amintit într-un târziu că, în timp ce noi ne uitam la televizor şi jucam Adevăr sau provocare, ea şi Briggs lucrau la un caz. Unul real, cu mize adevărate.

Şi cu un ucigaş adevărat.

Câteva minute bune, Locke n-a spus nimic.

— Eu şi Briggs am intrat într-o fundătură în weekendul ăsta, a spus în cele din urmă. Am găsit trei cadavre şi ucigaşul şi-a accelerat ritmul.

Şi-a trecut mâna prin părul periat în grabă.

— Nu e problema voastră. E a mea, dar cazul mi-a amintit că AN-ul reprezintă doar jumătate din poveste. Dean, ce poţi să-i spui lui Cassie despre victimologie?

Dean a sfredelit cu privirea blatul de bucătărie. Nu-l mai văzusem după jocul de Adevăr sau provocare, de parcă nu s-ar fi schimbat nimic între noi, de parcă nu ne-am fi sărutat.

— Majoritatea ucigaşilor preferă un anumit tip de victimă, a spus. Uneori e vorba despre aspectul fizic. Pentru alţii, e o problemă de oportunitate – poate că atacă doar excursionişti, pentru că nimeni nu le anunţă dispariţia timp de câteva zile, sau studenţi, pentru că le e foarte uşor să le afle programul cursurilor.

Agenta Locke a încuviinţat din cap.

— Uneori, victimele joacă rolul de surogat, înlocuind pe cineva din viaţa AN-ului. Unii ucigaşi îşi omoară iar şi iar prima iubită, soţia sau mama.

— Victimologia mai e utilă, a continuat Dean, privind scurt spre Locke, pentru că ne ajută să deducem cum reacţionează victimele când sunt răpite sau atacate. Dacă eşti ucigaş…

A tăcut pentru o clipă, căutând cuvintele potrivite.

— Există un fel de schimb între tine şi oamenii pe care-i omori. Tu îi alegi. Îi imobilizezi. Ei pot să se împotrivească. Pot să fugă. Unii încearcă să ajungă la o înţelegere cu tine, unii spun ceva care te înfurie. Orice s-ar întâmpla, reacţionezi.

— Din nefericire, nu putem cunoaşte cele mai mărunte detalii ale personalităţii AN-ului, a intervenit Locke, dar personalitatea şi comportamentul victimei ne ajută să înţelegem jumătate din ce s-a întâmplat

la locul faptei.

În clipa în care am auzit *locul faptei,* m-am regăsit deodată în faţa uşii spre cabina mamei. Mereu am crezut că ştiu atât de puţine despre cele întâmplate în ziua aceea. Când m-am întors în cabina teatrului, ucigaşul dispăruse. Mama dispăruse. Era atât de mult sânge…

Victimologie, m-am gândit. O cunoşteam pe mama. S-ar fi împotrivit – ar fi încercat să-l zgârie pe atacator cu unghiile, să-i spargă o lampă în cap, să-i smulgă cuţitul din mână, să se *lupte.* Şi doar două lucruri ar fi putut s-o oprească: moartea sau gândul că aş putea să mă întorc în cabină în orice clipă.

Dacă a plecat cu el de bunăvoie? Poliţia bănuia că murise deja – sau că măcar fusese inconştientă – când AN-ul o scosese din cameră. Dar mama mea nu era tocmai scundă şi cabina se afla la etajul teatrului. În mod normal, mama nu l-ar fi lăsat pe criminal s-o scoată pe uşă, dar ar fi putut să facă orice ca să-l ţină departe de mine.

— Cassie? a spus agenta Locke, aducându-mă cu mintea în prezent.

— Da.

Şi-a mijit ochii.

— Cum adică da?

— Scuze, am spus. Poţi să repeţi?

M-a privit îndelung, cu atenţie, apoi şi-a reluat ideea.

— Am spus că poţi afla multe despre ucigaş dacă îţi imaginezi întâmplarea din perspectiva victimei. Să zicem că intri în locuinţa ei şi descoperi că are obiceiul obsesiv de a scrie liste cu sarcini de îndeplinit, că îşi împarte hainele după culori, că ţine un peşte ca animal de companie. Femeia asta e a treia victimă, dar e singura fără răni care să indice că a încercat să se apere. În mod normal, ucigaşul îşi ţine victimele în viaţă zile întregi, dar femeia asta a murit din cauza unei lovituri puternice suferite la cap în ziua în care a fost răpită. A fost găsită cu nasturii bluzei încheiaţi anapoda.

Închipuindu-mă în postura ucigaşului, mi-am imaginat că răpesc femei. Că mă joc cu ele. Prin urmare, de ce o lăsase pe aceasta să-i scape atât de uşor? De ce să fi pus capăt jocului mai devreme, dacă ea nu a dat niciun semn de împotrivire?

Pentru că nu a dat niciun semn de împotrivire.

Am schimbat perspectiva, imaginându-mă în postura victimei.

Sunt o persoană organizată, ordonată şi extrem de ambiţioasă. Vreau un

animal de companie, dar nu mă încumet să-mi iau unul care să mă încurce, aşa că mă mulţumesc cu un peşte. Poate că am citit în ziare despre crimele anterioare. Poate că ştiu ce se întâmplă cu femeile care se împotrivesc.

Deci poate că nu mă împotrivesc. Nu fizic.

Din câte îmi spusese Locke despre victimă, am dedus că îi plăcuse să fie stăpână pe orice situaţie. Probabil că încercase să se înţeleagă cu ucigaşul. Probabil că s-a împotrivit încercărilor lui de a o manipula. Poate că a încercat chiar să-l manipuleze la rândul ei. Şi dacă a reuşit, chiar şi pentru o clipă…

— Pe celelalte femei, AN-ul le-a omorât pentru amuzament, am spus, dar pe aceasta a omorât-o într-un acces de furie.

Interacţiunea dintre ei probabil că fusese un joc al manipulării şi pentru el – iar ea era suficient de obsedată de control încât să-i strice socotelile.

— Şi? a insistat Locke.

N-am mai ştiut ce să spun.

— Ucigaşul i-a încheiat cămaşa, a spus Dean. Dacă şi-ar fi încheiat-o ea, ar fi făcut-o corect.

Observaţia lui mi-a făcut mintea să vuiască. Dacă ucigaşul o omorâse din cauza unui acces de furie, atunci de ce o îmbrăcase după aceea? Ar fi fost de înţeles dacă ar fi *dezbrăcat-o* – ar fi fost o ultimă umilinţă, o ultimă demonstraţie de control.

O cunoşteai, am gândit.

— Primele două victime ale AN-ului au fost alese la întâmplare, a spus Locke, întâlnindu-mi privirea şi, preţ de o clipă, am avut senzaţia că-mi citeşte gândurile. Am presupus că la fel s-a întâmplat şi în cazul celei de-a treia. Ne-am înşelat, a spus ea, îndreptându-se de spate. De aceea trebuie să vezi ambele feţe ale monedei. Piedici şi contraponderi, victime şi autori necunoscuţi – pentru că mereu te vei înşela într-o privinţă. Mereu o să-ţi scape ceva. Dacă a existat o legătură personală? Dacă AN-ul e mai în vârstă decât crezi? Dacă *ucigaşul* e o *ucigaşă?* Dacă sunt doi autori necunoscuţi care lucrează în echipă? Dacă ucigaşul e el însuşi doar un copil?

Am înţeles deodată că nu mai vorbeam despre femeia ambiţioasă şi bărbatul care o omorâse. Vorbeam despre îndoielile care-i măcinau *chiar acum* sufletul lui Locke, despre presupunerile pe care le făcuse în privinţa anchetei actuale. Vorbeam despre un AN pe care Locke şi Briggs nu reuşiseră să-l identifice.

— Ucigaşii în serie sunt bărbaţi în proporţie de 90%, a spus Sloane,

anunţându-şi sosirea şi venind spre noi. 76% sunt americani şi un procent mare de crime comise de ucigaşi în serie au loc în California, Texas, New York şi Illinois. Cei mai mulţi ucigaşi în serie sunt albi şi la fel sunt 89% din victimele lor.

N-am putut să nu observ că vorbea mult mai lent când nu bea cafea.

Briggs a intrat după ea.

— Lacey, a spus el, atrăgându-i atenţia agentei. Tocmai m-a sunat Starmans. Au găsit un al patrulea cadavru.

Gândindu-mă la cuvintele lui – şi la implicaţiile lor –, am avut senzaţia că trag cu urechea la o conversaţie care nu mă priveşte, dar nu m-am putut abţine. Încă un cadavru. Încă o persoană ucisă.

Locke şi-a încleştat maxilarul.

— Acelaşi profil? l-a întrebat pe Briggs.

Agentul a încuviinţat scurt din cap.

— O cititoare în palmă găsită în Dupont Circle. Am căutat în baza de date naţională şi am găsit mai multe crime care prezintă acelaşi MO.

Care MO? Nu-mi puteam domoli curiozitatea, aşa cum nu mă puteam abţine să mă întreb cine e victima nouă, dacă avusese familie, cine informase FBI-ul cu privire la moartea ei.

— E chiar atât de grav? a întrebat Locke, cercetând expresia lui Briggs.

Mi-aş fi dorit să fie şi Michael aici, ca să mă ajute să i-o citesc şi eu. Ancheta asta nu mă privea, dar voiam să aflu mai multe.

— Mai bine am discuta în altă parte, a spus Briggs.

În altă parte. Adică departe de mine, Sloane şi Dean.

— N-ai ezitat să apelezi la Dean când avea *12* ani, am spus, fără să mă pot abţine. Acum ce te reţine?

Briggs s-a întors deodată spre Dean, care i-a întâlnit privirea fără să clipească. Era clar că n-ar fi trebuit să ne spună, dar la fel de clar era că e hotărât să nu dea înapoi.

— Răsadurile de flori ar mai trebui plivite.

Judd a intrat, risipind atmosfera încordată, şi s-a oprit între Briggs şi Dean.

— Dacă aţi terminat cu copiii, aş putea să-i pun la muncă. Poate că le-ar prinde bine să se mai murdărească şi ei pe mâini, să mai stea la soare.

I se adresase lui Briggs, dar răspunsul a venit de la Locke.

— Nu-i nevoie, Judd.

S-a uitat întâi la Dean, apoi la mine.

— Pot să rămână. Briggs, spuneai că baza de date cuprinde informaţii despre mai multe crime comise în acelaşi MO?

Timp de câteva secunde, mi s-a părut că Briggs are de gând să se certe cu Locke pentru că ne lăsa să rămânem în cameră, dar ea s-a ţinut pe poziţie şi i-a aşteptat răspunsul cu încăpăţânare.

A cedat Briggs.

— Baza noastră de date a indicat trei cazuri asociate cu MO-ul ucigaşului, survenite în ultimele nouă luni, a spus pe un ton dur. În New Orleans, Los Angeles şi American Falls.

— În Illinois? a întrebat Locke.

Briggs a clătinat din cap.

— În Idaho.

Am căzut pe gânduri. Dacă exista o legătură între crima actuală şi cazurile pomenite de Briggs, atunci aveam de-a face cu un ucigaş care traversase graniţele dintre state şi făcea victime de aproape un an.

— Am geanta de drum în maşină, a spus Locke şi deodată mi-am amintit: *noi* nu trebuia să facem nimic.

Locke nu-l lăsase pe Briggs să ne dea afară, dar în definitiv, aici nu era vorba despre un exerciţiu de antrenament şi ancheta nu era nici a *mea,* nici a *noastră.*

Era a *lor.*

— Plecăm la ora 16:00, a spus Briggs, îndreptându-şi cravata. Le-am lăsat sarcini Liei, lui Michael şi lui Sloane. Locke, poţi să le dai ceva de făcut lui Cassie şi Dean – pe lângă plivitul răsadurilor? a adăugat, aruncându-i o privire lui Judd.

— Nu vreau să le las un caz nerezolvat.

Locke s-a întors spre mine aproape cu părere de rău.

— Ai incredibil de mult talent brut, Cass, dar ai petrecut prea mult timp în lumea reală şi insuficient în lumea noastră. Încă nu.

— Poţi să-i dai orice sarcină, o să se descurce.

M-am uitat surprinsă la Dean. Nu m-aş fi aşteptat ca tocmai el să vorbească în favoarea mea.

— Îţi mulţumesc pentru recomandarea strălucită, Dean, a spus Locke, dar nu vreau să grăbesc lucrurile. Nu cu ea.

A tăcut.

— În bibliotecă, mi-a spus. Al treilea raft din stânga. Găseşti nişte bibliorafturi albastre. Interogatorii desfăşurate în închisoare. Citeşte-le pe

alea şi o să începem cazurile nerezolvate după ce mă întorc.

— Nu mi se pare o idee bună, a spus Dean pe un ton ciudat de lipsit de emoţii.

Locke a ridicat din umeri.

— Doar tu ai spus că e pregătită.

CAPITOLUL 18

În noaptea aceea, când am ieşit tiptil în curtea cu piscină pentru o partidă nocturnă de înot, nu l-am întâlnit pe Dean, ci pe altcineva.

— Mă aşteptam să te găsesc îmbrăcată cu un costum de baie mai cuminte, întreg, a spus Michael când m-am ridicat la suprafaţă după câteva ture de înot. Cu ceva mai sportiv.

Purtam un costum din două piese – undeva între sportiv şi bikini.

— Ar trebui să mă simt jignită? am întrebat, înotând până la capătul opus al piscinei şi ridicându-mă pe margine.

— Nu, a răspuns Michael. Dar aşa te simţi.

Evident, avea dreptate. M-am întrebat cum poate să-mi vadă chipul în lumina slabă a lunii, ca să nu mai zic că reuşise să citească o emoţie pe care încercam s-o ascund.

— Îţi place aici.

Michael s-a lăsat încet în piscină şi abia atunci am observat că e la bustul gol.

— Îţi place de agenta Locke. Îţi plac micile ei lecţii. Şi îţi place şi mai mult ideea de a-i ajuta cu anchete adevărate.

N-am spus nimic. Era clar că Michael poate să poarte discuţia asta de unul singur.

— Cum? Nici nu încerci să-mi faci profilul? a întrebat el, împroşcându-mi genunchii cu apă. Unde a dispărut fata din restaurant? Dinte pentru dinte!

— Nu vrei să ţi se facă profilul, i-am spus. Nu vrei ca oamenii să te cunoască.

Am ezitat.

— Nu vrei ca *eu* să te cunosc.

A tăcut preţ de o secundă, două, trei – şi apoi:

— Adevăr.

— Da, am spus sec. Spun adevărul.

— Nu, a răspuns Michael. *Adevăr.* Nu asta ai fi vrut să spun aseară, în loc de *provocare?*

— Nu ştiu ce să zic, am replicat, zâmbind larg. N-aş schimba pentru nimic în lume amintirea baletului tău bărbătesc.

Michael s-a desprins de marginea piscinei şi a început să calce apa.

— Am un talent deosebit şi la înotul sincron.

Am râs şi s-a apropiat de marginea pe care stăteam.

— Vorbesc serios, Cassie. Adevăr.

S-a oprit la un metru de mine.

— Întreabă-mă. O să-ţi răspund. La orice.

Am aşteptat să-mi spună condiţiile, dar nu era niciuna.

— Bine, am spus, gândindu-mă bine la o întrebare. De ce nu vrei să ţi se facă profilul psihologic? Ce te temi că o să descopere lumea?

— M-am luat la bătaie cu cineva la un moment dat, a spus el pe un ton neaşteptat de degajat. Chiar înainte să vin aici. L-am băgat în spital. L-am tot lovit, iar şi iar, chiar şi după ce a căzut. Rareori mă pierd cu firea, dar când se întâmplă, e grav. În privinţa asta, îl moştenesc pe tata. Noi, bărbaţii din familia Townsend, nu facem lucrurile pe jumătate.

A tăcut. Îmi răspunsese la a doua întrebare, dar nu şi la prima.

— Poate că nu vreau să-mi faci profilul pentru că nu vreau să aflu *eu* ce ai descoperi. În ce cutie mică m-ai aşeza. Cine sunt cu adevărat.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, am spus.

Mi-a zâmbet liniştit.

— Asta-i discutabil.

Mă gândisem să aflu mai multe despre tatăl lui, dar nu-mi mai venea să-l întreb dacă se întâmplase vreodată ca el *să se piardă cu firea* de faţă cu Michael.

— Familia ta e bogată?

— Putred de bogată, a răspuns. Trecutul meu e un şir lung de şcoli cu internat, excese şi cele mai bune completează-spaţiile-punctate-cu-orice-vrei care pot fi cumpărate.

— Părinţii tăi ştiu că eşti aici?

Michael s-a desprins de margine şi a început din nou să înoate. Nu-i mai vedeam bine faţa, dar nu era nevoie să-l văd ca să-mi dau seama că rânjetul lui nelipsit are o notă mai mult decât discretă de dispreţ faţă de propria persoană.

— O întrebare mai bună ar fi dacă le pasă.

Trei întrebări. Trei răspunsuri sincere. Se oferise să-mi arate cicatricile lui, dar asta nu însemna că trebuie neapărat să-i redeschid rănile.

— Tu şi Lia? am întrebat, schimbând subiectul.

— Da, a răspuns Michael spre surprinderea mea, pentru că nu o considerasem o întrebare cu „da” sau „nu” Din când în când. Niciodată nu

durează mult şi niciodată n-a fost o idee bună – pentru niciunul dintre noi.

Dacă nu voiam să aflu răspunsul, atunci n-ar fi trebuit să pun întrebarea. M-am ridicat şi am sărit ca o ghiulea înapoi în piscină, lansând un mic tsunami în direcţia lui. În clipa în care am ieşit din nou la suprafaţă, m-a împroşcat în faţă.

— Bănuiesc că-ţi dai seama, a spus cu un aer solemn, că asta-i o declaraţie de război.

Ne despărţea o distanţă de un metru, dar în clipa următoare am sărit unul la celălalt, încercând să ne împroşcăm şi să ne scufundăm unul pe altul, fără să ne dăm seama cât de mult ni se apropiaseră trupurile.

Am luat o gură bună de apă. Am scuipat şi am bolborosit. Michael m-a băgat cu capul sub apă, m-am ridicat disperată după aer – şi am dat cu ochii de Dean, care stătea pe terasă. Era perfect şi înfiorător de neclintit.

Michael m-a scufundat din nou, apoi a observat că nu mă mai împotrivesc. S-a întors şi l-a văzut pe Dean.

— Ai o problemă, Redding? a întrebat Michael.

— Nu, a răspuns el. Nicio problemă.

I-am aruncat lui Michael o privire severă, convinsă că o s-o poată vedea suficient de bine încât să-şi facă efectul scontat, chiar şi pe întuneric.

Michael a primit semnalul.

— Ai vrea să ni te alături? l-a întrebat pe Dean cu o politeţe excesivă.

— Nu, a răspuns el, la fel de politicos. Mulţumesc.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Vă doresc o noapte frumoasă.

După ce a dispărut înapoi în casă, am avut sentimentul imposibil de ignorat că îi furasem ceva – locul în care venea ca să-şi limpezească mintea, clipele pe care le trăiserăm împreună în noaptea în care îmi arătase luminile ultraviolete.

— Adevăr sau provocare? m-a întrebat Michael, rupându-mi firul gândurilor.

— Ce?

— E rândul tău, mi-a spus Michael. Adevăr sau provocare?

— Adevăr.

Michael s-a apropiat şi mi-a dat la o parte părul ud de pe faţă.

— Dacă Lia te-ar fi provocat să mă săruţi, ai fi făcut-o?

— Lia nu m-ar fi provocat să te sărut.

— Dar dacă ar fi făcut-o?

Am simţit că mi se înfierbântă obrajii.

— A fost doar un joc, Michael.

S-a apropiat, şi-a atins buzele de ale mele. Apoi s-a îndepărtat şi mi-a privit chipul. Nu ştiu ce a citit pe faţa mea, dar a fost încântat.

— Îţi mulţumesc, a spus. Asta-i tot ce voiam să ştiu.

În noaptea aceea nu prea am dormit. M-am tot gândit la Michael şi la Dean, la înţepăturile subtile cu care se atacau unul pe celălalt, la senzaţia buzelor fiecăruia. A doua zi, când a răsărit soarele, îmi venea să omor pe cineva. Preferabil pe Michael, dar imediat după el, în topul preferinţelor, era Lia.

— S-a terminat îngheţata, am mârâit fioros.

— Adevărat, a răspuns Lia.

În locul pijamalei de mătase, purta boxeri şi un tricou vechi şi nu i se citea nicio urmă de remuşcare pe chip.

— Tu eşti de vină, am spus.

— Şi asta-i adevărat, a zis, privindu-mă atent. Şi, dacă nu cumva mă înşel, nu mă învinuieşti doar pentru îngheţată. Fapt ce-mi trezeşte o curiozitate teribilă, Cassie. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Ar fi fost imposibil să păstrez un secret în casa asta – cu atât mai puţin două. Întâi Dean, apoi Michael. Nu-mi dorisem aşa ceva. Dacă Lia nu m-ar fi provocat să-l sărut pe Dean, nici Michael nu m-ar fi sărutat în piscină şi n-aş fi ajuns în situaţia asta supărătoare în care nu ştiam sigur ce simt, ce simt ei, ce ar fi mai bine să fac.

— Nu, am spus cu voce tare.

Venisem aici cu un singur scop, un scop precis.

— Nici nu-mi trebuie micul-dejun, am adăugat, trântind uşa congelatorului. Am de lucru.

M-am întors şi am dat să plec, dar până să ajung la ieşire, am observat că Lia îşi învârte părul negru şi lucios prins în coadă în jurul arătătorului, urmărindu-mă un pic prea atent cu ochii ei întunecaţi.

CAPITOLUL 19

M-am dus la bibliotecă pentru a-mi îneca amarul în interogatoriile cu ucigaşi în serie. Dintr-un perete în altul, din podea până-n tavan, rafturile erau pline cu documente organizate minuţios: manuale, memorii, biografii, jurnale academice şi cea mai bizară colecţie de literatură din câte văzusem vreodată: poveşti poliţiste ieftine, de modă veche, romane de dragoste, benzi desenate, Dickens, Tolkien şi Poe.

Raftul al treilea din stânga era plin cu bibliorafturi albastre. L-am luat pe primul şi l-am deschis.

FRIEDMAN, THOMAS
22-28 OCTOMBRIE 1993
PENITENCIARUL DE STAT FLORIDA, STARKE, FL

Thomas Friedman. Părea un nume atât de banal! Am răsfoit cu grijă transcrierea: era o piesă de teatru simplă, cu un număr mic de personaje, fără intrigă şi fără deznodământ. Anchetator era agentul special Cormack Kent. I-a pus întrebări lui Friedman despre copilăria lui, despre părinţi, despre fanteziile lui şi despre cele nouă femei pe care le sugrumase cu ciorapi de damă lucioşi. Am ameţit chiar şi numai citindu-i cuvintele – cerneală neagră imprimată pe hârtie –, însă mai rău a fost după câteva pagini, când am început să-l *aud* vorbind despre femeile ucise: cu entuziasm, cu nostalgie, cu dor – dar fără remuşcări.

— Mai bine ai lua loc.

Mă aşteptam să mai apară cineva în bibliotecă. Nu mă aşteptam ca persoana respectivă să fie Lia.

— Dean nu vine, a spus ea. A citit interogatoriile alea în urmă cu mult timp.

— Tu le-ai citit? am întrebat.

— Pe unele, a răspuns. Mai mult le-am *ascultat.* Briggs îmi dă înregistrările audio. Eu mă joc de-a găsitul minciunilor. Ne distrăm pe cinste.

Deodată, mi-am dat seama că majoritatea oamenilor de vârsta mea – de *orice* vârstă – n-ar suporta să citească interogatoriile astea. N-ar vrea să o facă şi categoric nu s-ar cufunda în ele aşa cum aş face-o eu. Aşa cum o

făceam deja. Al lui Friedman era groaznic şi înfiorător, dar nu reuşeam să-mi opresc partea din creier care voia să înţeleagă.

— Ce-i între tine şi Dean? am întrebat-o pe Lia, forţându-mă să mă gândesc la orice altceva în afară de faptul că o parte din mine chiar *voia* să citească în continuare.

Michael îmi spusese că avusese o relaţie cu ea – de mai multe ori –, dar Dean era cel care reuşea s-o domolească doar prin rostirea numelui ei.

— Sunt îndrăgostită de el încă de la 12 ani.

Lia a ridicat din umeri, ca şi când nu era mare lucru că tocmai şi-a dezvăluit sufletul. Apoi mi-am dat seama: *nu* şi-a dezvăluit sufletul.

— Doamne! a spus, înecându-se de râs. Ce faţă ai făcut! Serios, Cassie, nu-mi place incestul şi Dean mi-e aproape ca un frate. Dacă aş încerca să-l sărut, s-ar putea chiar să vomite pe mine.

Un gând liniştitor. Dar faptul că mă liniştea n-a făcut decât să mă arunce din nou în vrie, aşa cum se întâmplase în dimineaţa aceea: de ce mi-ar păsa dacă ar exista ceva între Lia şi Dean, din moment ce Michael era cel care mă sărutase din proprie iniţiativă?

— Ascultă, oricât de fascinant ar fi să te văd perpelindu-te, a spus Lia, îţi dau un sfat prietenesc: nu există persoană în casa asta care să nu fie pe deplin, fundamental şi definitiv defectă până-n adâncul sufletului său întunecat şi neguros. Mă refer şi la tine. Şi la Dean. Şi la Michael.

Mi s-a părut mai degrabă o insultă decât un sfat.

— Dean ar prefera să-ţi spun să te fereşti de el, a continuat.

— Şi Michael? am întrebat.

Lia a ridicat din umeri.

— *Eu* vreau să-ţi spun să te fereşti de Michael, a zis, adăugând după o clipă: N-o s-o fac, dar vreau.

Am aşteptat să văd dacă a terminat de vorbit. N-a mai spus nimic.

— Nu-i un sfat aşa de bun.

Lia a făcut o plecăciune simandicoasă.

— Îmi dau silinţa.

Privirea i-a zburat din nou la biblioraftul din mâna mea.

— Poţi să-mi faci o favoare?

— Ce fel de favoare?

A arătat biblioraftul.

— Dacă ai de gând să citeşti alea, a spus ea, nu-i pomeni nimic lui Dean.

În următoarele patru zile, Locke şi Briggs au fost plecaţi cu ancheta lor şi, pe lângă evitarea lui Michael şi a lui Dean şi plivitul răsadurilor de flori pentru Judd, n-am avut altceva de făcut decât să citesc. Şi să citesc. Şi să tot citesc. După o mie de pagini de interogatorii, m-am săturat să stau închisă în bibliotecă şi am decis să fac o mică excursie. M-am plimbat prin oraş şi, în cele din urmă, m-am aşezat pe malul râului Potomac, unde am admirat priveliştea şi am citit interviul numărul 27 din biblioraftul al doisprezecelea. Anii 1990 cedaseră locul secolului 21 şi agentul special Kent fusese înlocuit cu o serie de alţi agenţi – printre care şi Briggs.

— Te relaxezi cu puţină literatură uşoară?

Am ridicat privirea şi am dat cu ochii de un bărbat cam de vârsta tatei. Era nebărbierit şi îmi zâmbea prietenos.

M-am foit în aşa fel încât să acopăr textul cu braţul, în caz că ar fi încercat să vadă ce e.

— Cam aşa ceva.

— Păreai absorbită.

Atunci de ce mă deranjezi? mi-a venit să-l întreb. Ori îi atrăsesem atenţia în mod special, ori era genul de persoană care nu observă nicio contradicţie în faptul că deranjează pe cineva care citeşte pentru a-i spune că pare absorbit de text.

— Locuieşti cu Judd, nu? a întrebat. Suntem prieteni vechi.

M-am mai relaxat, dar tot n-aveam nici cea mai mică intenţie să mă las atrasă într-o conversaţie despre textele pe care le citeam – sau despre orice altceva.

— Îmi pare bine să te cunosc, am spus pe cel mai profesionist ton de chelneriţă, sperând că o să sesizeze nota falsă de veselie din vocea mea şi o să-mi dea pace.

— Te bucuri de vreme? m-a întrebat.

— Cam aşa ceva.

— Nu pot să ies nicăieri cu tine! a spus Michael, apărând de cealaltă parte a mea şi aşezându-se alături pe pământ. E din cale-afară de sociabilă, i-a zis apoi bărbatului de lângă noi. Mereu intră în vorbă cu străinii. Sincer să fiu, mi se pare că vorbeşte prea mult. E jenant.

L-am îmbrâncit în umăr cu podul palmei, dar nu mi-am putut ascunde recunoştinţa pentru faptul că nu mai trebuia să îndur singură discuţiile astea amabile şi fără rost la care se dedau locuitorii oraşelor mici.

— Ei bine, a spus bărbatul. N-am vrut să vă deranjez. Doar să vă salut.

Michael i-a răspuns auster:

— Ce mai faceţi?

Am aşteptat ca vizitatorul nostru să se depărteze ca să nu mai audă ce vorbim, apoi m-am întors spre Michael.

— „Ce mai faceţi”? am repetat incredulă.

A ridicat din umeri.

— Uneori, a spus, când ajung în situaţii stânjenitoare, mă întreb: CAFJA?

Am ridicat dintr-o sprânceană, aşa că mi-a explicat:

— Ce ar face Jane Austen?

Dacă Michael o citea pe Jane Austen, atunci eu eram moştenitoarea tronului britanic.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

— Te salvez, a răspuns senin. Tu ce cauţi aici?

I-am arătat biblioraftul.

— Citesc.

— Şi mă eviţi? a întrebat.

Mi-am schimbat poziţia, sperând să nu-mi vadă faţa din cauza luminii puternice a soarelui.

— Nu evit pe nimeni. Am vrut doar să stau singură.

Michael şi-a dus mâna la frunte, ferindu-şi ochii de soare.

— Ai vrut să stai singură, a repetat. Ca să citeşti.

— Pentru asta am venit aici, am argumentat. Pentru asta am venit toţi aici. Ca să învăţăm.

Nu ca să-mi petrec timpul obsedată de gândul că în ultima săptămână am sărutat mai mulţi băieţi decât în toată viaţa, am adăugat în minte. Spre surprinderea mea, Michael nu a comentat emoţiile pe care eram convinsă că le expun limpede. Doar s-a întins lângă mine cu textul pe care şi-l adusese şi el pentru citit.

— Jane Austen, am spus uluită.

Michael mi-a făcut semn spre biblioraft.

— Vezi-ţi de lectură.

Timp de 15 sau 20 de minute, am citit în tăcere. Am terminat interogatoriul 27 şi am trecut la numărul 28.

REDDING, DANIEL
15-18 IANUARIE 2007

PENITENCIARUL DE STAT VIRGINIA,
RICHMOND, VA

Aproape că l-am trecut cu vederea, l-aş fi trecut cu vederea dacă numele respectiv n-ar fi apărut în text iar şi iar, introducând fiecare replică a ucigaşului în serie.

Redding.

Redding.

Redding.

Anchetatorul era agentul Briggs. Numele subiectului era Redding şi fusese închis în Virginia. Mi s-a tăiat respiraţia. Gura mi s-a uscat deodată. Am dat paginile repede, tot mai repede, citind pe sărite cu o viteză ireală, până când Daniel Redding i-a pus lui Briggs o întrebare despre fiul lui.

Dean.

CAPITOLUL 20

Tatăl lui Dean era un ucigaş în serie. În timp ce eu călătoream cu mama prin toată ţara, Dean locuise la 20 de metri de baraca în care tatăl lui torturase şi omorâse cel puţin zece femei.

Şi Dean nu-mi spusese o vorbă: nici când schimbaserăm idei pentru rezolvarea puzzle-urilor lui Locke; nici când mă găsise prima dată înotând; nici după ce ne sărutaserăm. Îmi spusese că timpul petrecut cufundată în minţile criminalilor mă va distruge, dar nu şoptise nicio vorbă despre trecutul lui.

Deodată, piesele s-au pus cap la cap. Tonul pe care spusese Lia că fotografiile înşiruite de-a lungul scării sunt acolo pentru ochii lui *Dean.* Faptul că Briggs apelase la ajutorul lui când Dean avea *12* ani. Momentul în care Michael îmi făcuse cunoştinţă cu el, spunând că Dean ştie mai multe despre modul de gândire al ucigaşilor decât aproape oricine altcineva. Faptul că Lia mă rugase, ca o favoare, să nu-i pomenesc nimic despre interogatoriile astea. *The Bad Seed.*

M-am ridicat şi mi-am băgat biblioraftul înapoi în geantă. Michael m-a strigat, dar l-am ignorat. Am observat că alerg abia când am ajuns la jumătatea drumului spre casă.

Ce făceam?

Nu aveam niciun răspuns. Şi totuşi, nu puteam să mă întorc. Am fugit tocmai până la casă. Am urcat treptele, cu gândul să merg în camera mea, dar Dean mă aştepta în capătul lor, ca şi când ar fi ştiut că înfruntarea va avea loc astăzi.

— Ai citit interogatoriile, a spus.

— Da, am răspuns încet. Le-am citit.

— Ai început cu Friedman? m-a întrebat.

Am dat din cap, aşteptând să aducă el în discuţie problema înfiorătoare şi nerostită care plutea între noi.

— E tipul cu ciorapii de damă, nu? Ai ajuns la momentul în care descrie cum şi-a privit sora mai mare în timp ce se dezbrăca? Ce zici de întâmplarea aia cu câinele vecinului?

Nu-l mai auzisem vorbind aşa – cu atât de multă nepăsare şi cruzime.

— Nu vreau să vorbim despre Friedman, am spus.

— Nu, a răspuns Dean. Vrei să vorbim despre tatăl meu. Ai citit

interogatoriul până la capăt? În ziua a treia, Briggs l-a convins să vorbească despre copilăria lui. Ştii cum l-a convins? Arătându-i poze cu mine. Şi văzând că aşa nu rezolvă nimic, i-a arătat poze cu *ele.* Cu femeile pe care le-a omorât.

— Dean…

— Ce-i? Nu asta vrei? Să vorbim despre el?

— Nu, am spus. Vreau să vorbim despre *tine.*

— Despre mine?

Dean n-ar fi putut părea mai uluit nici dacă s-ar fi străduit.

— Ce-ar mai fi de spus?

Ce mai era de spus?

— Nu-mi pasă.

Încă eram răguşită după alergare. Nu mă făceam înţeleasă.

— Tatăl tău – asta nu schimbă cine eşti.

— *Ce* sunt, m-a corectat el. Şi te contrazic. Ce-ar fi s-o întrebi pe Sloane despre statisticile legate de psihopatie şi ereditate? Apoi întreab-o ce spun statisticile despre copiii care cresc într-un mediu în care ăsta e singurul comportament pe care-l văd.

— Nu-mi pasă de statistici! am răbufnit. Suntem parteneri. Lucrăm împreună. Ştiai că o să aflu. Ai fi putut să-mi spui.

— Nu suntem parteneri.

Cuvintele m-au rănit – şi tocmai asta îi fusese intenţia.

— N-o să fim parteneri niciodată, a continuat pe un ton tăios, fără nicio urmă de remuşcare. Vrei să ştii de ce? Pentru că oricât de talentată ai fi când vine vorba să pătrunzi în minţile oamenilor, eu nu trebuie să fac *niciun efort* ca să pătrund în mintea unui ucigaş. Gândul ăsta nu te nelinişteşte? N-ai observat cât de uşor îmi e să joc rolul monstrului când „lucrăm împreună”?

Observasem, dar bănuisem că asta se datorează experienţei lui mai îndelungate în alcătuirea profilurilor criminalilor. Nu-mi dădusem seama cât de directă fusese experienţa asta pentru el.

— Ştiai ce face tatăl tău?

Am regretat întrebarea de îndată ce am pus-o, dar Dean nici n-a clipit.

— Nu, a spus. Nu mi-am dat seama la început, dar ar fi trebuit.

Nu *la început?*

— Ţi-am spus, Cassie. Când Briggs a început să vină la mine cu întrebări despre diverse cazuri, nu mai era nimic de distrus în mine.

— Nu-i adevărat, Dean.

— Tatăl meu a fost închis. Am fost dat spre îngrijire unei alte familii şi, chiar şi atunci, am simţit că sunt diferit de ceilalţi copii. Modul în care-mi funcţiona mintea, lucrurile pe care le înţelegeam…

Mi-a întors spatele.

— Mai bine ai pleca.

— Să plec? Unde să plec?

— Nu. Îmi. Pasă, a spus, apoi a oftat profund, cutremurându-se. Doar să mă laşi în pace.

— Nu vreau să te las în pace.

Iată, problema la care nici nu-mi îngăduisem să mă *gândesc* după jocul de adevăr şi provocare.

— Cum ar fi trebuit să-ţi spun, mai exact? a întrebat Dean, cu spatele la mine. „Ghici ce? Mama ta a fost ucisă şi tatăl meu e un ucigaş".

— Nu-i vorba despre mama.

— Ce vrei să zic, Cassie? a continuat, întorcându-se în sfârşit cu faţa la mine. Spune-mi odată şi o s-o zic!

— Vreau doar să vorbeşti cu mine.

Dean şi-a încleştat pumnii pe lângă corp. Abia îi mai vedeam ochii prin părul care-i căzuse peste faţă.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, a spus. Ţi-e mai bine cu Michael.

— Dean…

Cineva m-a apucat de umăr şi m-a întors. Cu putere.

— A spus că nu vrea să vorbească cu tine, Cassie.

Expresia Liei era cu desăvârşire calmă. Tonul ei nu era câtuşi de puţin aşa.

— Nu te mai întoarce spre el. Nu-i mai spune nimic. Pleacă imediat. Şi încă ceva…

S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Aminteşte-mi să nu-ţi mai cer niciodată o favoare.

CAPITOLUL 21

Am coborât încet treptele, încercând să înţeleg ce se întâmplase. De ce deschisesem subiectul ăsta cu Dean? Unde-mi fusese mintea? Avea tot dreptul să păstreze secrete. Avea dreptul să se supere pentru că Locke mă pusese să citesc interogatoriile alea, ştiind că unul dintre ucigaşii interogaţi era tatăl lui. N-ar fi trebuit să urc scările astea. Ar fi trebuit să-l las în pace.

— Lia sau Dean?

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Michael lângă uşa de la intrare.

— Ce?

— Expresia de pe faţa ta, a răspuns. Lia sau Dean?

Am ridicat din umeri.

— Amândoi?

Michael a dat din cap, de parcă răspunsul ar fi fost de la sine înţeles.

— Eşti bine?

— Tu eşti cititorul de emoţii, i-am atras atenţia. Tu să-mi spui.

A considerat că-l invit să se apropie. S-a oprit la vreo doi paşi de mine şi mi-a cercetat chipul.

— Eşti derutată. Mai supărată pe tine însăţi decât pe ei. Singură. Furioasă. Fraieră.

— Fraieră? am bolmojit.

— Îţi spun doar ce văd.

Părea că-i venise cheful să-mi vorbească fără menajamente.

— Te simţi ca o fraieră. Nu înseamnă că aşa eşti.

— De ce nu mi-ai spus?

M-am aşezat pe ultima treaptă şi, după câteva secunde, mi s-a alăturat, întinzându-şi picioarele pe parchet.

— De ce ai făcut aluzia aia subtilă legată de *The Bad Seed* în loc să-mi spui direct adevărul?

— M-am gândit să-ţi spun.

Michael s-a aplecat pe spate şi s-a sprijinit în coate, luând o postură dezinvoltă care-i contrazicea tonul evident încordat.

— De fiecare dată când v-am văzut aplecaţi deasupra micilor puzzle-uri ale lui Locke, m-am gândit să-ţi spun. Dar cum ai fi reacţionat?

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost să aflu despre tatăl lui Dean de la Michael, care nu reuşise niciodată să spună nici măcar un singur

cuvânt bun despre el.

— Exact.

S-a aplecat spre mine şi mi-a bătut uşor cu degetele pe un colţ al buzelor, de parcă ăla ar fi fost punctul precis care-i arătase ce se petrece în capul meu.

— Nu mi-ai fi mulţumit pentru dezvăluirea asta. M-ai fi urât.

I-am împins mâna de lângă faţa mea.

— Nu te-aş fi urât.

Michael mi-a arătat fruntea, dar de data asta, s-a abţinut să mă atingă.

— Gura ta zice una, dar sprâncenele spun altceva.

A tăcut şi buzele i s-au arcuit într-un zâmbet leneş.

— Poate că nu-ţi dai seama, Colorado, dar uneori te crezi cam superioară.

De data asta, nu mi-am mai lăsat chipul să vorbească în numele meu. L-am lovit în umăr – cu putere.

— Fie! a spus Michael, care a ridicat mâinile în semn de capitulare. Nu te crezi superioară. Ai simţul onoarei.

A ezitat, întorcându-şi privirea drept în faţă.

— Poate că n-am vrut să-ţi arăt atât de clar că mie simţul ăsta îmi lipseşte.

Preţ de o fracţiune de secundă, a lăsat cuvintele – mărturisirea – să plutească între noi.

— Şi apoi, a continuat, dacă ţi-aş fi spus că între mine şi Redding, eu aş fi alegerea mai prudentă, mi-aş fi pierdut toată reputaţia asta de băiat rău la care am lucrat cu atâta grijă.

A trecut de la dispreţul de sine la replici sardonice în doar două secunde.

— Crede-mă, i-am spus liniştită, nu ai cine ştie ce reputaţie.

— Ah, da? a spus el.

Văzând că încuviinţez din cap, s-a ridicat şi m-a luat de mână.

— Atunci îţi propun să îndreptăm lucrurile.

O persoană mai înţeleaptă ar fi refuzat. Am inspirat adânc.

— Ce propui mai exact?

Exploziile s-au dovedit a fi mijloace terapeutice surprinzător de eficace.

— Capul la cutie! a strigat Michael.

Amândoi am fugit repede în spate. După o clipă, s-a declanşat un şir de artificii, înnegrind podeaua unui vestibul fals.

— Nu prea cred că Briggs a construit subsolul cu gândul la astfel de activităţi, am spus.

Michael şi-a luat o expresie serioasă.

— Simulările se numără printre instrumentele noastre cele mai valoroase, a spus, imitându-l cu un oarecare succes pe agentul Briggs. Altfel cum am putea să reproducem opera infamului Bandit Bum-Bum?

— Banditul Bum-Bum? am repetat.

A zâmbit larg.

— Exagerez?

Mi-am apropiat arătătorul la câţiva centimetri de degetul mare.

— Aşa, puţin.

În spatele nostru, uşa de la subsol s-a deschis şi s-a trântit la loc. Aproape că mă aşteptam să apară Judd şi să ne întrebe ce ne închipuim că facem aici, dar Michael mă asigurase că subsolul e izolat fonic.

— Nu ştiam că e cineva aici, ne-a privit Sloane bănuitoare. *De ce* sunteţi aici?

Am schimbat priviri cu Michael. Am deschis gura, vrând să-i răspund, dar Sloane a observat probele din jur şi a făcut ochii mari.

— Artificii? s-a mirat, încrucişându-şi braţele la piept. În vestibul?

Michael a ridicat din umeri.

— Cassie simţea nevoia să mai uite de griji, iar eu simţeam nevoia să-i mai dau lui Briggs nişte peri albi.

Sloane l-a fixat cu o privire ameninţătoare. Având în vedere cât de mult timp petrecea aici, era de înţeles că urma să se supere din cauza oricărei utilizări improprii a platourilor pentru crime simulate.

— Îmi pare rău, am spus.

— Aşa şi trebuie, a răspuns Sloane cu asprime. Procedaţi total greşit.

A urmat un discurs de zece minute despre pirodinamică. Şi încă nişte explozii.

— Ei bine… a spus Michael, admirând rezultatele. Briggs şi Locke n-au decât să se înveţe minte că nu trebuie să ne lase de capul nostru atâta vreme.

Mi-am dat părul la o parte de pe faţă cu podul palmei.

— Lucrează la o anchetă, am spus, amintindu-mi expresia lui Locke – şi informaţiile pe care reuşisem să le deduc despre activitatea ei şi a lui Briggs. Cred că e o prioritate puţin mai mare decât instruirea noastră.

— Sloane, a spus Michael deodată, rostindu-i numele tărăgănat şi mijind ochii.

— Nimic! a răspuns ea imediat.

— Nimic ce? am întrebat.

Era clar că-mi scapă ceva.

— Când am pronunţat numele lui Locke, Sloane a privit în jos şi într-o parte, apoi şi-a apropiat sprâncenele.

Michael a tăcut scurt înainte să vorbească pe un ton mai blând.

— Ce ai luat, Sloane?

Ea şi-a privit foarte atent unghiile.

— Agenta Locke nu prea mă place.

Mi-am amintit ultima dată când le văzusem împreună. Sloane intrase în bucătărie şi turuise nişte statistici despre ucigaşii în serie. Locke nu apucase să-i răspundă înainte ca Briggs să intre cu veşti noi despre ancheta lor. De fapt, din câte văzusem, Locke nu-i vorbise niciodată, pe când cu Michael şi Lia nu se ferea să recurgă la replici sarcastice.

— Am văzut un stick USB, a recunoscut Sloane într-un final, în servieta agentei Locke.

Lui Michael i-au scânteiat ochii.

— Să înţeleg că l-ai luat?

Sloane a ridicat din umeri.

— E foarte posibil.

— Ai luat un stick USB din servieta lui Locke?

Am căzut pe gânduri. Când Lia cotrobăise în voie prin dulapul meu cu haine, spusese că Sloane e cleptomana din casă. Bănuisem că glumeşte.

Aparent, nu era aşa.

— Să revenim asupra esenţialului, a spus Michael. Încântătoare doamne, ce fel de informaţii credeţi că ar purta Locke cu ea în timpul unei anchete?

M-am uitat la Sloane şi iarăşi la Michael.

— Crezi că au legătură cu ancheta actuală?

N-am reuşit să-mi stăpânesc tonul curios.

— Şi asta e cât se poate de posibil, a spus Sloane, pe un ton considerabil mai vesel.

Michael a luat-o de umeri cu un braţ.

— Ţi-am spus vreodată că eşti preferata mea? a întrebat-o.

Apoi mi-a adresat o privire şmecherească.

— Mai vrei să uiţi pentru o vreme de grijile tale?

CAPITOLUL 22

Sloane stătea cu picioarele încrucişate la marginea patului, cu laptopul pe genunchi.

— Criptarea asta e jalnică, a spus ea. Parcă ar vrea să le sparg fişierele.

Degetele îi zburau pe tastatură, încercând să descifreze datele de pe stickul USB furat. O şuviţă de păr blond i-a căzut pe faţă, dar n-a părut să observe.

— Gata!

Şi-a întors laptopul astfel încât să-i putem vedea şi noi ecranul.

— Şapte dosare, a spus şi zâmbetul i-a pierit. Şapte victime.

Mi-am amintit deodată lecţia lui Locke despre victimologie. De aceea avea la îndemână mentorul meu copii digitale ale acestor dosare? Încerca să pătrundă în minţile victimelor?

— Dacă e important? am întrebat, nereuşind să-mi alung remuşcările. Dacă Locke şi Briggs au nevoie de informaţiile astea pentru anchetă?

Mă înscrisesem în program ca să ajut, nu ca să încurc demersurile FBI-ului.

— Cassie, a spus Michael, aşezându-se pe jos în capătul patului şi întinzându-şi picioarele în faţă. Ce crezi, e Briggs genul de persoană care obişnuieşte să păstreze copii de rezervă?

Agentul Briggs era genul de persoană care păstrează copii după copiile de rezervă. El şi Locke lipseau de trei zile. Dacă ar fi avut nevoie de stickul ăsta, s-ar fi întors după el.

— Să printez dosarele? a întrebat Sloane.

Michael s-a uitat la mine şi a ridicat dintr-o sprânceană.

— Tu decizi. Colorado.

Ar fi trebuit să refuz. Ar fi trebuit să-i spun lui Sloane că ancheta la care lucrau Locke şi Briggs nu-l privea pe niciunul dintre noi, dar venisem aici ca să-i ajut şi chiar Locke spusese că ea şi Briggs ajunseseră într-o fundătură.

— Printează-le.

După o secundă, imprimanta de pe biroul lui Sloane a început să scoată o mulţime de pagini. După vreo 50 de coli, s-a oprit. Michael s-a întins şi le-a luat. Le-a separat pe dosare de caz şi a păstrat trei pentru el, apoi ni le-a dat pe celelalte mie şi lui Sloane. Toate şapte erau cazuri de omucidere. Patru

crime fuseseră comise în Washington în ultimele două săptămâni, iar celelalte trei avuseseră loc în ultimul an, în alte jurisdicţii.

— Prima victimă din Washington a dispărut de pe strada pe care îşi aştepta clienţii acum zece zile şi a apărut a doua zi dimineaţă cu faţa pe jumătate jupuită, a spus Michael, ridicând privirea de la foile pe care le frunzărea.

— Crima asta a fost comisă cu trei zile mai târziu, am spus. Faţa victimei a fost mutilată, s-au găsit mai multe tăieturi superficiale pe restul trupului – a murit din cauza hemoragiei.

— A durat mult, a spus Sloane, palidă. Ore întregi, nu câteva minute, şi din câte văd în raportul de autopsie, leziunile ţesuturilor au fost… *grave.*

— Se joacă cu ele, a observat Michael, terminând al doilea dosar şi trecând la al treilea. Le răpeşte. Le taie. Le priveşte cum suferă. Apoi le jupoaie feţele.

— Nu vorbi la persoana a treia, l-am corectat din reflex. Vorbeşte la persoana întâi sau a doua.

Michael şi Sloane m-au fixat cu privirile şi am înţeles ceva evident: lecţiile lor erau foarte diferite de ale mele.

— Adică, folosiţi termenul *AN,* le-am spus. Autor necunoscut.

— Îmi vin în minte nişte denumiri mai potrivite pentru tipul ăsta, a mormăit Michael, citind şi ultimul dosar de caz, pe care-l ţinea în mâini. La cine e dosarul ultimei victime?

— La mine, a spus Sloane încet şi, deodată, a părut mult mai tânără. Victima era o cititoare în palmă din Dupont Circle.

Preţ de o scundă, mi s-a părut că Sloane chiar va lăsa dosarul din mână, dar apoi expresia i-a devenit pe neaşteptate calmă.

— Este de zece ori mai probabil să devii atlet profesionist decât să-ţi câştigi traiul din cititul în palmă, a spus, refugiindu-se în numerele ei.

Majoritatea ucigaşilor preferă un anumit tip de victime, m-am gândit, apelând la lecţiile învăţate.

— Au şi celelalte victime vreo legătură cu spiritismul, astrologia sau artele oculte?

Michael s-a uitat din nou la cele două rapoarte din mâna lui.

— O doamnă a nopţii, a spus, încă o doamnă a nopţii şi o agentă de telemarketing… care lucra la un hotline pentru servicii metapsihice.

M-am uitat la cele două dosare din mâna mea.

— Aici am o tânără de 19 ani care a fugit de acasă şi o spiritistă care

lucra în Los Angeles.

— Două categorii de victime, a observat Michael. Prostituate, hoinare şi fugare în coloana A. Persoane care au legături cu ocultismul în coloana B.

Am scos din dosarele mele fotografiile făcute victimelor înainte de crime şi le-am indicat şi celorlalţi să procedeze la fel.

Le alegi dintr-un motiv precis, am gândit, privind pe rând femeile. *Le jupoi feţele, îţi strecori cuţitul prin piele şi ţesut, până când ajungi la os. E ceva personal.*

— Toate sunt tinere, am spus, privindu-le atent şi căutând puncte comune. Au între 18 şi 35 de ani.

— Acestea trei sunt roşcate, a spus Michael, punând deoparte victimele fără legătură cu spiritismul.

— Şi cititoarea în palmă era roşcată, a intervenit Sloane.

Mă uitam la fotografia ei înainte de crimă.

— Era blondă.

— Nu, a spus Sloane încet. Era o blondă *naturală.* Dar când au găsit-o, arăta aşa.

Sloane ne-a întins o a doua fotografie mai lugubră. Într-adevăr, părul cadavrului era de un inconfundabil roşu-închis.

Fusese vopsit recent, am gândit. *Şi l-a vopsit ea… sau poate că i l-ai vopsit tu?*

— Două categorii de victime, a repetat Michael, aliniind roşcatele pe o coloană şi pe clarvăzătoare pe alta, aşezând-o între ele pe cititoarea în palmă din Dupont Circle. Crezi că trebuie să căutăm doi ucigaşi diferiţi?

— Nu, am spus. Căutăm unul singur.

Colegii mei ştiau să facă observaţii. Sloane putea să prezinte statistici relevante. Dacă ar fi existat martori, Michael ar fi putut să ne spună dacă vreunul dintre ei dă semne de vinovăţie. Dar aici, acum, când ne uitam la fotografii, asta era specialitatea mea. Ar fi trebuit să gândesc procesul de-a-ndoaselea ca să-mi explic cum ştiam, ca să înţeleg cum ştiam – dar ştiam sigur. Fotografiile, chinurile la care fuseseră supuse aceste femei, toate erau la fel. Nu doar detaliile, ci şi furia, şi pornirile…

Toate femeile fuseseră ucise de aceeaşi persoană.

Ţi-ai înteţit ritmul, am gândit. *S-a întâmplat ceva şi acum simţi nevoia să faci mai mult şi mai repede.*

Am privit fotografiile îndelung, cu mintea lucrând frenetic, şi am inspectat toate detaliile din imagini şi am cercetat dosarele, până când au

ieşit în evidenţă trei elemente principale.

Cuţit.

Roşcată.

Clarvăzătoare.

În clipa aceea, pământul a dispărut de sub mine. N-am mai fost în stare să clipesc. Ochii mi s-au uscat cumplit. Gâtul mi s-a uscat şi mai tare. Am ajuns să văd ca prin ceaţă şi toate fotografiile au devenit foarte neclare, cu excepţia uneia.

A fugarei de 19 ani.

Părul, trăsăturile feţei, pistruii. Privită prin ceaţă, arăta ca…

Cuţit.

Roşcată.

Clarvăzătoare.

— Cassie?

Michael m-a luat de mâini.

— Eşti foarte rece.

— AN-ul omoară roşcate, am spus, şi omoară metapsihice.

— Ăsta nu-i un tipar, a spus Sloane nemulţumită. Sunt două tipare.

— Nu, am spus, nu sunt. Cred…

Cuţit. Roşcată. Metapsihică.

Nu reuşeam să rostesc cuvintele.

— Mama mea…

Am inspirat scurt şi am răsuflat cu forţă.

— Nu ştiu cum arăta trupul mamei, am spus în cele din urmă, dar ştiu că a fost atacată cu un cuţit.

Michael şi Sloane m-au privit nedumeriţi. M-am ridicat şi m-am dus la scrin. Am deschis sertarul de sus şi am găsit ce căutam.

O fotografie.

Nu te uita la ea! mi-am spus.

Privind oriunde, numai nu la poza din mână, m-am aplecat şi am atins cu degetul fotografia cititoarei în palmă.

— Nu cred că şi-a vopsit părul, am spus. Cred că i l-a vopsit ucigaşul.

Omori metapsihice. Omori roşcate. Dar nu mai e suficient să le omori doar pe unele sau pe celelalte. Niciodată nu e suficient.

Ridicând ochii la Michael şi Sloane, am aşezat fotografia mamei între cele două coloane.

Sloane a privit-o atent.

— Seamănă cu celelalte victime, a spus, arătând coloana cu roşcate.

— Nu, am spus. Ele seamănă cu ea.

Toate femeile fuseseră omorâte în ultimele nouă luni. Mama mea dispăruse cu cinci ani în urmă.

— Cassie, cine e femeia aceasta?

Nu se putea ca Michael să nu ştie răspunsul, dar m-a întrebat oricum.

— E mama mea, am răspuns, nereuşind nici acum să mă uit la fotografie. A fost atacată cu un cuţit. Nu i-a fost găsit trupul.

Am tăcut, dar doar pentru o clipă.

— Mama îşi câştiga pâinea convingând lumea că e clarvăzătoare.

Michael s-a uitat la mine – şi înăuntrul meu.

— Vrei să spui ceea ce cred eu că spui?

Voiam să spun că Briggs şi Locke căutau un AN care omora femei roşcate şi persoane care susţineau că au puteri metapsihice. Poate că era o coincidenţă. Ar fi trebuit să presupun că e o coincidenţă.

Dar n-am făcut-o.

— Vreau să spun că ucigaşul ăsta preferă un tip foarte precis de victime: femei care seamănă cu mama mea.

TU

Azi-noapte te-ai trezit cu trupul acoperit de sudori reci şi singura voce care-ţi răsuna în cap era a tatălui tău. Visul a părut real. Mereu pare real. Ai simţit aşternutul lipicios şi mirosul de urină, ai auzit şuierul mâinii Lui spintecând aerul. Te-ai trezit tremurând, apoi ţi-ai dat seama…

Aşternutul era ud.

Nu, ai gândit. Nu. Nu. Nu!

Dar nu mai avea cine să te pedepsească. Tatăl tău a murit, tu nu.

Acum tu îi pedepseşti pe alţii.

Dar niciodată nu e suficient. Câinele vecinului. Târfele. Nici cititoarea în palmă nu te-a mulţumit. Deschizi dulapul din baie. Pe rând, îţi treci mâinile peste fiecare tub de ruj, amintindu-ţi de fiecare fată.

Te calmează.

Te linişteşte.

Te entuziasmează.

Te opreşti când ajungi la tubul cel mai vechi. Primul. Ştii ce vrei. Ştii ce-ţi trebuie. Ai ştiut mereu.

Îţi rămâne doar să pui mâna pe pradă.

CAPITOLUL 23

Când aflasem despre tatăl lui Dean, o luasem la fugă, dar acum, când aveam în faţa ochilor fotografia mamei rătăcită într-un ocean de victime ucise, am înmărmurit.

— Poate că n-ar fi trebuit să citim dosarele astea.

Rostite de Michel, cuvintele mi s-au părut cu totul străine.

— Nu, am spus. Ai vrut să-mi distragi atenţia. Ai reuşit.

— E extrem de puţin probabil ca AN-ul ăsta să fie persoana care a atacat-o pe mama ta, a intervenit Sloane şovăitor, ca şi când s-ar fi aşteptat ca un singur cuvânt în plus – o singură informaţie statistică – să-mi provoace o criză. Ucigaşul ăsta îşi răpeşte victimele şi le omoară în locuri diferite, fără să lase aproape nicio probă materială la locul răpirii. Sunt indicii cum că cel puţin două dintre victime ar fi fost sedate. Femeile au relativ puţine leziuni provocate cu un cuţit, sugerând faptul că probabil au fost imobilizate înainte de folosirea armei asupra lor.

Sloane vorbea despre MO-ul ucigaşului. Atât putea să facă cu ajutorul abilităţii ei. Nu reuşea să vadă dincolo de el, nu reuşea să-şi imagineze cum ucigaşul ar fi putut să-şi îmbunătăţească tehnica pe parcursul a cinci ani.

— Când se întoarce Briggs? am întrebat.

— N-o să te lase nici în ruptul capului să-i ajuţi cu ancheta, mi-a spus Michael.

— Aşa te-ai gândit tu să-mi spui că nu vrei să afle despre stickul USB furat şi decriptat? i-am întors-o.

A pufnit.

— Eu, unul, n-aş avea nimic împotrivă să publicăm un anunţ în ziar sau să plătim un avion ca să scrie pe cer faptul că trei adolescenţi plictisiţi s-au dovedit a fi mai isteţi decât el şi Locke.

Mi-au venit în minte mai multe cuvinte prin care mi-aş fi putut descrie viaţa din acel moment; *plictisitoare* nu se numără printre ele.

— Un lucru pot spune cu certitudine despre Briggs, Cassie: e previzibil. Sarcina lui e să demonstreze că putem rezolva cazuri nesoluţionate, nu să ne ia cu el la rezolvarea unor anchete active. Probabil că a avut noroc că n-a fost concediat când şefii lui au aflat ce făcea cu Dean. Chiar dacă acest caz ar fi legat de cel al mamei tale, n-o să te lase în veci să lucrezi la el.

M-am întors spre Sloane, vrând să aflu o a doua părere.

— Două ore şi 56 de minute, a spus ea. Briggs trebuia să se întoarcă în oraş azi, dar va trebui să-şi pună treburile în ordine la birou, să facă un duş şi să se schimbe înainte să vină aici.

Însemna că-mi rămân două ore şi 56 de minute ca să mă hotărăsc cum să abordez subiectul cu agentul Briggs – sau, mai degrabă, cu agenta Locke.

Partea bună a faptului că eram complice cu un cititor de emoţii era că Michael şi-a dat seama că vreau să rămân singură şi mi-a făcut pe plac. Şi mai bine, a luat-o cu el şi pe Sloane – cu tot cu dosarele.

Dacă n-ar fi făcut asta, probabil că aş fi rămas în acelaşi loc, cu orbii pironiţi la fotografiile de la locul faptei, întrebându-mă dacă mama murise fără faţă. Dar acum stăteam întinsă pe pat şi mă uitam fix la uşă, încercând să mă gândesc ce le-aş putea oferi celor de la FBI – *orice* – ca să-i înduplec să mă implice în anchetă.

După două ore şi 42 de minute, cineva mi-a bătut la uşă. M-am gândit că poate e Briggs, sosit cu 14 minute mai devreme decât preconizase Sloane.

Dar nu era el.

— Dean?

Nu mă vizitase vreodată înainte să-mi fi spus că nu suntem parteneri, că nu suntem prieteni, că nu suntem nimic. Nu-mi închipuiam de ce mă caută acum din proprie iniţiativă.

— Pot să intru?

Când l-am văzut cum stă în prag, am intuit că se aşteaptă să refuz. Poate că aşa ar fi trebuit să fac, însă am dat din cap, neîncrezătoare în vocea mea.

A intrat şi a închis uşa în spatele lui.

— Lia trage cu urechea, mi-a explicat, arătând spre uşa închisă.

Am ridicat din umeri şi am aşteptat să spună ceva ce nu voia să audă şi alţii.

— Îmi cer iertare.

A reuşit să spună trei cuvinte, s-a oprit, apoi a spus încă cinci.

— Pentru întâmplarea de mai devreme.

— Nu ai de ce să-ţi ceri iertare.

Nicio lege nu-i dicta să aibă încredere în mine. Pe lângă lecţiile lui Locke, nu petrecuserăm aproape deloc timp împreună. Nu fusese *alegerea* lui să mă sărute.

— Lia mi-a spus despre dosarele pe care le-ai găsit cu Michael şi Sloane.

Schimbarea bruscă a subiectului m-a luat prin surprindere.

— Dar ea cum a aflat?

Dean a ridicat din umeri.

— Trage cu urechea.

Şi de vreme ce în prezent nu eram tocmai prietena ei cea mai dragă, nu avusese niciun motiv să-şi ţină gura despre lucrurile pe care le-o fi auzit.

— Şi ce? l-am întrebat pe Dean. Te gândeşti că suntem chit? Eu am aflat despre tatăl tău şi Lia ţi-a spus că bănuiesc că AN-ul pe care-l caută Briggs şi Locke ar putea să fie acelaşi care a omorât-o pe mama şi acum totul e în regulă?

Dean s-a aşezat pe patul lui Sloane şi s-a întors spre mine.

— Nimic nu e în regulă.

Cum de reuşisem să-mi păstrez calmul de faţă cu Michael şi Sloane, dar acum, când venise Dean, simţeam că-mi pierd stăpânirea de sine?

— Sloane spune că e foarte improbabil ca ucigaşul ăsta să fie acelaşi care a răpit-o pe mama, am spus, coborându-mi ochii în poală şi străduindu-mă să nu plâng. Au trecut cinci ani. MO-ul e diferit. Nici nu ştiu dacă semnătura e aceeaşi, pentru că trupul mamei n-a fost găsit.

Dean s-a aplecat în faţă, apoi şi-a înălţat faţa spre a mea.

— Unii ucigaşii nu sunt prinşi nici după ani întregi şi MO-ul lor se schimbă odată cu trecerea timpului. Capătă experienţă. Evoluează. Simt nevoia de *mai mult.*

Dean lăsa să se înţeleagă că s-ar putea să am dreptate, că intervalul lung de timp care trecuse nu excludea posibilitatea ca acelaşi AN să fi fost vinovat pentru toate cazurile, dar după tonul vocii lui, am înţeles că nu se referă doar la AN-ul ăsta.

— După cât timp l-au prins? am întrebat încet.

Nu am precizat la cine mă refer. Nu era nevoie.

Dean m-a privit în ochi.

— După câţiva ani.

M-am întrebat dacă nu cumva aceste trei cuvinte reprezintă singura informaţie pe care o împărtăşise vreodată cu privire la tatăl lui.

Bănuiam că aşa e.

— Mama mea. Eu sunt cea care i-a găsit…

Nu puteam să spun *trupul,* pentru că acela nu fusese găsit. Am înghiţit în sec, dar i-am vorbit în continuare, pentru că simţeam că e important să-mi exprim gândurile, să-i explic ce se întâmplase.

— Mă dusesem să urmăresc publicul, să trag cu urechea la discuţiile din

mulţime, să aflu vreo informaţie care s-o ajute pe mama în timpul spectacolului. Am lipsit zece minute, poate cincisprezece, şi, când m-am întors, dispăruse. Toată încăperea era vraişte. Poliţia a spus că mama se împotrivise. Ştiu că s-a împotrivit – dar era atât de mult sânge! Nu ştiu de câte ori a înjunghiat-o criminalul, dar când m-am întors în cabină, am simţit mirosul. Uşa era întredeschisă. Lumina era stinsă. Am intrat în cameră şi am simţit ceva umed sub tălpi. Cred că am strigat-o. Apoi am dus mâna spre întrerupător, însă am atins peretele şi era pătat de sânge. Mi-a murdărit mâinile, Dean, apoi am aprins lumina şi era peste tot.

Dean n-a spus nimic, dar îmi era alături, atât de aproape, încât îi simţeam căldura trupului. Mă asculta atent şi am avut sentimentul profund că mă înţelege.

— Îmi pare rău, am spus. De obicei nu discut subiectul ăsta şi nu-l las să mă afecteze în asemenea hal, dar îmi amintesc că în clipa aceea am crezut că persoana care o rănise pe mama o urăşte. O cunoştea şi o ura, Dean. Dovada era acolo, în cabină, în petele de sânge, în modul în care mama se împotrivise – nu a fost un atac întâmplător. *Ucigaşul o cunoştea,* dar cum puteam să le explic asta? Cine m-ar fi crezut? Eram doar un copil, dar acum Briggs şi Locke lucrează la ancheta asta şi AN-ul lor omoară persoane care seamănă cu mama şi persoane cu profesii asemănătoare şi o face cu ajutorul unui cuţit. Şi chiar dacă victimele sunt răsfirate geografic, chiar dacă niciuna dintre ele nu se cunoştea cu celelalte, ucigaşul le-a ales din motive personale precise.

M-am oprit o clipă.

— Nu cred că le omoară pe ele. Cred că o omoară iar şi iar pe *ea.* Şi nu mai sunt un copil. Sunt un profiler. Sunt o Înzestrată. Dar chiar şi aşa – cine o să mă creadă?

Dean şi-a aşezat mâna pe ceafa mea, aşa cum făcuse prima dată când pătrunsesem în mintea unui ucigaş.

— Nimeni n-o să te creadă, a spus. Eşti implicată mult prea personal.

Şi-a plimbat degetul mare pe gâtul meu.

— Dar pe mine Briggs o să mă creadă.

Dean era singura persoană din casa asta care avea aceeaşi abilitate ca mine. Michael şi Sloane probabil că se îndoiau de ipoteza mea, dar Dean avea aceleaşi instincte ca mine. Putea să-şi dea seama dacă am înnebunit sau dacă era ceva în teoria mea.

— Vrei să studiezi şi tu cazurile? l-am întrebat.

A încuviinţat din cap, apoi şi-a luat mâna de pe gâtul meu, de parcă abia acum ar fi observat că mă atinge.

M-am ridicat.

— Mă întorc imediat, am spus. Mă dus să iau dosarele.

CAPITOLUL 24

Am dat buzna în bucătărie.

— Michael, poţi să-mi dai…?

Însă am descoperit imediat că Michael şi Sloane nu sunt singuri. Judd gătea şi Briggs stătea cu spatele la mine, cu o servietă îngustă aşezată lângă picioare.

— …baconul? am încheiat repede.

Briggs s-a întors spre mine.

— De ce are Michael baconul tău? a întrebat.

De parcă situaţia n-ar fi fost deja penibilă, s-a trezit şi Lia să intre agale.

— Da, Cassie, a intervenit ea, rânjind răutăcios, spune-ne, de ce *are* Michael *baconul tău?*

Tonul pe care a spus-o a indicat fără dubii că face aluzie la altceva.

— Lia, ajunge! a zis Judd, agitând o spatulă spre ea, apoi s-a întors spre mine. Masa o să fie gata în curând. Presupun că poţi să mai rabzi niţel, nu?

— Da, am spus. Nu-mi mai trebuie bacon.

În spatele lui Briggs, Michael s-a prefăcut că-şi dă o palmă. Se pare că tentativa mea de disimulare lăsa de dorit. Am încercat s-o şterg repede, dar Briggs m-a oprit.

— Cassie. Vreau să vorbim puţin.

M-am uitat la Michael, întrebându-mă ce aflase Briggs despre activităţile noastre recente – dacă într-adevăr aflase ceva.

— „Ambidextrous”{6}, a spus Sloane deodată.

— Acum ce i-a venit? a mormăit Lia.

Sloane şi-a dres glasul.

— Agentul Briggs a cerut câteva cuvinte. „Ambidextrous” e unul bun. Mai puţin de 5% din cuvintele limbii engleze conţin toate cele cinci vocale.

I-am mulţumit în gând pentru încercarea de a-i distrage atenţia, dar, din păcate, Briggs n-a muşcat momeala.

— Cassie?

— Sigur.

Am încuviinţat din cap şi am ieşit în urma lui. În prima clipă, n-am înţeles unde mergem, dar după ce am trecut pe lângă bibliotecă, mi-am dat seama că ne îndreptăm spre singura încăpere de la parter în care nu mai fusesem niciodată: biroul lui Briggs.

A deschis uşa şi m-a poftit înăuntru. Am intrat şi am privit în jur. Camera era plină de animale împietrite, neînsufleţite.

Trofee de vânătoare.

Am zărit un urs grizzly ridicat pe picioarele din spate, cu gura încremenită într-un răcnet surd. De cealaltă parte a camerei, o panteră veridică stătea ghemuită, arătându-şi caninii lucioşi, şi o pumă îşi pândea prada nevăzută.

Cel mai neliniştitor aspect al întregii încăperi – poate al întregii situaţii – era că nu mă aşteptasem ca Briggs să fie pasionat de vânătoare.

— Sunt fiare prădătoare. Îmi amintesc despre monştrii cu care are de-a face echipa mea de fiecare dată când ieşim pe teren.

Tonul pe care a spus-o m-a convins dincolo de orice îndoială că ştie cu ce ne ocupaserăm eu, Michael şi Sloane în lipsa lui. Ştia că *noi* aflaserăm detaliile exacte ale anchetei la care lucra cu Locke.

— Cum ai aflat? am întrebat.

— Mi-a spus Judd.

A traversat camera şi s-a aşezat pe marginea biroului. Mi-a făcut semn să iau loc pe scaunul din faţa lui.

— Îmi dau seama că Judd tinde să se piardă în peisaj, dar în casa asta nu se întâmplă mai nimic fără ştirea lui. Mereu a avut un talent deosebit pentru strângerea de informaţii.

Fără să-şi ia ochii de la mine, şi-a deschis servieta şi a scos un dosar: conţinea toate foile pe care le tipăriserăm mai devreme.

— Le-am confiscat de la Michael. Iar pe ăsta, a adăugat el, arătând stickul USB, l-am luat de la Sloane. Laptopul ei va face o mică excursie până la laboratorul nostru, ca să ne asigurăm că toate datele au fost şterse de pe hard-drive.

Nici nu apucasem să-i spun despre bănuielile mele, iar el deja îmi trântea uşa în nas – şi-mi întorcea spatele.

Şi-a frecat bărbia şi am observat că nu se mai bărbierise de cel puţin o zi.

— Nu aţi avut succes cu ancheta, am spus, apoi am ezitat. Nu-i aşa?

— Ascultă-mă cu atenţie, Cassandra.

Era doar a doua oară când mi se adresa după numele întreg de când îi spusesem că prefer să mi se spună Cassie.

— Ţi-am vorbit deschis despre programul ăsta, ţi-am spus cu ce se ocupă şi cu ce nu se ocupă. FBI-ul n-are de gând să autorizeze implicarea unor adolescenţi într-o anchetă aflată în plină desfăşurare.

Exprimarea lui era mai sugestivă decât îşi dădea seama. *FBI-ul* ezita să arunce adolescenţi în vâltoarea activităţii agenţilor. Briggs – personal – nu avea asemenea reţineri.

— Cu alte cuvinte, a fost în regulă când te-ai folosit de băiatul de 12 ani al unui ucigaş în serie ca de o enciclopedie personală a minţilor criminale, dar acum, după ce programul a fost înfiinţat în mod oficial, n-avem voie nici măcar să citim nişte dosare?

— Cu alte cuvinte, mi-a întors-o Briggs, AN-ul ăsta e periculos. Acţionează în zona noastră. Şi n-am de gând să-l implic pe niciunul dintre voi.

— Nici dacă acest caz ar avea legătură cu cel al mamei mele?

Briggs a tăcut.

— Tragi concluzii pripite.

Nu a întrebat de ce cred că ancheta are legătură cu cazul mamei. Acum că adusesem ideea asta în discuţie, nu trebuia să o mai facă el.

— Profesiile victimelor. Părul roşcat. Cuţitul. Astea nu sunt suficiente.

— Însuşi AN-ul a vopsit părul ultimei victime în roşu.

Nu m-am obosit să-l întreb dacă ghicisem adevărul, pentru că ştiam instinctiv că am dreptate.

— Aici nu mai e vorba doar despre criteriile de alegere a victimei. Nu mai e vorba doar despre un MO. Aspectul ăsta ţine de semnătura AN-ului.

Briggs şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu vreau să discut problema asta cu tine.

Şi totuşi, n-a ieşit din cameră – şi nu şi-a astupat urechile.

— AN-ul i-a vopsit părul înainte sau după ce a omorât-o?

Briggs n-a spus nimic. Era hotărât să respecte regulile, dar nu mi-a tăiat vorba.

— Dacă i-a vopsit părul înainte s-o omoare, atunci poate că a făcut-o în încercarea de a crea o victimă mai apropiată de ţinta ideală, de a obţine o femeie care pretinde că are puteri metapsihice şi care e roşcată. Dar dacă i l-a vopsit după crimă…

M-am oprit scurt, doar ca să mă conving că Briggs mă ascultă, că-mi urmăreşte cu atenţie fiecare cuvânt.

— Dacă i-a vopsit părul după ce a omorât-o, atunci a vrut să transmită un mesaj.

— Şi care e mesajul? a întrebat cu asprime, de parcă mi-ar respinge ideile fără să mai stea pe gânduri, deşi amândoi ştiam că nu e aşa.

— Un mesaj pentru voi: culoarea părului e importantă. AN-ul vrea să înţelegeţi că există o legătură între cazuri. Nu are încredere că veţi ajunge la concluzia asta pe cont propriu, aşa că v-a sărit în ajutor.

Briggs a tăcut preţ de trei sau patru secunde pline de încordare.

— Nu putem să procedăm aşa, Cassie. Îţi înţeleg interesul pentru caz. Înţeleg că vrei să ne ajuţi, dar trebuie să te opreşti, indiferent ce-ţi închipui că vei realiza.

Am vrut să protestez, dar a ridicat o mână pentru a mă opri.

— O s-o rog pe Locke să-ţi permită să te apuci de cazurile nerezolvate. E clar că eşti pregătită. Dar dacă se va mai întâmpla să te interesezi câtuşi de puţin de cazul ăsta, vei avea de suportat anumite consecinţe şi îţi garantez că nu vor fi plăcute.

S-a aplecat în faţă, imitând fără să vrea postura ursului fioros din apropiere.

— M-am făcut înţeles?

N-am răspuns. Dacă se aştepta să-i promit că voi uita de anchetă, atunci trebuia să-l dezamăgesc.

— Am deja un profiler Înzestrat în program.

Briggs m-a privit drept în ochi, cu buzele strânse într-o linie subţire şi ameninţătoare.

— Aş prefera să am doi, dar nu cu preţul postului meu.

Iat-o: ameninţarea supremă. Dacă aş fi insistat, Briggs m-ar fi trimis acasă. Acasă la *nonna,* la mătuşi, la unchi şi la gândul constant că nu voi fi niciodată ca ei, că nu voi fi ca *nimeni* din afara pereţilor ăstora.

— Am înţeles, am spus.

Briggs şi-a închis servieta.

— Mai ai răbdare câţiva ani, Cassie. N-o să vă oprească la nesfârşit să ieşiţi pe teren.

A aşteptat să spun ceva, dar am rămas tăcută. S-a ridicat şi a pornit spre uşă.

— Dacă a început să le vopsească părul, înseamnă că regulile s-au schimbat! i-am strigat, fără să mă întorc ca să văd dacă s-a oprit să mă asculte. Şi asta înseamnă că înainte ca situaţia să se îmbunătăţească, o să devină mult, mult mai gravă.

TU

Nu-ţi aminteşti ultima dată când te-ai simţit aşa. Toate celelalte – absolut toate – au fost imitaţii. Copii făcute după copii făcute după ţinta pe care ţi-o doreşti cel mai mult. Dar acum – acum eşti aproape.

Cu un zâmbet pe buze, ridici foarfeca. Fata întinsă pe jos ţipă şi banda adezivă de pe faţa ei se întinde, dar o ignori. Nu ea e prada adevărată, e doar un mijloc prin care îţi vei atinge scopul.

O apuci de păr şi-i tragi capul pe spate. Se zbate, aşa că o apuci şi mai bine şi o izbeşti cu capul de perete.

— Nu te mişca, îi şopteşti.

Îi eliberezi părul şi apuci o singură şuviţă.

Ridici foarfeca. Tai părul.

Apoi o tai pe ea.

CAPITOLUL 25

M-am culcat devreme. În ultimele 24 de ore se întâmplaseră atât de multe, încât aveam dureri *fizice.* Nu voiam să mai stau trează. Planul a funcţionat câteva ceasuri, dar imediat după miezul nopţii, m-am trezit când am auzit paşi în dreptul uşii şi sforăiturile îmbietoare ale lui Sloane, care dormea alături.

Preţ de o secundă, am crezut că-mi imaginasem zgomotul, dar apoi am zărit o umbră pe sub uşă.

Cineva e acolo.

Oricine ar fi fost, nu făcea decât să stea nemişcat. M-am dus tiptil la uşă, cu părul lipit pe frunte din cauza transpiraţiei şi cu inima zvâcnindu-mi în urechi.

Am deschis-o.

— Nu mai ieşi la înot?

Mi-a trebuit o clipă ca să disting chipul lui Michael în întuneric, dar i-am recunoscut imediat vocea.

— Nu prea îmi arde de înot, i-am răspuns încet, dar nu atât de încet cum aş fi vorbit dacă căile nazale ale colegei mele de cameră n-ar fi ameninţat să mă asurzească într-un an.

— Ţi-am adus ceva.

A făcut un pas înainte, apropiindu-se cu faţa la doar câţiva centimetri de a mea. A ridicat încet un dosar gros de două degete.

M-am uitat la el, apoi la dosar, apoi iar la el.

— Nu te cred, am spus.

— Ba să mă crezi, a răspuns. L-am luat.

— Cum?

Deja mă mâncau degetele să-i smulg dosarul din mână.

— Briggs a luat laptopul lui Sloane. Nu şi pe al meu.

M-am gândit la avertismentul lui Briggs, la ameninţarea lui că mă va trimite acasă. Apoi am strâns încet degetele pe dosar.

— Ai copiat fişierele pe laptopul tău.

Michael a zâmbit.

— Cu plăcere.

Am ascuns dosarul sub saltea. Poate că aveam să găsesc indicii noi în el.

Poate că nu. M-am hotărât să i-l arăt lui Dean cu prima ocazie. Din păcate, când l-am căutat a doua zi dimineaţa, nu era singur.

— Ţi-a fost dor de mine?

Locke n-a aşteptat să-i răspund.

— Ia loc.

M-am aşezat. La fel şi Dean.

— Ţine.

Agenta mi-a întins o mapă-acordeon groasă, cu fundul umflat până la limită.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Briggs consideră că eşti pregătită pentru următorul pas, Cassie. Are dreptate? m-a întrebat după o clipă.

— Un caz nerezolvat?

Mapa era decolorată – şi mult, mult mai grea decât dosarul de sub salteaua mea.

— Un şir de crime nedesluşite din anii 1990, ne-a spus Locke. Pătrundere în domiciliu prin efracţie; un glonţ în cap, ca într-o execuţie. Celelalte documente descriu toate crimele nerezolvate şi asemănătoare care au avut loc între timp în zona respectivă.

Dean a scos un geamăt.

— Nu mă mir că mapa-i atât de groasă, a bombănit. Probabil că o treime din toate crimele legate de droguri arată exact la fel.

— Atunci bănuiesc că o să aveţi mult de lucru.

Locke mi-a adresat o privire din care am înţeles că Briggs îi spusese despre mica noastră discuţie.

— O să vă verific spre sfârşitul săptămânii. Aveţi mult de citit, iar eu am un caz de rezolvat.

Ne-a lăsat singuri. Am deschis gura, vrând să-i spun lui Dean despre dosarul de caz de sub salteaua mea, dar apoi am închis-o la loc. Lia trăgea cu urechea – şi părea că şi Judd face la fel.

— Ce-ai spune să lucrăm la cazurile astea nerezolvate în subsol? am întrebat.

În subsolul *izolat fonic*. I-a trebuit o clipă ca să înţeleagă unde bat, apoi m-a condus spre scară, închizând bine uşa în urma noastră. Am traversat subsolul pe toată lungimea, trecând pe lângă încăperile cu câte trei pereţi înşiruite de o parte şi de alta, ca nişte scene de teatru pregătite pentru spectacole.

Când am fost sigură că suntem singuri, am început să vorbesc.

— Ieri, când m-am dus să iau dosarul, m-a prins Briggs. Când m-am întors la mine în cameră, nu mai erai.

— E posibil ca Lia să-mi fi spus câte ceva despre asta. Eşti bine?

— I-am explicat teoria mea. L-am rugat să mă lase să-i ajut cu ancheta. A refuzat.

— Şi tot ai de gând să te ocupi de ea?

S-a oprit în dreptul unuia dintre platourile care întruchipau spaţii exterioare: o scenă dintr-un parc. M-am aşezat pe o bancă şi el s-a rezemat de braţul ei.

— Am o copie a dosarului, am spus. Vrei să-l citeşti?

A încuviinţat din cap. După cinci minute, Dean era adâncit în studierea cazului, iar eu ţineam în mâini cazurile nerezolvate primite de la Locke, pregătită să le prezint ca pretext în caz că ar fi coborât cineva ca să vadă ce facem.

— Uneori, victimele joacă rolul de surogat, a spus după ce a citit tot dosarul. Sunt căsătorit, dar n-aş scăpa dacă mi-aş omorî soţia, aşa că omor prostituate şi pretind că o ucid pe ea. Copilul meu a murit şi acum, de fiecare dată când văd un copil care poartă şapcă de baseball, simt nevoia să-l fac al meu.

Dean vorbise mereu la persoana întâi când încercase să pătrundă în minţile ucigaşilor, dar acum, după ce aflasem despre trecutul lui, m-am înfiorat ascultându-l.

— Poate că prima dată când am omorât pe cineva, nu fusese ceva plănuit, dar acum nu mai pot să mă simt cu adevărat în viaţă decât atunci când simt cum se scurge viaţa din altcineva, din cineva ca *ea.*

— Observi şi tu, nu-i aşa? l-am întrebat.

A dat din cap.

— Pun pariu că persoana asta încearcă ori să retrăiască primul său omor, ori are fantezii că atacă o femeie pe care ar vrea s-o omoare, dar fără să poată.

— Şi dacă ţi-aş spune că o metapsihică roşcată a fost atacată cu un cuţit acum cinci ani, dar că trupul nu i-a fost găsit?

Dean a ezitat.

— Atunci aş vrea să aflu tot ce se poate despre cazul respectiv, a spus.

Aşa că i-am povestit.

TU

Cutia e neagră. Şervetul e alb. Şi cadoul – cadoul e roşu. Îl aşezi cu grijă pe şervet. Pui capacul cutiei. Speli foarfeca şi o foloseşti ca să decupezi o panglică lungă şi neagră – de mătase.

Un cadou special.

Exact aşa cum e Fata.

Nu, îţi spui, ridicându-l şi plimbându-ţi degetul înmănuşat pe muchia cutiei. Nu e nevoie să-i spui Fata. Nu mai e nevoie.

Ai văzut-o. Ai urmărit-o. Nu ai îndoieli. Gata cu imitaţiile. Gata cu copiile. A venit timpul să te cunoască, aşa cum tu ai cunoscut-o pe mama ei.

Aşezi cartonaşul pe pachet. Îi treci numele pe plic, scriind fiecare literă cu multă atenţie şi dragoste.

C-A-S-S-I-E.

PARTEA III-A:
VÂNĂTOAREA

CAPITOLUL 26

Una era să-mi doresc să aflu mai multe despre cazul mamei, alta era să găsesc cea mai bună cale de a pune mâna pe dosarul ei. După douăzeci şi patru de ore de când Dean îmi dăduse dreptate în privinţa AN-ului nostru, încă nu găsisem nicio soluţie.

— Ia te uită…

Am auzit vocea Liei, dar am refuzat să mă întorc ca să văd cum îşi face intrarea. Am preferat să mă uit atent la granulaţia din lemnul mesei şi la sendvişul din farfuria mea.

— Cineva a primit un colet! a îngânat ea. Mi-am îngăduit să-l deschid în locul tău şi *voilà!* O cutie într-o cutie.

A luat loc lângă mine şi şi-a aşezat în faţă cutia de cadou dreptunghiulară.

— Să fie de la un admirator secret?

Pe cutie era aşezat un plic şi, după ce l-a luat, mi l-a fluturat prin faţa ochilor.

Pe el era scris numele meu, cu spaţiere uniformă între litere, cu o curbură discretă vizibilă în fiecare linie, ca şi când autorul nu s-ar fi putut hotărî între folosirea literelor de tipar şi scrierea cursivă.

— Chiar eşti *incredibil* de populară, nu-i aşa? a spus Lia. Sfidează orice logică. Am presupus că eşti doar cea mai nouă jucărie. Într-un program la care sunt înscrişi atât de puţini cursanţi, ar fi fost ciudat dacă fata nou-venită nu ar fi atras atenţia persoanelor de sex opus. Dar nici Michael, nici Dean n-ar avea de ce să-ţi trimită colete prin poştă, aşa că nu pot decât să trag concluzia că, să zicem, *farmecul* tău nu are efect doar asupra persoanelor care locuiesc aici.

Am ignorat-o şi am privit cutia. Era de un negru mat şi capacul se potrivea perfect. O panglică neagră fusese înfăşurată de două ori în jurul ei, formând o cruce pe partea din faţă, în centrul crucii, panglica era legată ca o fundă.

— Mi-am auzit cumva numele? a întrebat Michael, apropiindu-se relaxat. Nu vi se pare enervant când intri într-o cameră şi descoperi că toată lumea vorbeşte despre tine?

Privirea i-a căzut asupra cadoului şi zâmbetul i-a devenit forţat şi tăios.

— Cineva nu e tocmai încântat să aibă concurenţă, a remarcat Lia.

— Şi cineva se simte mult mai vulnerabilă decât lasă să se înţeleagă, a răspuns Michael imediat. Unde baţi?

Cu asta i-a închis gura – pentru moment. M-am uitat din nou la cutie şi mi-am plimbat degetul peste marginea panglicii.

Mătase.

— Nu tu mi-ai trimis-o? l-am întrebat temătoare pe Michael.

— Nu, a răspuns, dându-şi ochii peste cap. Chiar n-am trimis-o.

Nimeni din familia mea nu mi-ar fi trimis colete învelite în mătase şi n-am reuşit să-mi închipui cine altcineva ar fi putut s-o facă.

Nu era de la Michael.

Dean nu era genul care să trimită cadouri.

M-am întors spre Lia.

— Tu l-ai pus la poştă.

— Nu-i adevărat.

S-a uitat la mine pentru o secundă, apoi a încercat să-mi ia plicul.

— Opreşte-te! am izbucnit.

Parcă vorbeam cu pereţii. A scos din el un cartonaş alb simplu, dregându-şi glasul.

— *De la mine, către tine,* a citit, ridicând dintr-o sprânceană, apoi l-a aruncat pe masă. Cât de romantic!

Un fior mi-a alunecat pe şira spinării. Îmi simţeam plămânii înfierbântaţi, dar mâinile îmi deveniseră reci ca gheaţa. Pachetul, panglica, funda legată cu grijă…

Ceva nu-i în regulă.

— Cassie?

Probabil că Michael îmi citise expresia. S-a aplecat spre mine. M-am uitat la Lia, dar, de data asta, n-a avut nimic de zis. Am dus încet mâna la fundă. Am tras de ea şi s-a desfăcut lin, formând o grămăjoară elegantă pe masă.

Dacă tot începusem, nu mă mai puteam opri. Am apucat marginile capacului. L-am ridicat şi l-am aşezat atent alături, înăuntru am găsit un şervet de hârtie alb, împăturit cu mare grijă.

— Ce e?

Am ignorat întrebarea Liei. Am băgat mâna în cutie. Am desfăcut hârtia.

Şi am ţipat.

În mijlocul şervetului era aşezată o şuviţă de păr roşu.

CAPITOLUL 27

Lui Briggs i-a trebuit o oră ca să ajungă la noi. I-au trebuit cinci secunde ca să ajungă de la uşa de intrare la bucătărie – şi la cutie.

— Tot mai crezi că trag concluzii pripite când spun că ancheta e legată de cazul mamei? l-am întrebat cu un tremur în voce.

M-a ignorat şi le-a strigat ordine agenţilor pe care-i adusese cu el.

— Strângeţi ambalajul, cutia, panglica, cartonaşul, *tot* – dacă există probe cât de mici printre ele, vreau să ştiu. Starmans, află care a fost parcursul coletului – cum a fost trimis, de unde a fost trimis, cine a plătit transportul. Brooks, Vance, analizaţi ADN-ul din păr, vreau rezultate în clipa asta! Nu-mi pasă pe cine ameninţaţi ca să le obţineţi, puneţi-i în priză pe laboranţi! Locke…

Locke şi-a încrucişat braţele la piept şi l-a privit cu subînţeles. Din fericire, Briggs şi-a coborât vocea la un volum şi un ton mai adecvate.

— Dacă la mijloc e mâna AN-ului nostru, totul se schimbă. N-avem indicii cum că ar mai fi luat legătura cu ţintele sale înainte să le omoare.

— Nici măcar nu ştim sigur că e vorba despre AN-ul nostru, i-a atras atenţia Locke. E doar o şuviţă de păr roşcat. Ar putea foarte bine să fie o simplă farsă.

În clipa în care a rostit cuvântul *farsă,* privirea i-a zburat la Lia. Imediat m-am întors şi eu ca să mă uit la înzestrata mincinoasă.

Ea şi-a dat părul negru peste umăr.

— Ar fi un gest cam extrem, agentă Locke, chiar şi pentru mine.

Locke s-a uitat la mine.

— Te-ai certat cu cineva în ultimul timp? m-a întrebat.

Am deschis gura, apoi m-am uitat din nou la Lia. *Aminteşte-mi să nu-ţi mai cer niciodată o favoare.* Îi simţisem limpede veninul din voce când spusese asta.

— Lia, a zis agentul Briggs printre dinţii încleştaţi. Mai spune-mi o dată cum ai găsit cadoul.

Liei i-au scânteiat ochii.

— M-am dus afară să iau corespondenţa. Am găsit un colet adresat lui Cassie. Am deschis respectivul colet. Înăuntrul lui am găsit o cutie. Am vrut să văd ce faţă face când o deschide *ea.* Am adus-o în bucătărie. Cassie a deschis-o. Sfârşit.

Briggs s-a întors spre Locke.

— Dacă ADN-ul se potriveşte cu al uneia dintre vieţi mele noastre, va trebui să refaci profilul cu totul. Dacă nu…

S-a uitat din nou la Lia.

— De ce vă tot uitaţi la mine? a izbucnit ea. Eu doar am găsit pachetul. Nu l-am trimis. Dacă ADN-ul din păr nu se potriveşte cu al victimelor, atunci poate că ar fi mai bine s-o luaţi la întrebări pe *Cassie.*

— Pe mine? am întrebat uluită.

— Ai vrut să te implici în anchetă, a răspuns. Şi acum ucigaşul te contactează din senin? Ce noroc!

Nu-mi era clar dacă Lia crede sau nu ceea ce spune. Nu avea importanţă, pentru că Briggs deja mă fixa cu privirea lui grea ca plumbul.

— Nu Cassie a făcut asta.

Nici nu observasem că Dean e în cameră. Era clar că nici agenţii nu-l remarcaseră. Briggs a tresărit de-a dreptul.

— Nu-i stă în fire să facă farse, a decis fără drept de apel. A vrut să se ocupe de ancheta asta doar pentru că bănuieşte că are o legătură cu moartea mamei sale. De ce să deturneze timpul şi resursele pe care le folosiţi în anchetă dacă ştie că ucigaşul şi-a accelerat ritmul de acţiune? Dacă e vorba despre o farsă, atunci e o farsă din cauza căreia ar putea să moară cineva.

Mi s-a destins nodul din piept. M-am uitat la Dean şi, deodată, am reuşit din nou să respir.

— Dean are dreptate.

Vocea lui Locke suna exact aşa cum vorbeam eu când încercam să rezolv enigme.

— Dacă Cassie voia să lucreze la caz, găsea o cale de a o face pe cont propriu.

M-am străduit din răsputeri să nu par suspectă – pentru că tocmai *asta* încercam să fac.

— Cassie, ai renunţat sau nu la anchetă când ţi-am cerut să te opreşti? m-a întrebat Briggs, făcând un pas spre mine şi pătrunzându-mi în spaţiul personal. Ai făcut ceva, *orice,* ca să atragi atenţia criminalului?

Am clătinat din cap – „nu” la ambele întrebări. Briggs şi-a lăsat mâna în lături. Şi-a încleştat din nou maxilarul. Dean a intervenit pentru a doua oară.

— Cassie n-a făcut decât să-mi dea o copie a dosarului.

Toate privirile din cameră s-au întors spre el. De obicei avea postura şi mersul cuiva care ar vrea să dispară în pereţi, dar astăzi stătea cu umerii

drepţi şi strângea din dinţi.

— Am citit dosarul. Am făcut profilul. Şi îi dau dreptate lui Cassie, a spus, înfruntându-l cu privirea pe Briggs. Femeile astea sunt surogate şi cred că e foarte posibil ca persoana pe care o înlocuiesc să fie mama ei.

— Nici n-ai văzut dosarul cazului Lorelai Hobbes, i-a întors-o Briggs.

Numele mamei m-a izbit ca un pumn în burtă.

— Am văzut o poză cu ea, a contrat Dean. Am văzut şuviţa de păr pe care cineva tocmai i-a trimis-o în dar lui Cassie.

Briggs i-a ascultat fiecare cuvânt, cu o expresie de concentrare intensă pe chip.

— Nu eşti autorizat să lucrezi la anchetă, a spus în cele din urmă.

Dean a ridicat din umeri.

— Ştiu.

— *Nu vei lucra* la anchetă.

— Ştiu.

— O să mă prefac că n-am purtat discuţia asta.

— *Mincinosul,* a bombănit Lia, tuşind.

Briggs nu i-a gustat gluma.

— Poţi să părăseşti încăperea, Lia.

Ea şi-a împreunat mâinile.

— Vai, mami, chiar îmi dai voie?

Dean s-a înecat. Nu eram perfect sigură, dar mi s-a părut că-şi stăpâneşte un hohot de râs.

— Acum, Lia!

După o pauză lungă şi o privire ucigaşă aruncată întregii încăperi, Lia s-a răsucit pe vârfurile degetelor şi a ieşit cu paşi lungi. După ce s-a convins că a plecat, Briggs s-a întors spre Locke.

— Crezi că acest caz are legătură cu cazul Lorelai Hobbes?

N-am tresărit când a rostit din nou numele mamei. M-am concentrat asupra faptului că Lia avusese dreptate: Briggs nici nu se gândea să uite ce-i spusese Dean.

Îi dau dreptate lui *Cassie.*

— Nu ştiu ce relevanţă are dacă există sau nu o legătură între cazuri, a răspuns Locke în cele din urmă. Cassie e roşcată. E puţin mai tânără decât celelalte victime, dar în rest se potriveşte cu profilul celorlalte, şi, mai important, AN-ul nostru nu pierde deloc vremea. Dacă presupunem că i-a vopsit părul ultimei victime ca să ne transmită un mesaj, înseamnă că tipul

ăsta se joacă cu noi. Şi dacă se joacă cu noi, e foarte posibil ca el să ne *supravegheze.*

Şi-a masat fruntea cu dosul palmei, istovită.

— Dacă ne supraveghează, poate că ne-a urmat până aici şi, dacă ne-a urmat până aici, poate că a văzut-o pe Cassie.

Înainte ca Briggs să-i poată răspunde, i-a sunat telefonul. Când a închis apelul, ştiam deja ce urmează să spună.

— Mai avem un cadavru.

TU

Priveşti cum agenţii FBI mişună la locul faptei ca nişte furnici. Cadavrul de faţă nu e tocmai opera ta cea mai strălucită. Ai omorât-o azi-noapte şi ţipetele deja s-au stins în amintirea ta. Încă i se poate recunoaşte faţa – mai mult sau mai puţin.

De data asta, ai folosit o foarfecă în locul cuţitului.

Dar nu asta era miza. Nu de data asta. De data asta, miza era să le dovedeşti că darul pe care i l-ai trimis scumpei Cassandra Hobbes e autentic.

Târfa mizerabilă care zace nemişcată pe caldarâm e doar o parte din plan. I-ai părăsit trupul în zori, ştiind că n-o să fie găsit imediat. Ai sperat – chiar te-ai rugat – ca micuţa Cassie să fie de faţă când agenţii o să primească ştirea.

Ai ţipat când ai deschis cutia, Cassie? Te-ai gândit la mine? Să fiu eu gândul care nu te lasă să dormi noaptea? Vrei să-i pui atât de multe întrebări!

Să-i spui atât de multe.

Ceilalţi n-o să înţeleagă niciodată. FBI-ul n-o să afle niciodată cum îţi funcţionează creierul.

N-o să afle cât de aproape eşti.

Dar Cassie – ea o să afle totul. Există o legătură între voi doi. Cassie e fiica mamei sale – şi doar aşa o să te poţi apropia cel mai mult.

CAPITOLUL 28

După două zile, s-a adeverit că părul din cutia neagră se potriveşte cu al victimei recente a AN-ului.

— Accept şi cadouri în loc de scuze, i-a spus Lia lui Locke. Poţi să mi le dai chiar acum.

Agenta nu a răspuns. Toate trei – împreună cu Briggs, Michael şi Dean – eram în biroul lui Briggs. Sloane intrase în pământ.

Mi-ai trimis o şuviţă de păr. Nu mă puteam opri să-i vorbesc ucigaşului în minte, să mă gândesc la cadou şi la semnificaţia faptului că AN-ul mi-l adresase mie. *Ţipa când i-ai tăiat-o din păr? Ai folosit foarfeca şi după aceea, ca s-o tai? Oare ea era ţinta adevărată? Sau e vorba despre mine? Despre mama?*

— Sunt în pericol? am întrebat cu un calm desăvârşit, ca şi când întrebarea ar fi fost doar încă o piesă din puzzle şi nu o problemă de viaţă şi de moarte – mai exact a mea.

— Tu ce crezi? a întrebat Locke.

Briggs a mijit ochii, de parcă nu-i venea să creadă că agenta profită de ocazie ca să mă instruiască, dar i-am răspuns oricum la întrebare.

— Cred că AN-ul ăsta vrea să mă omoare, dar nu cred că vrea s-o facă încă.

— E o nebunie!

Michael avea expresia aia a lui – cea care-mi dădea de înţeles că vrea să lovească pe cineva.

— Cassie, tu auzi ce spui? a zis şi s-a întors spre Briggs. E în stare de şoc.

— Sunt chiar aici! am spus, dar în rest, nu l-am contrazis.

Având în vedere cât de bine ştia să citească oamenii, trebuia să presupun ar putea să aibă dreptate. Nu puteam să neg că-mi încuiasem emoţiile sub lacăt.

Nu eram furioasă.

Nu eram speriată.

Nici măcar nu mă gândeam la mama şi la faptul că, foarte probabil, acest AN o omorâse şi pe ea.

— Ucizi femei, am spus cu voce tare. Femei roşcate. Femei care-ţi amintesc de altcineva. Şi, într-o bună zi, mă vezi pe mine şi, dintr-un anumit

motiv, consideri că nu sunt ca celelalte. Cu ele n-ai simţit nevoia să comunici. N-ai simţit nevoia să le forţezi să adoarmă cu gândul la tine. Dar eu sunt diferită. Mi-ai trimis un cadou – poate că vrei să mă sperii. Poate că te joci cu mine sau te foloseşti de mine ca să te joci cu FBI-ul. Dar modul în care ai ambalat cutia aia, grija cu care mi-ai scris numele pe cartonaş – o parte din tine crede sincer că mi-ai făcut un *cadou.* Comunici cu mine. M-ai transformat într-o persoană specială şi, când mă vei ucide, moartea mea va trebui să fie şi ea specială.

Absolut toate persoanele din încăpere se holbau la mine. M-am întors spre Dean.

— Mă înşel?

S-a gândit câteva clipe.

— Ucid de mult timp, a spus, pătrunzând în mintea criminalului la fel de uşor cum o făcusem şi eu. Şi, de fiecare dată, sunt tot mai *puţin satisfăcut.* Nu vreau să fiu descoperit, dar îmi trebuie pericolul, senzaţiile tari, provocarea.

A închis scurt ochii şi, când i-a deschis, am avut senzaţia că rămăseserăm singuri în cameră.

— Nu te înşeli, Cassie.

— E sinistru! a izbucnit Michael. Un psihopat obsedat de Cassie umblă în voie prin zonă şi voi doi vă comportaţi ca şi cum totul ar fi un fel de joc.

— Chiar *este* un joc, a spus Dean.

Ştiam că discuţia asta nu-i face nicio plăcere, ştiam că n-ar fi vrut să mă privească prin ochii unui ucigaş, dar Michael i-a auzit doar cuvintele. S-a repezit la el şi l-a apucat de cămaşă.

O clipă mai târziu, Dean era ţintuit de perete.

— Ascultă la mine, nemernic bolnav ce eşti…

— Michael!

Briggs l-a tras de pe Dean. În ultima clipă, Dean a sărit şi l-a înşfăcat pe Michael, schimbându-le poziţiile şi înfigându-şi cotul sub gâtul lui.

Vocea lui Dean a coborât până la o şoaptă:

— N-am spus că e un joc pentru mine, Townsend.

Era un joc pentru AN. Eu eram premiul. Şi dacă nu eram atenţi, Michael şi Dean aveau să se omoare între ei.

— De ajuns!

Locke şi-a aşezat mâna pe umărul lui Dean. El s-a încordat şi, preţ de o clipă, mi s-a părut că vrea s-o pocnească.

— De ajuns, a repetat Dean, răsuflând răguşit.

I-a dat drumul lui Michael şi a făcut un pas în spate. Apoi a mers în continuare cu spatele, până când s-a lovit de perete. Era o persoană care nu se pierdea cu firea, care nu-şi permitea să o facă, iar adineauri fusese atât de aproape de asta, cu Michael, încât se îngrozise.

— Ce facem acum? am întrebat, atrăgându-le atenţia tuturor, ca să-l las pe Dean să-şi revină.

Briggs m-a ţintuit cu degetul arătător.

— Tot nu lucrezi la anchetă. Niciunul dintre voi, a adăugat, încruntându-se spre Dean înainte să mă fixeze iarăşi cu privirea lui pătrunzătoare. Am adus o echipă care să supravegheze casa. O să vă fac cunoştinţă cu agenţii Starmans, Vance şi Brooks. Până la noi ordine, niciunul dintre voi nu mai iese din casă şi Cassie nu trebuie lăsată singură nicio clipă.

Nu ne ajuta cu nimic să-l găsim pe AN dacă strângeam rândurile în jurul meu.

— Mai bine m-aţi lua cu voi, i-am spus lui Briggs. Dacă tipul ăsta vrea să mă răpească, atunci ar fi mai bine să profităm de situaţie. Să-i întindem o capcană.

— Nu! au izbucnit Michael, Dean şi Briggs într-o suflare.

Mi-am întors privirea spre agenta Locke.

Părea pe punctul de a fi de acord cu mine, dar, în ultima clipă, şi-a muşcat buza şi a clătinat din cap.

— AN-ul te-a contactat doar o dată. O să încerce din nou, indiferent unde te afli, însă măcar aici suntem pe terenul nostru, avem un avantaj.

Fusesem învăţată că nu există asemenea avantaje, dar lecţiile mamei fuseseră axate pe citirea oamenilor, nu pe joaca de-a şoarecele şi pisica cu un ucigaş.

— AN-ul deviază de la tipar, a spus Locke, întinzând mâna şi mângâindu-mi obrazul cu blândeţe. Oricât de înspăimântător ar fi, e un lucru bun. Ştim ce urmăreşte şi-l putem împiedica să-şi atingă ţelul. Cu cât devine mai nerăbdător, cu atât e mai probabil să facă o greşeală.

— Nu pot să nu fac *nimic,* am spus, privind-o în ochi pe agentă, rugându-mi în gând mentorul să mă înţeleagă.

— Ceva poţi să faci, a spus într-un final. O listă. Toate persoanele cu care ai vorbit, toate persoanele cu care te-ai întâlnit, toate locurile în care ai fost, toate persoanele care *s-au uitat* la tine, chiar şi-n treacăt, de când ai venit aici.

Gândul mi-a zburat imediat la bărbatul care mă oprise din citit în după-amiaza aceea, pe malul Potomacului – fără să se prezinte. Cine fusese? Să fi fost o întâmplare lipsită de importanţă?

Îmi era greu să-mi stăpânesc pornirile paranoice, având în vedere lucrurile pe care le aflasem între timp.

— AN-ul a trimis coletul prin poştă, a observat Lia, tăindu-mi firul gândurilor. Nu e obligatoriu să fie din zonă.

Dean şi-a băgat mâinile în buzunare.

— O să vrea să o vadă, a spus, aruncându-mi el însuşi o privire.

— N-am reuşit să aflăm parcursul coletului, a spus Locke pe un ton sumbru. Aglomeraţie la oficiul poştal, zi de lucru aglomerată, funcţionar poştal distrat, nicio cameră de supraveghere. AN-ul nostru a plătit cu numerar şi adresa de retur e în mod evident falsă. Tipul ăsta e priceput şi se joacă cu noi. Deocamdată, n-aş exclude nicio posibilitate.

CAPITOLUL 29

În următoarele trei zile, abia dacă am reuşit să merg la baie fără ca cineva să se ţină după mine. Şi de fiecare dată când am privit afară pe fereastră, am ştiut că agenţii FBI sunt acolo, undeva – supravegheau zona şi aşteptau, sperând ca ucigaşul să mai facă o încercare.

— În Statele Unite există aproximativ 30.000 de antreprenori de pompe funebre activi.

Sloane, singura persoană din casă pe care n-aş fi avut dreptate s-o dau afară din cameră, din moment ce era şi a ei, s-a hotărât să mă dădăcească atunci când încercasem să mă retrag ca să petrec puţin timp singură.

— Pompe funebre? am repetat, privind-o bănuitoare. Ţi-a dat cineva cafea?

A refuzat făţiş să ia în seamă întrebarea din urmă.

— M-am gândit să-ţi mai distrag atenţia.

M-am trântit pe pat.

— N-ai statistici mai vesele?

A căzut pe gânduri, încruntată.

— Baloanele în formă de animale sunt vesele?

Dumnezeule!

— Persoanele care fac animale din baloane prezintă un risc mai mare de dezvoltare a hemoragiilor subconjunctivale decât actorii de circ.

— Sloane, hemoragiile subconjunctivale nu sunt un subiect vesel.

A ridicat din umeri.

— Dacă mi-ai da un balon, aş putea să-ţi fac un câine şoricar.

În ritmul ăsta, după câteva zile aveam să mă predau de bunăvoie AN-ului. Cine ar fi crezut că tovarăşii mei înzestraţi aveau să aplice cu atâta stricteţe decretul lui Briggs de a nu fi lăsată singură? Dean şi Michael abia suportau să stea în aceeaşi cameră, dar, de fiecare dată când ieşeam din dormitor, dădeam ochii cu unul dintre ei sau cu amândoi. Situaţia ar fi putut deveni mai penibilă doar dacă Lia n-ar fi avut bunăvoinţa să se ţină deoparte.

— Cioc-cioc!

S-a zis şi cu bunăvoinţa Liei.

— Ce vrei? am întrebat-o, fără să mă sinchisesc s-o mai tratez cu mănuşi.

— Vai, dar ce arţăgoasă suntem azi!

Dacă privirile ar ucide, Lia s-ar fi prăbuşit neînsufleţită pe podea şi aş fi fost acuzată de crimă.

— Presupun, a spus ea cu aerul cuiva care se înduplecă să îngroape securea războiului, că nu eşti complet vinovată pentru discuţia aceea pe care ai avut-o cu Dean şi, din moment, ce întâmplarea asta cu părul din cutie pare să-i fi dat un scop nou în viaţă, nu mai am obligaţia morală să te chinui.

Nu prea ştiam cum să-i răspund.

— Îţi mulţumesc?

— M-am gândit să-ţi mai distrag atenţia de la circul ăsta, a spus ea, zâmbind. Doar mă pricep să distrag atenţia oamenilor.

Ultima dată când o lăsasem pe Lia să ne hotărască activităţile, ajunsesem să-i sărut pe Dean şi pe Michael în mai puţin de 24 de ore, dar după trei zile de arest la domiciliu şi mult prea multe statistici despre şoricari, eram disperată.

— Ce propui mai exact?

Lia mi-a aruncat o geantă pe pat. Am deschis-o.

— Ai jefuit un magazin de cosmetice?

A ridicat din umeri.

Îmi plac produsele de machiaj – şi nimic nu distrage atenţia mai mult decât schimbarea lookului. Apoi…

A băgat mâna în geantă şi a scos un tub de ruj. Cu un zâmbet neastâmpărat, i-a scos capacul şi i-a învârtit capătul.

— Culoarea asta ţi s-ar potrivi de minune.

M-am uitat la ruj. Avea o culoare închisă – undeva între roşu şi cafeniu. Mult prea sexy pentru mine – şi ciudat de familiară.

— Ce zici?

N-a aşteptat să-i răspund. M-a tras în capul oaselor. S-a aplecat spre mine, apropiindu-se mult prea mult, şi mi-a dat bărbia pe spate. Apoi mi-a dat cu ruj pe buze.

— Şerveţel! a strigat.

Sloane i-a întins un şerveţel, zâmbind caraghios.

— Şterge-te! a ordonat Lia.

M-am şters.

— Ştiam eu că o să-ţi vină bine, a spus pe un ton îngâmfat şi satisfăcut.

Fără niciun alt cuvânt, şi-a îndreptat atenţia asupra ochilor mei. Când a

terminat în sfârşit, am ridicat-o de pe mine şi m-am dus la oglindă.

— Oh!

N-am putut să-mi înăbuş exclamaţia. Ochii mei albaştri păreau imposibil de mari. Genele îmi erau încărcate de rimel şi culoarea întunecată a buzelor contrasta puternic cu tenul ca de porţelan.

Arătam ca mama. Trăsăturile chipului, modul în care mi se aranjau pe faţă – totul.

Rochie albastră. Sânge. Ruj.

Un şir de imagini mi-a fulgerat deodată în minte şi brusc am înţeles limpede de ce culoarea rujului mi se păruse atât de cunoscută. M-am întors la pat şi am scotocit prin trusa de machiaj până când l-am găsit. Am întors tubul cu capul în jos, căutând numele nuanţei.

— *Rose Red,* am citit, înghiţind în sec.

M-am întors spre Lia.

— De unde îl ai?

— Ce importanţă are?

Degetele mi s-au albit de încordare în jurul tubului.

— De unde îl ai, Lia?

— De ce întrebi? a contrat ea, încrucişându-şi braţele la piept şi privindu-şi unghiile.

— Vreau doar să ştiu.

Nu puteam să-i spun mai multe – şi nici n-ar fi trebuit să fie nevoie.

— Te rog?

Lia şi-a adunat cosmeticele de pe pat şi a pornit spre uşă. Mi-a adresat un zâmbet dintre acelea care nu sunt zâmbete cu adevărat.

— L-am cumpărat, Cassie. Cu bani. În cadrul minunatului nostru sistem de schimb capitalist. Mulţumită?

— Culoarea… am dat să spun.

— E o culoare populară, m-a întrerupt. Dacă ai mitui-o pe Sloane cu puţină java, probabil că ţi-ar putea spune precis câte milioane de tuburi se vând în fiecare an. Pe bune, Cassie. Nu întreba de ce. Spune „mulţumesc” şi gata.

— Mulţumesc, am spus încet, dar n-am reuşit să scap de senzaţia că universul râde de mine şi n-am putut să nu cobor ochii la tubul din mână şi să nu mă gândesc iar şi iar că la un moment dat, demult, cunoscusem o persoană căreia îi plăcea rujul *Rose Red.*

Mama mea.

TU

— Nu te mişca!

Fata scânceşte, ochii i se umplu de lacrimi, mâinile legate i se zbat. O plesneşti cu dosul palmei şi cade. Scena asta nu-ţi face nicio plăcere.

Nu e Lorelai.

Nu e Cassie.

Nici măcar nu e o imitaţie bună. Dar trebuia să faci ceva. Trebuia să le arăţi oamenilor ălora care se repliază în jurul lui Cassie ce se întâmplă când încearcă să se pună între tine şi ceea ce îţi aparţine.

— Nu te mişca! repeţi.

De data asta, fata se supune. Nu o omori. Nici măcar n-o răneşti.

Nu încă.

CAPITOLUL 30

M-am trezit dimineaţa târziu cu razele soarelui pătrunzând pieziş prin fereastra dormitorului. Sloane dispăruse. M-am uitat repede pe hol, apoi m-am dus tiptil la baie, încuind uşa în spatele meu.

Intimitate. Pentru moment.

Am tras perdeaua de la duş, întinzând-o pe toată lungimea căzii. Cu o răsucire scurtă a încheieturii, am dat drumul la apă, cât mai fierbinte cu putinţă. Sunetele cu care se lovea de cada de porţelan aveau un efect liniştitor şi hipnotic. M-am ghemuit pe pardoseală cu genunchii la piept.

Cu şase zile în urmă fusesem contactată de un ucigaş în serie şi singura mea reacţie fusese să mă strecor în capul AN-ului, calmă şi detaşată. Dar seara trecută, când îmi văzusem buzele date cu un ruj de aceeaşi culoare ca al mamei, mă pierdusem cu firea.

E o coincidenţă, mi-am spus în gând. *O coincidenţă groaznică şi sinistră, şi totuşi o coincidenţă, că după numai câteva zile de când am fost contactată de un ucigaş care se poate să-mi fi omorât mama, Lia m-a machiat în aşa fel încât să arăt exact ca ea.*

E o culoare populară. Spune „mulţumesc” şi gata.

Baia se umplea de aburi, amintindu-mi că irosesc apa caldă, un păcat de moarte într-o casă locuită de cinci adolescenţi. M-am ridicat şi am şters oglinda cu braţul, lăsând dâre pe suprafaţa aburită.

M-am privit atent, alungând imaginea nuanţei Rose Red de pe buzele mele. Eu eram. Eram în regulă.

Dezbrăcându-mă de pijama, am intrat în cadă şi am lăsat apa să mă stropească drept în faţă. Amintirea mi-a venit fulgerător, fără niciun avertisment.

Becurile fluorescente licăresc deasupra. Pe jos licăreşte umbra mea.

Uşa spre cabina ei e uşor întredeschisă.

M-am concentrat asupra susurului apei, asupra senzaţiei pe care mi-o lăsa pe piele, împotrivindu-mă amintirilor.

Mirosul…

Am închis brusc robinetul. Înfăşurându-mi un prosop în jurul trupului, am coborât cu picioarele pe covoraş, împrăştiind apă. Mi-am trecut degetele prin păr şi m-am întors spre chiuvetă.

Atunci am auzit ţipătul.

— Cassie!

Mi-a trebuit o clipă ca să înţeleg că cineva îmi strigă numele şi încă una ca să-mi dau seama că ţipătul vine de la Sloane. Doar cu prosopul pe mine, am traversat în goană holul spre camera noastră.

— Ce-i? Sloane, ce s-a întâmplat?

Încă avea pijamaua pe ea. Părul blond-albicios îi stătea lipit pe frunte.

— Mie îmi era adresat! a spus cu încordare. Nu l-am furat dacă îmi era adresat mie!

— Ce îţi era adresat?

Cu mâini tremurânde, mi-a întins un plic căptuşit.

— De la cine *nu l-ai furat?* am întrebat-o.

Sloane m-a privit cu un aer vinovat.

— De la unul dintre agenţii de la parter.

Verificau corespondenţa tuturor, nu doar pe a mea.

Înclinându-mi capul în aşa fel încât să privesc înăuntrul plicului, am înţeles de ce ţipase Sloane.

Acolo, înăuntrul plicului, era o cutie mică şi neagră.

După ce a fost scoasă din plic, nu a mai rămas nicio îndoială că se potrivea cu prima cutie: panglica, funda, cartonaşul alb cu numele meu scris pe ea cu litere îngrijite, dar nu tocmai cursive. Singura diferenţă era dimensiunea – şi faptul că, de data asta, AN-ul mă contactase prin intermediul lui Sloane.

Ştii că FBI-ul mă supraveghează. Vrei să mă răpeşti oricum.

— N-ai deschis cutia.

Agentul Briggs părea surprins. După vreo zece secunde din clipa în care descoperisem ce se află în plic, agenţii Starmans şi Brooks năvăliseră în dormitor. Îi sunaseră pe Locke şi pe Briggs. Am avut timp doar să mă îmbrac înainte să-şi facă apariţia duetul-dinamită – urmat de un bărbat mai în vârstă.

— N-am vrut să compromit probele materiale, am spus.

— Ai procedat corect, a spus bărbatul care venise cu Briggs şi Locke, vorbind pentru întâia oară.

Avea o voce aspră, care se potrivea perfect cu chipul lui bronzat şi zbârcit. Bănuiam că are în jur de 65 de ani. Nu era înalt, dar avea o prezenţă impunătoare şi se uita la mine ca la un copil.

— Cassie, el este directorul Sterling.

Locke a făcut prezentările, dar a lăsat nespuse zeci de lucruri.

De exemplu, nu a spus explicit că tipul ăsta e şeful lor.

Nu a spus că el e cel care aprobase programul Înzestrații.

Nu a spus că el îl luase la rost pe Briggs pentru că l-a folosit pe Dean în anchete active.

Nu era nevoie să-mi spună.

— Vreau să fiu de faţă când o deschideţi.

M-am adresat lui Locke, dar a răspuns Sterling.

— Chiar nu cred că e nevoie, a spus.

Avea copii, poate chiar nepoţi, deşi ocupa o funcţie înaltă în FBI. Puteam să profit de faptul ăsta.

— Sunt o ţintă, am spus, făcând ochii mari. Lipsa acestei informaţii mă face vulnerabilă. Cu cât aflu mai multe despre AN, cu atât mă pot apăra mai bine.

— Putem să te apărăm noi.

Directorul vorbea ca un bărbat obişnuit ca ceilalţi să asculte de el ca de lege.

— Asta a spus şi agentul Briggs acum patru zile, am spus, iar acum tipul ăsta mă atacă prin Sloane.

— Cassie…

Agentul Briggs a început să-mi vorbească pe acelaşi ton ca directorul – ca unui copil, de parcă nu m-ar fi adus aici ca să-i ajut să rezolve cazuri.

— AN-ul a făcut încă o victimă, nu-i aşa?

Întrebării mele – care, de fapt, era mai mult o presupunere – i s-a răspuns cu o tăcere desăvârşită.

Aveam dreptate.

— AN-ul pe mine mă vrea, am spus, punând lucrurile cap la cap. Aţi încercat să-l ţineţi departe de mine. Nu ştiu ce-i în cutie, dar sunt convinsă că e ceva mai înfiorător decât părul pe care mi l-a trimis data trecută. Un avertisment pentru voi, un cadou pentru mine. Dacă o să tragă concluzia că nu mi l-aţi dat, situaţia o să devină şi mai gravă.

Directorul i-a făcut semn lui Briggs.

— Deschide cutia.

Agentul şi-a pus mănuşi. A tras de marginea panglicii şi funda s-a desfăcut. A aşezat cartonaşul alături şi a ridicat capacul.

Un şervet de hârtie alb.

Briggs l-a despăturit cu grijă. Cutia conţinea o buclă de păr. Era blond.

— Ia cartonaşul, am spus cu vocea întretăiată.

Briggs a deschis plicul şi a scos cartonaşul. La fel ca precedentul, era alb, elegant, dar simplu. Briggs l-a despăturit şi dinăuntrul lui a căzut o fotografie.

Am văzut fata înainte să mi-o poată ascunde privirii. Avea mâinile legate la spate, faţa umflată şi fruntea năclăită cu sânge uscat. Ochii îi erau plini de lacrimi şi de o spaimă atât de vie, încât aproape că o *auzeam* ţipând, cu gura acoperită cu bandă adezivă.

Avea păr blond-închis şi o faţă de copil.

— E prea tânără, am spus cutremurată.

Fata din poză avea 15, poate 16 ani – şi niciuna dintre victimele anterioare ale AN-ului nu fusese minoră.

Fata asta era mai mică decât mine.

— Briggs, a spus Locke, luând fotografia şi arătându-i-o. Uită-te la ziar!

Fusesem atât de atentă la chipul fetei, încât nu observasem ziarul care-i fusese aşezat cu grijă la piept.

— Ieri, pe vremea asta, era în viaţă, a spus el, iar atunci am înţeles de ce cadoul ăsta e diferit de cel de dinainte, de ce părul din cutie e blond.

— Ai răpit-o, am spus încet, pentru că ei m-au răpit pe mine.

Locke mi-a întâlnit privirea şi am înţeles că mă auzise. Era *de acord* cu mine. M-a copleşit vinovăţia, dar am înăbuşit-o. Puteam să procesez asta mai târziu. Să mă gândesc cu ură la AN – şi la mine – din cauza sângelui şi a vânătăilor de pe faţa acelei fete. Dar acum trebuia să-mi păstrez cumpătul.

Trebuia *să fac* ceva.

— Cine e? am întrebat.

Dacă ucigaşul o răpise ca să pedepsească FBI-ul pentru că mă despărţise de el, atunci probabil că nu era o fată obişnuită. Nu se potrivea cu profilul victimologic al celorlalte femei, dar înţelesesem ceva despre ucigaş, şi anume că mereu îşi alegea ţintele din motive precise.

— Domnişoară Hobbes, apreciez faptul că-ţi dai interesul pentru avansarea acestei anchete, dar în funcţia ta nu ai dreptul să afli asemenea informaţii.

L-am fixat cu privirea pe director.

— Nu mi-aţi dat nicio funcţie. Iar dacă ucigaşul ne urmăreşte şi insistaţi să mă ţineţi închisă, departe de el, atunci situaţia o să devină din ce în ce mai dificilă.

De ce nu înţelegea? Briggs de ce nu pricepea? Era *evident.* FBI-ul voia

să mă ţină departe de anchetă, dar ucigaşul voia să mă implice.

— Ce scrie pe cartonaş? a întrebat Locke. Fotografia e doar o parte din mesaj.

Briggs s-a uitat la mine, apoi la director. A întors cartonaşul, ca să-l putem citi şi noi.

CASSIE – N-AR ARĂTA MAI BINE ROŞU?

Implicaţia era clară. Fata era în viaţă. Dar n-avea să mai trăiască mult timp.

— Cine e fata? am repetat întrebarea.

Briggs şi-a ţinut gura. Avea priorităţile lui şi prima dintre ele era să-şi păstreze slujba.

— Genevieve Ridgerton, a răspuns Locke cu o voce seacă. Tatăl ei e un senator al Statelor Unite.

Genevieve. Aşadar, acum fata pe care AN-ul o răpise din cauza mea, pe care o *rănise* din cauza mea, avea un nume.

Directorul a făcut un pas spre Locke.

— Informaţia asta e secretă, agentă Locke.

Ea i-a răspuns cu o mişcare exasperată a mâinii.

— Cassie are dreptate. Ucigaşul a răpit-o pe Genevieve ca să ne atace pe noi. Am înconjurat-o cu măsuri de protecţie, i-am interzis să iasă din casă şi ăsta e răspunsul lui direct. În ultimele patru zile n-am făcut niciun progres în prinderea monstrului ăstuia şi o s-o omoare pe Genevieve dacă nu-i dăm un motiv să n-o facă.

Avea s-o omoare din cauza mea.

— Ce vrei să spui?

Directorul a vorbit pe un ton ameninţător, dar Locke i-a răspuns ca şi când ar fi pus o întrebare sinceră.

— Vreau să spun că ar fi bine să-i oferim criminalului exact ce-şi doreşte. S-o implicăm pe Cassie în anchetă. S-o luăm cu noi şi să facem încă o vizită la locul faptei.

— Chiar crezi că va găsi ceva ce nouă ne-a scăpat?

Locke m-a privit cu părere de rău.

— Nu… dar cred că dacă o luăm pe Cassie cu noi la locul crimei, s-ar putea ca ucigaşul să ne urmeze.

— Nu-i antrenăm pe copiii ăştia ca să joace rolul de momeală! a spus Briggs cu asprime.

Directorul şi-a întors privirea de la Locke la el.

— Mi-ai promis trei cazuri nerezolvate până la sfârşitul anului, a spus. Până acum, Înzestraţii tăi au elucidat doar unul.

Am simţit cum se schimbă termenii problemei. Briggs nu voia să rişte ca preţioşii lui Înzestraţi să păţească ceva. Directorul se îndoia că abilităţile noastre merită costul de finanţare al programului şi, indiferent ce reţineri ar fi avut cu privire la ideea aducerii unei fete de 17 ani la locul crimei, probabil că acestea cântăreau mai puţin decât pericolul ca situaţia actuală să provoace consecinţe politice grave.

AN-ul n-a ales din întâmplare o fată de senator.

— Ia-o cu tine la club, Briggs, a mormăit directorul. Dacă întreabă cineva, spune că e martoră.

S-a întors spre mine.

— Nu eşti obligată s-o faci dacă nu vrei, Cassandra.

Ştiam. Ştiam totodată că vreau s-o fac – şi nu doar pentru că era posibil ca Locke să fi avut dreptate când spusese că prezenţa mea l-ar putea ademeni pe ucigaş. Nu puteam să urmăresc desfăşurarea evenimentelor cu mâinile în sân.

Comportament. Personalitate. Mediu.

Victimologie. MO. Semnătură.

Eram o Înzestrată – şi, oricât de sinistră ar fi fost ideea asta, aveam o relaţie cu AN-ul. Dacă m-ar fi dus la locul faptei, poate că aş fi descoperit indicii pe care ceilalţi le trecuseră cu vederea.

— Vin, i-am spus directorului. Dar îmi aduc şi eu întăriri.

CAPITOLUL 31

Clubul Muse admitea doar persoane trecute de vârsta de 18 ani. Şi serveau băuturi alcoolice doar clienţilor care purtau brăţări indicând faptul că au peste 21. Însă, după cum declaraseră toţi martorii, Genevieve Ridgerton, care nu împlinise nici 21, nici 18 ani, fusese mai mult decât ameţită când dispăruse din baia clubului cu trei seri în urmă.

Cu multe reţineri, directorul Sterling îmi îngăduise să iau doi colegi la locul faptei, apoi se distanţase pe cât posibil de noi. Motiv pentru care Briggs şi Locke mă escortaseră la club – şi tot ei hotărâseră care dintre colocatari vor veni cu mine.

În momentul de faţă, Sloane se plimba înăuntrul clubului, căutând puncte de intrare şi făcând calcule legate de capacitatea maximă a clădirii, popularitatea trupei care cântase în seara respectivă, cantitatea totală de alcool consumată şi lungimea cozii care se formase la intrarea în baie.

Eu, Dean şi Locke reconstituiam ultimii paşi ai lui Genevieve.

— Două băi unisex. Ambele uşi au zăvoare.

Ochii întunecaţi ai lui Dean cercetau zona cu o precizie aproape militărească.

— Genevieve aştepta la coadă cu o prietenă, ne-a spus Locke. Prietena a intrat în baia A, lăsând-o pe Genevieve la rând. Când prietena a ieşit, Genevieve dispăruse. Prietena a presupus că intrase în cealaltă baie şi s-a întors la bar. De atunci, n-a mai văzut-o.

M-am gândit la fata pe care o văzusem în fotografia făcută de AN, plină de vânătăi şi cu sânge uscat pe scalp. Apoi mi-am alungat imaginea din minte şi m-am silit să mă gândesc la evenimentele premergătoare răpirii.

— Bun, am spus. Sunt Genevieve. Sunt puţin beată, poate mai mult decât puţin. Mă împleticesc prin mulţimea de oameni, mă aşez la coadă. Prietena mea intră în una dintre băi. Cea de alături se eliberează.

M-am legănat puţin pe picioare, reproducând mişcările pe care era probabil să le fi făcut ea.

— Intru în baie. Poate că-mi amintesc să trag zăvorul. Poate că nu.

Gândindu-mă la posibilitatea asta, cercetez încăperea: un veceu, o chiuvetă, o oglindă spartă. Aşa fusese oglinda şi înainte ca Genevieve să fi fost răpită? Sau se spărsese în momentul atacului? M-am întors de jur-împrejur, cercetând tot spaţiul şi străduindu-mă să ignor cât de mizerabile

erau, de fapt, băile din cluburile pentru majori. Podeaua era lipicioasă în permanenţă. Nici nu voiam să mă uit la vasul de toaletă, iar pereţii erau toţi mâzgăliţi cu graffitiuri.

— Dacă ai uitat să încui uşa, atunci poate că am intrat după tine.

Mi-a trebuit o clipă ca să înţeleg că Dean vorbeşte din perspectiva AN-ului. A făcut un pas spre mine, micşorând şi mai mult spaţiul strâmt. Am păşit împleticit în spate, dar n-aveam unde să mă duc.

— Scuze, a spus el, ridicându-şi mâinile.

Intrând în pielea lui Genevieve, am simţit că buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet năucit. În fond, mă aflam într-un club şi tipul ăsta era destul de drăguţ…

Într-o clipă, Dean mi-a acoperit gura cu mâna.

— Poate că am folosit cloroform ca să te sedez.

M-am eliberat din mâinile lui, perfect conştientă de apropierea trupurilor noastre.

— N-ai făcut-o.

— Nu, a încuviinţat din cap, privindu-mă atent. N-am făcut-o.

De data asta, mi-a înconjurat talia. M-am sprijinit de trupul lui.

— Poate că nu sunt doar puţin beată, am spus. Poate că sunt mai beată decât ar fi trebuit.

Dean s-a prins.

— Poate că ţi-am strecurat ceva în plus în pahar.

— Sunt un metru şi jumătate între uşa băii şi ieşirea de urgenţă cea mai apropiată.

Sloane a emis observaţia asta din faţa intrării în baie. Era clar că n-o bate gândul să ni se alăture în spaţiul ăsta deja strâmt – şi dezgustător.

Pe Locke cu atât mai puţin.

— Avem un martor care susţine că Genevieve a intrat în baia asta, a spus ea. Dar nimeni nu-şi aminteşte s-o fi văzut când a ieşit.

Nu era o surpriză extraordinară, având în vedere că probabil Genevieve nu fusese singura persoană ameţită din clubul Muse în seara aceea. Era înfricoşător să vezi cât de uşor i-ar fi fost cuiva să conducă o fată sedată afară din baie, să traverseze coridorul şi să iasă pe uşă.

— Nouă secunde, a spus Sloane. Chiar şi punând la socoteală mersul împleticit al lui Genevieve, distanţa dintre baie şi ieşirea cea mai apropiată e suficient de mică pentru ca cineva s-o fi putut scoate din clădire în nouă secunde.

Ai ales-o pe Genevieve. Ai aşteptat momentul cel mai prielnic. Ţi-au trebuit doar nouă secunde.

AN-ul era meticulos. Un bun planificator.

Faci totul din motive precise, am gândit, *iar eu sunt motivul pentru care ai răpit-o pe fata asta.*

— Gata cu joaca, copii.

Era admirabil cât de bine reuşise Locke să se piardă în fundal şi să ne lase să lucrăm, dar evident, timpul era scurt.

— Aflaţi totuşi că şi eu am tras aceleaşi concluzii. Două dintre victimele anterioare aveau urme de GHB{7} în corp. AN-ul probabil că a strecurat ceva în paharul lui Genevieve şi a condus-o drept spre ieşire fără ca nimeni să observe.

Într-un târziu, mi-am dat seama că braţul lui Dean încă îmi înconjura talia. Probabil că s-a dumirit şi el după o secundă, pentru că mi-a dat drumul şi a făcut un pas în spate.

— Vreun semn că AN-ul ar fi afară? a întrebat.

Era uşor să uit că, de fapt, nu venisem aici ca profiler. Venisem ca momeală şi FBI-ul spera să-l atragă în cursă cu ajutorul meu.

— Avem agenţi în civil care supraveghează străzile, ne-a spus Locke. Se prefac că sunt voluntari, împart pliante şi solicită informaţii cu privire la dispariţia lui Genevieve.

Dean s-a rezemat de perete.

— Dar de fapt întocmiţi liste cu persoanele care-i abordează?

Locke a încuviinţat din cap.

— Te-ai prins! Mai mult, am dispus ca imaginile să fie transmise în direct acasă, pentru ca Michael şi Lia să poată cerceta toate persoanele care se apropie.

Părea că Locke nu se sileşte să profite de aprobarea dată de director pentru implicarea înzestraţilor în anchetă.

Şi-a dat în lături o şuviţă de păr care-i căzuse pe faţă.

— Cassie, trebuie să mai apari de câteva ori afară. Te-aş fi pus şi pe tine să împarţi pliante dacă aş fi crezut că nu se va afla, dar nici măcar eu nu sunt dispusă să merg atât de departe cu Briggs.

Am încercat să mă pun în situaţia AN-ului. Îşi dorise să ies din casă; ieşisem din casă. Îşi dorise să mă implic în anchetă; mă aflam chiar la locul crimei.

— Aţi văzut tot ce era de văzut? m-a întrebat Locke.

M-am întors spre Dean, care încă se ferea de mine.

Ai vrut să mă implic în ancheta asta.

Faci totul din motive precise.

Eu sunt motivul pentru care ai răpit fata.

— Nu.

Nu i-am dat nicio explicaţie. Nu aveam una. Dar ştiam instinctiv că nu trebuie să plecăm încă. Dacă AN-ul prevăzuse situaţia asta, dacă-şi dorise să vin aici…

— Ne scapă ceva.

Ceva ce AN-ul se aştepta să observ. Ceva ce trebuia să descopăr, ceva ce trebuia să aibă o anumită semnificaţie pentru mine.

M-am întors încet, cercetând din nou întreaga încăpere. M-am uitat sub chiuvetă. Mi-am plimbat uşor degetele pe marginile oglinzii sparte.

Nimic.

Am privit atent graffitiurile de pe pereţi. Iniţiale şi inimi, înjurături şi insulte, mâzgălituri, versuri de cântece…

— Aici.

Un singur rând de text mi-a atras atenţia. Nici nu l-am citit în prima clipă. Doar am văzut literele: nu tocmai cursive, nu tocmai ca de tipar, se potriveau cu scrisul exagerat de stilizat de pe plicurile primite împreună cu cele două cutii negre.

DACĂ VREI SĂ TE DISTREZI

Fraza s-a întrerupt. Mi-am plimbat agitată degetul pe perete, căutând printre mâzgălituri, sperând să regăsesc scrisul de dinainte.

SUNĂ LA 567-3524. GARANTAT

Un număr de telefon. Inima mi s-a oprit pentru o clipă, dar m-am forţat să continui: am căutat, în sus şi-n jos pe pereţii băii, rânduri noi.

Indicii noi.

Am găsit unul aproape de oglindă.

PLUS UNA. KOLA AND THORN.

Kola and Thorn? Cu cât găseam mai multe indicii, cu atât mesajul AN-

ului părea tot mai lipsit de sens.

— Cassie?

Locke şi-a dres glasul. Am ignorat-o. Trebuia să mai fie ceva aici. Am reluat căutările de sus în jos şi am parcurs toate graffitiurile. Convingându-mă că nu mai e nimic de găsit, am ieşit din baie ca să iau aer. Pe lângă Locke, Dean şi Sloane, apăruse şi Briggs.

— Trebuie să mai ieşi la vedere, Cassie.

Briggs considera în mod clar că-mi dă un ordin.

— AN-ul nu-i afară, le-am spus.

Aducându-mă aici, agenţii FBI credeau că-i întind o capcană ucigaşului, dar se înşelau. AN-ul pregătise o capcană pentru noi.

— Daţi-mi un pix, am spus.

Briggs mi-a dat unul după câteva secunde.

— Hârtie?

Şi-a scos un carneţel din buzunarul de la piept şi mi l-a întins.

— AN-ul ne-a lăsat un mesaj, am continuat, dar voiam de fapt să spun că-mi lăsase *mie* un mesaj.

Am scris textul pe o pagină şi i-am dat-o lui Briggs.

— *Dacă vrei să te distrezi, sună la 567-3524. Garantat plus una. Kola and Thorn.*

Briggs şi-a ridicat ochii din pagină şi mi-a întâlnit privirea.

— Eşti sigură că AN-ul a scris asta?

— Se potriveşte cu scrisul de pe cartonaşe, i-am spus.

Imaginea numelui meu scris de mâna ucigaşului mi se întipărise în minte.

— Sunt sigură.

Pentru ei, cartonaşele erau probe. Pentru mine, erau un mesaj personal. Fără să mai stau pe gânduri, mi-am scos telefonul mobil.

— Ce faci? m-a întrebat Dean.

Mi-am strâns buzele într-o linie subţire.

— Sun la numărul ăsta.

Nu m-a oprit nimeni.

Număr incorect, te rugăm să încerci din nou, verificând înainte numărul format.

Am închis apelul, am coborât privirea în podea şi am clătinat din cap.

— Numărul nu are prefix zonal, a spus Sloane. Să fie din Washington? Din Virginia? Maryland? Pe o rază de 150 de kilometri din locul în care ne

aflăm sunt în uz unsprezece coduri zonale diferite.

— Starmans, a spus Briggs, vorbind deja la mobil. Îţi dau un număr de telefon. Sună la el, adăugând pe rând toate codurile zonale folosite pe o distanţă de trei ore de mers faţă de locul în care ne aflăm, în toate direcţiile.

— Îmi dai puţin telefonul tău, Cassie? m-a rugat Sloane, distrăgându-mi atenţia de la conversaţia lui Briggs.

I l-am dat, deşi nu ştiam ce vrea să facă cu el. S-a uitat la el un minut, dând repede din buze, dar fără să scoată niciun sunet. Într-un târziu, a ridicat privirea.

— Nu e un număr de telefon – în orice caz, nu e un număr la care trebuie să suni.

Am aşteptat să-mi dea explicaţii. Şi mi le-a oferit.

— 567-3524. Pe tastatura telefonului, tastele cinci, şase, trei, doi şi patru sunt asociate fiecare cu câte trei litere. Tastei şapte îi sunt asociate patru: „P, Q, R, S”. Rezultă 2916 combinaţii posibile de litere corespunzând numărului 567-3524.

M-am întrebat cât timp i-ar trebui ca să verifice toate cele 2916 combinaţii posibile.

— *Lorelai.*

— Ce?

Auzind numele mamei, m-am simţit de parcă cineva mi-ar fi aruncat o găleată plină cu apă şi gheaţă direct în faţă.

— Numărul de telefon 567-3524 corespunde cuvântului *Lorelai.* S-ar mai potrivi cu *lose-lag, lop-flag* şi *Jose-jag,* dar singura combinaţie posibilă care redă un singur cuvânt…

— E *Lorelai,* i-am terminat ideea şi am tradus mesajul cu sensul nou descoperit.

Dacă vrei să te distrezi, sună la Lorelai. Garantat plus una. Kola and Thorn.

— Plus una, a citit Dean, privind peste umărul meu. Crezi că AN-ul vrea să ne spună că o să mai apară o victimă?

Dacă vrei să te distrezi, sună la Lorelai.

Găsisem o dovadă de netăgăduit a faptului că ancheta avea legătură cu dispariţia mamei. De aceea îşi dorise AN-ul să vin aici. Îmi lăsase un mesaj – cu „una în plus garantată”. O femeie pe care AN-ul o atacase deja? Pe care avea de gând s-o atace?

Nu eram sigură. Ştiam doar că, dacă nu rezolvăm enigma, dacă *noi* nu

rezolvăm enigma, avea să mai moară cineva.

Genevieve Ridgerton. Plus una. Câţi oameni ai de gând să omori din cauza mea? am întrebat în gând.

N-am primit niciun răspuns, am înţeles doar că toate decurg exact aşa cum voise AN-ul. Toate descoperirile pe care le făcusem fuseseră coregrafiate. Jucam un rol într-un spectacol.

Fără să mă pot abţine, mi-am îndreptat atenţia spre ultimul rând din mesaj.

Kola and Thorn.

— Simbolism? a întrebat Dean, urmărindu-mi cu exactitate firul gândurilor. *Kola.* Cola. De băut. *Thorn.* Ghimpe. Trandafir. Sânge…

— O anagramă?

Pe chipul lui Sloane apăruse expresia aceea distantă, pe care o observasem în ziua în care o cunoscusem, când stătuse în genunchi, aplecată deasupra unei grămezi de cioburi.

— Ankh onto lard. Hot nodal nark. Land rand hook. Oak land north.

— North Oakland, a intervenit Dean. E în Arlington.

Dacă vrei să te distrezi, sună la Lorelai. Garantat plus una.

North Oakland.

— Ne trebuie o listă cu toate clădirile din North Oakland, am spus, cu trupul zumzăindu-mi deodată din cauza adrenalinei.

— Ce anume căutăm? m-a întrebat Briggs.

Nu ştiam ce să-i răspund – poate un depozit sau un apartament părăsit. Am încercat să mă concentrez, dar nu reuşeam să-mi scot din minte numele mamei şi am înţeles deodată că dacă ucigaşul ăsta mă cunoştea atât de bine pe cât îşi închipuia, atunci mai exista o posibilitate.

Dacă vrei să te distrezi, sună la Lorelai.

Cabina. Sângele. Am înghiţit în sec.

— Nu sunt sigură, am spus. Dar cred că trebuie să căutaţi un teatru.

CAPITOLUL 32

Briggs ne-a dat vestea cu degetele încovoiate în palme, dar s-a abţinut să-şi încleşteze pumnii.

— Am găsit un cadavru într-un mic teatru independent din Arlington. Nu e Genevieve Ridgerton.

Nu ştiam dacă să fiu uşurată sau supărată. Poate că fata de 15 ani încă era în viaţă undeva. Dar acum aveam de-a face cu al optulea cadavru.

Acea „Plus una" a AN-ului.

— Starmans, Vance, Brooks: duceţi-i pe copii înapoi la casă. Vreau ca unul dintre voi să păzească uşa de la intrare, unul pe cea din spate şi unul să n-o scape din ochi pe Cassie.

Briggs s-a întors şi a pornit spre ieşirea din club, dovadă că era atât de convins că-i vom îndeplini ordinele, încât nu era nevoie să rămână ca să se asigure.

Nu aveam nevoie de ajutorul Liei sau al lui Michael ca să-mi dau seama că încrederea asta a lui era o minciună.

— Vin cu tine, am spus, ieşind după el. Aceleaşi motive pentru care m-ai lăsat să vin aici sunt valabile şi pentru cazul din Arlington. AN-ul a transformat ancheta asta într-o mică căutare de comori. Vrea s-o duc până la capăt.

— Nu-mi pasă ce vrea! mi-a tăiat vorba. Eu vreau să te ştiu la loc sigur.

Vorbea pe un ton neînduplecat şi ameninţător, dar nu m-am putut abţine să întreb:

— De ce? Pentru că sunt *valoroasă?* Pentru că Înzestraţii lucrează atât de bine în echipă şi nu vrei să-ţi pierzi instrumentele?

Briggs a traversat distanţa dintre noi şi s-a aplecat până la nivelul meu.

— Chiar ai o părere atât de proastă despre mine? a întrebat încet. Sunt ambiţios. Sunt motivat. Sunt hotărât să-mi ating scopurile, dar chiar îţi închipui că v-aş pune pe vreunul dintre voi în pericol cu bună-ştiinţă?

M-am gândit la ziua în care ne cunoscuserăm. La pixul fără capac. La faptul că-i plăcea mai mult baschetul decât golful.

— Nu, am spus. Dar ştim amândoi că ancheta asta te omoară. O termină şi pe Locke, iar acum e implicată şi o fată de senator. Dacă n-aş fi fost eu, n-aţi fi trimis pe nimeni să verifice teatrul ăla. Ne-ar fi trebuit ore întregi ca să găsim cadavrul, poate chiar zile – şi cine ştie ce i-ar fi făcut AN-ul lui

Genevieve între timp? Dacă nu mai vrei să mă foloseşti ca momeală, n-am nimic împotrivă. Dar trebuie să mă iei cu tine. Trebuie să ne iei pe toţi trei cu tine, pentru că s-ar putea să găsim ceva ce voi nu puteţi observa.

Tocmai pentru asta înfiinţase Briggs programul Înzestraţii. De asta apelase la Dean când avea doar 12 ani. Oricâtă experienţă ar fi acumulat în activitatea asta, oricât de mult s-ar fi instruit, aceşti agenţi n-ar fi dezvoltat niciodată instincte ascuţite ca ale noastre.

— Las-o să vină cu noi.

Locke şi-a aşezat mâna pe braţul lui Briggs şi, pentru întâia oară, m-am întrebat dacă nu cumva au o relaţie şi în afara serviciului.

— Dacă Cassie e suficient de matură încât s-o facă pe momeala, atunci e suficient de matură încât să înveţe din experienţa asta.

A privit prin încăpere – la Sloane şi Dean.

— Toţi sunt pregătiţi.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, am parcat pe strada North Oakland, în dreptul clădirii cu numărul 4587. Poliţia locală sosise deja la faţa locului, dar la insistenţele FBI-ului, nu se atinsese de nimic. Eu, Dean şi Sloane am aşteptat în maşină împreună cu agenţii Starmans şi Vance până la plecarea poliţiştilor locali, apoi am fost conduşi la etajul al doilea.

La singura cabină a acelui teatru mic. Am ajuns la jumătatea coridorului când Briggs a ieşit din cameră şi mi s-a pus în cale.

— Nu-i nevoie să vezi ce-i acolo, Cassie, a spus.

Simţeam mirosul – nu de putreziciune, încă nu, dar metalic: ca de rugină, cu o notă subtilă de descompunere. Am trecut pe lângă Briggs. Nu m-a oprit.

Camera era dreptunghiulară. Întrerupătorul era mânjit cu sânge, care băltea şi lângă uşă. Tot peretele stâng era acoperit cu oglinzi, ca într-un studio de dans.

Ca în cabina mamei.

Brusc, mi s-au îngreunat membrele. Mi-au amorţit buzele. N-am mai putut să respir şi, în aceeaşi clipă, m-am întors în camera aceea…

Uşa e uşor întredeschisă. O împing. Simt ceva umed sub tălpi şi mirosul…

Bâjbâi după întrerupător. Ating cu degetele ceva cald şi lipicios de pe perete. Caut frenetic întrerupătorul…

Nu-l apăsa! Nu-l apăsa! Nu-l apăsa!

Îl apăs.

Stau cu picioarele în sânge. Pereţii sunt împroşcaţi cu sânge, am sânge pe mâini. Pe duşumea zace o lampă spartă. Biroul e răsturnat şi văd o fisură crestată într-o scândură.

De la cuţit.

Am simţit cum ceva îmi apasă umerii, forţându-mă să mă smulg din amintiri. Nişte mâini. Mâinile lui Dean, îmi dau seama. Şi-a apropiat faţa foarte mult de a mea.

— Stăpâneşte-te, a spus pe un ton calm şi cald. De fiecare dată când te întorci acolo, de fiecare dată când revezi scena – e doar sânge, doar locul unei crime, doar un cadavru.

Şi-a lăsat mâinile în lături.

— Asta e tot, Cassie. Nu trebuie să fie nimic mai mult.

M-am întrebat ce amintiri retrăieşte el la nesfârşit – m-am gândit la cadavre şi la sânge. Dar acum, în clipa asta, mă bucuram pur şi simplu că e aici, că nu sunt singură.

I-am urmat sfatul. Mi-am impus să mă uit la oglinda mânjită cu sânge. Am observat urme de palme, dâre lăsate de nişte degete, ca şi când victima s-ar fi sprijinit de oglindă ca să se târască pe jos după ce nu mai avusese puterea să meargă în picioare.

— A murit azi-noapte, a spus Briggs. O să aducem criminaliştii ca să încerce să găsească pe oglindă şi alte amprente pe lângă cele ale victimei.

— Nu e sângele ei.

M-am întors spre Sloane şi am văzut că stă în genunchi lângă cadavru. Am privit victima pentru întâia oară. Era roşcată. Era clar că fusese înjunghiată în repetate rânduri.

— Şi medicul legist o să-ţi spună acelaşi lucru, a continuat Sloane. Femeia asta are în jur de 1,50 metri înălţime şi cântăreşte aproximativ 50 de kilograme. După dimensiunile trupului ei, probabil că a murit din cauza hemoragiei după pierderea a 2,8 litri de sânge, poate chiar mai puţin. Poartă blugi şi o bluză din caşmir. Caşmirul – la fel ca alte tipuri de lână – poate să absoarbă o cantitate de lichid de până la 30% din masa proprie fără să pară umed. Pentru că plăgile cele mai profunde i-au fost provocate la nivelul abdomenului şi al pieptului şi atât bluza, cât şi blugii sunt strâmţi, sângele ar fi trebuit să se scurgă prin materialul lor înainte să se adune pe podea.

M-am uitat la hainele femeii. Într-adevăr, erau îmbibate cu sânge.

— În momentul în care hainele i-ar fi devenit suficient de saturate încât

să lase balta aia mare de acolo – Sloane a arătat spre uşă –, victima n-ar mai fi fost conştientă şi n-ar fi putut nici măcar să se împotrivească atacatorului, darămite să-l plimbe de colo-colo prin cameră. E prea mică, nu are destul sânge, materialul hainelor ei nu poate elibera atât de repede lichide – probele nu se potrivesc.

— Are dreptate, a spus Briggs, ridicându-se după ce a cercetat podeaua. Văd o urmă de cuţit aici, pe duşumea. Dacă ar fi fost făcută cu un cuţit însângerat, sângele ar fi pătruns în zgârietură, dar nu e aşa, ceea ce înseamnă ori că AN-ul şi-a ratat primul atac – ceea ce mi se pare improbabil, având în vedere cât de mică e victima şi faptul că ucigaşul a avut avantajul unui atac surpriză –, ori că a lăsat urmele astea în mod intenţionat, folosind un cuţit curat.

M-am imaginat în pielea victimei. Era cu vreo 25 de centimetri mai scundă decât mama, care avusese 1,75 metri, dar asta nu însemna că nu s-a luptat. Totuşi, chiar dacă AN-ul ar fi atacat-o exact în acelaşi mod, ce şanse ar fi fost ca locul crimei să semene atât de mult cu scena din cabina mamei? Oglinzile de pe perete, întrerupătorul mânjit cu sânge, lichidul întunecat adunat lângă uşă.

Ceva nu părea în regulă.

— E stângace.

M-am întors spre Dean, care a continuat:

— Victima îşi poartă ceasul la mâna dreaptă şi unghiile de la mâna stângă sunt mai tocite decât la cea dreaptă, a spus. Mama ta era stângace, Cassie?

Am clătinat din cap şi am înţeles unde bate.

— Victima probabil că nu s-ar fi luptat cu ucigaşul în acelaşi fel, am observat.

Dean a încuviinţat tăcut.

— Mai probabil ar fi fost ca peretele ăsta să fie împroşcat cu sânge.

A arătat peretele descoperit aflat faţă în faţă cu oglinzile. Era curat.

— AN-ul n-a omorât-o aici, a spus Locke, anunţând concluzia înaintea noastră. Victimei nu i-a curs aproape deloc sânge în jurul trupului. A fost ucisă în altă parte.

Ai omorât-o. Ai adus-o aici. Ai mânjit camera cu sânge.

— Dacă vrei să te distrezi, sună la Lorelai, am şoptit.

— Cassie? a spus Locke, ridicând dintr-o sprânceană.

Am răspuns întrebării aferente gestului ei.

— E doar un obiect de recuzită, am spus, uitându-mă la femeie, gândindu-mă că aş fi vrut să-i ştiu numele, că aş fi vrut să-i pot distinge trăsăturile chipului. Ne aflăm pe un platou. Toată întâmplarea asta a fost pusă în scenă în aşa fel încât să semene cu moartea mamei. Să arate precis ca ea.

Mi s-a încleştat stomacul.

— Bun, a spus Locke. Să zicem că eu sunt ucigaşul. Sunt obsedat de tine, sunt obsedat de mama ta. Poate că ea a fost prima mea victimă, dar acum nu e vorba despre mama ta.

— E vorba despre tine, a continuat Dean în locul ei. Nu încerc să retrăiesc moartea ei. Încerc să te forţez pe tine să retrăieşti clipa în care ai descoperit-o.

AN-ul îşi dorise să vin aici. Cadourile, mesajul încifrat şi acum scena asta – un cadavru azvârlit într-o cameră presupusă a fi fost locul crimei, făcută să semene uimitor de mult cu cea în care fusese atacată mama.

— Briggs.

Unul dintre agenţii lui – Starmans – şi-a băgat capul pe uşă.

— Au sosit medicul legist şi criminaliştii. Vrei să-i rog să aştepte?

Briggs s-a uitat la Dean, la mine şi apoi la Sloane, care încă stătea ghemuită lângă cadavru. Avuseserăm grijă să nu atingem nimic şi să nu deranjăm locul crimei, dar era greu să ascunzi apariţia a trei adolescenţi în mijlocul anchetei unei omucideri. Evident, Briggs, Locke şi echipa lor ştiau despre existenţa noastră, dar nu eram convinsă că ştie şi restul FBI-ului, o bănuială pe care Briggs mi-a confirmat-o când privirea i-a oscilat între Starmans şi Locke.

— Scoate-i de aici, Starmans, a spus. Vreau ca tu, Brooks şi Vance s-o păziţi pe rând pe Cassie. Directorul Sterling ne-a trimis agenţii lui cei mai pricepuţi la supraveghere. Vor păzi casa din exterior, dar vreau ca unul dintre voi s-o însoţească în permanenţă pe Cassie şi spune-i lui Judd că arestul la domiciliu trebuie să continue. Nimeni nu iese din casă până nu-l prindem pe ucigaş.

Nu m-am împotrivit ordinelor.

N-am insistat să rămân în cameră ca să caut indicii.

Nu mai era niciunul. Nicio clipă nu se pusese problema să-l identific pe criminal. Totul fusese încă de la început o joacă: AN-ul se juca cu mine, mă silise să retrăiesc cea mai groaznică zi din viaţa mea.

Sloane şi-a strecurat un braţ în jurul taliei mele.

— Există paisprezece tipuri diferite de îmbrăţişări, a spus. Ăsta e unul dintre ele.

Locke şi-a aşezat mâna pe umărul meu şi ne-a condus afară din cameră pe amândouă, urmată imediat şi de Dean.

E un joc, am auzit în gând ecoul vocii lui Dean. *Mereu e un joc*. Asta îi spusese lui Michael şi, la vremea respectivă, îi dădusem dreptate. În ochii ucigaşului, totul era un joc – şi, deodată, m-am gândit fără să vreau că poate tabăra bună nu o să-l câştige.

Poate că o să pierdem.

Poate că *eu* o să pierd.

CAPITOLUL 33

Nu mi s-a permis să intru în casă decât după ce Judd şi agenţii însărcinaţi cu protecţia mea au verificat-o şi, chiar şi atunci, agentul Starmans m-a însoţit până în dormitor.

— Eşti bine? a întrebat, privindu-mă pieziş.

— N-am nimic, am răspuns.

Era un răspuns automat, perfecţionat cu ocazia meselor de cină de sâmbătă seara. Eram o supravieţuitoare. Indiferent ce provocări aş fi întâmpinat în viaţă, totul se termina cu bine şi ceilalţi credeau că mă descurc de minune. Mă prefăcusem atât de mult timp, încât până în urmă cu câteva săptămâni, când îi cunoscusem pe Michael, Dean, Lia şi Sloane, uitasem ce înseamnă să fii autentic.

— Eşti o puştoaică dură, mi-a spus Starmans.

Nu aveam chef de conversaţii şi în niciun caz nu-mi ardea să fiu mângâiată pe cap în mod metaforic. Voiam doar să rămân singură, să am un răgaz de gândire, să-mi revin.

— Iar tu eşti divorţat, am răspuns. S-a întâmplat în ultimii patru, cinci ani. A trecut îndeajuns timp încât să fi trebuit să depăşeşti problema până acum.

De obicei, îmi impuneam să nu transform în arme informaţiile pe care le deduceam cu privire la ceilalţi, dar aveam nevoie de linişte. Simţeam nevoia să *respir.* M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Starmans şi-a dres glasul.

— Ce crezi că o să facă AN-ul? l-am întrebat obosită. Să mă asasineze cu o puşcă cu lunetă?

Ucigaşul ăsta nu se gândea la aşa ceva. Voia ceva de aproape şi personal. Nu era nevoie să fii profiler înzestrat ca să înţelegi asta.

— Fii mai înţelegătoare cu bietul agent, Colorado. Din câte ştiu, torturarea până la lacrimi a bărbaţilor în toată firea e specialitatea Liei, nu a ta.

Michael nu s-a sinchisit să bată la uşă înainte să intre şi să-i adreseze lui Starmans cel mai fermecător zâmbet din arsenalul lui.

— Nu fac pe nimeni să plângă, am spus indignată.

Michael s-a întors spre mine.

— Sub iritarea ta provocată de faptul că nu eşti lăsată în pace şi iritarea şi mai accentuată provocată de gândul că ţi-e frică să rămâi singură, observ

o notă discretă de vinovăţie, ceea ce-mi dovedeşte că totuşi i-ai *dat* o lovitură sub centură şi că te-ai întristat un pic ştiind că ţi-ai folosit puterile în scopuri malefice, iar *el* – Michael a arătat cu capul spre Starmans – se străduieşte din răsputeri să nu-şi coboare buzele şi să nu se încrunte. Mai e nevoie să-ţi spun ce înseamnă asta?

— Te rog, încetează, a mormăit agentul.

— Bineînţeles, mai trebuie luată în considerare şi postura lui, care sugerează un anumit nivel de frustrare sexuală…

Starmans a făcut un pas în faţă. Cu înălţimea lui, îl domina pe Michael, dar el i-a zâmbit liniştit în continuare.

— Fără supărare.

— Ies pe hol, a spus Starmans. Lăsaţi uşa deschisă.

După ce a plecat, mi-a trebuit o clipă ca să pricep că Michael îl luase intenţionat la ochi.

— Chiar ai citit asta în postura lui? am şoptit.

Michael şi-a aplecat capul lângă al meu, cu un zâmbet fermecător de răutăcios pe buze.

— Spre deosebire de tine, eu nu mă sfiesc să mi folosesc puterile în scopuri nefaste.

Şi-a ridicat mâna şi şi-a plimbat degetul mare peste marginea buzelor mele, apoi pe obraz.

— Ai ceva pe faţă.

— Mincinosule!

Şi-a plimbat degetul şi pe celălalt obraz.

— Niciodată nu mint când vine vorba de chipul unei fete frumoase. Pe al tău observ atât de multă încordare, încât mă simt obligat să te întreb: trebuie să-mi fac griji pentru tine?

— N-am nimic, am spus.

— Mincinoaso! mi-a răspuns în şoaptă.

Preţ de o clipă, aproape că am reuşit să uit tot ce se întâmplase în ziua aceea: Genevieve Ridgerton; mesajul încifrat de pe peretele băii; faptul că AN-ul măcelărise o femeie şi-i folosise cadavrul ca obiect de recuzită pentru a înscena iar moartea mamei; faptul că toate acţiunile lui aveau ca scop manipularea mea.

— Iar începi, a spus Michael şi, de data asta, şi-a plimbat de-a lungul liniei bărbiei mele degetele mijlocii şi arătătoare de la ambele mâini.

Pe coridor, Starmans a făcut un pas în spate. Apoi încă unul, până când

n-am mai văzut aproape nimic din el.

— Mă atingi doar ca să-l stânjeneşti pe el? am întrebat încet, ca să nu mă audă agentul.

— Nu *doar* ca să-l stânjenesc pe el.

Buzele mi-au zvâcnit. Până şi începutul ăsta de zâmbet părea nefiresc pe faţa mea.

— Şi acum, a spus Michael, vrei să-mi povesteşti ce s-a întâmplat azi sau trebuie să-l trag de limbă pe Dean?

I-am aruncat o privire sceptică. Şi-a corectat afirmaţia.

— Îmi povesteşti ce s-a întâmplat azi sau trebuie s-o pun pe Lia să-l tragă de limbă pe Dean?

Aşa cum o ştiam pe Lia, probabil că reuşise deja să scoată cu cleştele măcar jumătate din poveste din gura lui Dean – şi, din păcate, probabil că avea să i-o relateze mai departe lui Michael, cu tot cu înfrumuseţări. Aşa că i-am spus totul, începând cu întâmplările din clubul Muse şi mesajul de pe peretele din baie, oprindu-mă abia după ce i-am descris locul faptei din Arlington, explicându-i asemănarea cu încăperea din care dispăruse mama.

— Crezi că asemănarea asta a fost premeditată, a spus el.

Am dat din cap. Michael nu mi-a cerut alte explicaţii şi am observat cât de mult conversăm în tăcere, pentru că el îmi citea expresia feţei, iar eu ştiam precis ce vrea să spună.

— Ipoteza e că AN-ul a înscenat totul pentru ochii mei, am spus în cele din urmă. Scopul nu era să-şi retrăiască crima. Voia să mă forţeze pe *mine* s-o retrăiesc.

Michael m-a privit fix.

— Repetă a doua frază.

— Scopul nu era să-şi retrăiască crima.

— Aşa! a spus Michael. De fiecare dată când spui cuvintele să-şi *retrăiască crima,* îţi apleci uşor capul spre dreapta. Parcă ai clătina din cap sau te-ai sfii sau… *ceva.*

Am deschis gura, vrând să-i spun că se înşală, că citeşte prea mult în acea propoziţie, dar n-am reuşit să rostesc cuvintele, pentru că avea dreptate. Nu ştiam de ce am senzaţia că-mi scapă ceva, dar aşa simţeam. Dacă Michael îmi observase pe chip un indiciu legat de starea asta de spirit…

Poate că trupul meu ştia mai multe decât mine.

— Scopul nu era să-şi retrăiască crima, am repetat.

Era adevărat. Ştiam că e adevărat. Dar acum, după atenţionarea lui Michael, mi-am dat seama că instinctele îmi spun tare şi răspicat că ăsta nu e adevărul întreg.

— Îmi scapă ceva.

Ororile descoperite la locul faptei îmi păruseră familiare. Parcă prea familiare. Ce ucigaş ar fi putut să memoreze atât de precis detaliile unei crime? Sângele împroşcat, dârele de pe oglinzi şi de pe întrerupător, urmele de cuţit din podea…

— Spune-mi ce-ţi trece prin minte, mi-a zis Michael, întrerupându-mi gândurile.

M-am concentrat la ochii lui căprui. Cu coada ochiului, am zărit o umbră în pragul uşii. Agentul Starmans. Oare ne auzise? Încerca să ne audă?

Michael m-a luat de gât. M-a tras spre el. Când Starmans a aruncat o privire în cameră, ne-a văzut doar pe mine şi Michael.

Sărutându-ne.

Sărutul din piscină nu se compară cu cel de acum. În noaptea aceea, buzele abia ni se atinseseră. Acum buzele mi se deschideau. Nicio răsuflare nu ne mai despărţea gurile. Mâna i-a alunecat de pe ceafa mea la spate. M-au furnicat buzele şi m-am apropiat de trupul lui, schimbându-mi poziţia pentru a-i simţi căldura în braţe, în piept, în burtă.

La un anumit nivel, eram conştientă că Starmans îşi luase tălpăşiţa înapoi pe hol, lăsându-ne singuri. La un anumit nivel, eram conştientă de faptul că acum nu e momentul pentru săruturi, de vârtejul de emoţii care mă copleşea când mă uitam la Michael, de sunetele care mă atenţionau că cineva venea din capătul holului.

Mi-am încordat degetele ca pe nişte gheare. M-am agăţat cu ele de tricoul lui, de părul lui. Apoi, în sfârşit – în sfârşit! – mi-am dat seama ce fac. Ce facem.

M-am dat înapoi, apoi am ezitat. Michel şi-a lăsat mâinile de pe spatele meu. Avea un zâmbet blând pe chip, un licăr de uimire în ochi. Aşa era el dezbrăcat de toate straturile protectoare. Aşa eram eu şi Michael – şi Dean stătea-în pragul uşii.

— Dean.

M-am forţat să nu mă împleticesc în spate, să nu mă îndepărtez în niciun fel de Michael. Nu puteam să-i fac una ca asta. Poate că sărutul începuse doar cu gândul de a scăpa de Starmans, poate că Michael a profitat de situaţie, dar îi răspunsesem la sărut şi nu puteam să-i întorc spatele şi să-l

umilesc doar pentru că Dean apăruse în pragul uşii şi exista ceva şi între mine şi el.

Michael nu se ferise niciodată să-mi arate că e interesat de mine. Dean se împotrivise mereu atracţiei dintre noi.

— Trebuie să vorbim, a spus Dean.

— Indiferent ce ai să-i spui, a intervenit Michael tărăgănat, poţi să-i spui de faţă cu mine.

L-am fixat cu o privire dojenitoare.

— Indiferent ce ai să-i spui, poţi să-i spui de faţă cu mine, în afară de situaţia în care Cassie ar vrea să-ţi vorbească între patru ochi, caz în care i-aş respecta întru totul acest drept, s-a corectat.

— Nu, a spus Dean. Poţi să rămâi. E în regulă.

El nu părea în regulă – şi dacă până şi eu observam asta, nu voiam să ştiu cât de uşor îi era lui Michael să vadă ce simte Dean.

— Am venit ca să-ţi dau asta, a spus Dean, întinzându-mi un dosar.

Iniţial, am crezut că e dosarul de caz al AN-ului, dar apoi am văzut eticheta de pe copertă. LORELAI HOBBES.

— Dosarul mamei?

— Locke mi-a strecurat o copie, a spus Dean. S-a gândit că poate fi ceva aici şi avea dreptate. Atacul asupra mamei tale nu a fost bine plănuit. A fost emoţional. Confuz. Iar ceea ce am văzut azi…

— Nu a fost deloc aşa, am încheiat.

Dean tocmai exprimase în cuvinte senzaţia pe care mă pregăteam să i-o explic lui Michael. Un ucigaş putea să avanseze şi să se schimbe, îşi putea dezvolta MO-ul, dar emoţiile, furia, pasiunea – astea nu dispăreau pur şi simplu. Persoana care o atacase pe mama probabil că fusese copleşită de adrenalină, într-atât încât n-ar fi putut să memoreze detaliile scenei.

Persoana responsabilă pentru sângele din cabina mamei în urmă cu cinci ani n-ar fi putut să-i reproducă acum moartea cu atât de mult sânge rece.

Scopul nu era să retrăiască o crimă.

— Chiar dacă evoluez, a spus Dean, chiar dacă am devenit foarte bun la ceea ce fac – când te văd, Cassie, când o văd pe mama ta în *tine,* îmi ies din minţi.

A scos din dosar o poză cu locul în care fusese omorâtă. Lângă ea a aşezat o a doua fotografie, cu locul crimei pe care l-am văzut azi. Privind cele două poze alăturate, am acceptat ceea ce-mi spunea instinctul, ceea ce-mi spunea Dean.

Dacă tu ai fi ucis-o pe mama, i-am spus în gând AN-ului, *dacă le-ai fi omorât pe toate femeile astea doar ca să retrăieşti clipa aceea, atunci moartea ei n-ar fi trebuit să aibă o însemnătate deosebită pentru tine? Cum ai fi putut să recreezi o asemenea scenă fără să-ţi pierzi cumpătul?*

AN-ul care abandonase cadavrul descoperit mai devreme era meticulos. Metodic. Era genul de persoană care simte mereu nevoia să fie stăpână pe situaţie şi să acţioneze în baza unui plan.

Persoana care o omorâse pe mama mea nu era deloc aşa.

Cum e posibil? m-am întrebat.

— Uită-te la întrerupătoare.

M-am întors. Sloane era chiar în spatele meu şi privea atent fotografiile. După o clipă a intrat şi Lia.

— Am scăpat de Starmans, a spus. A căpătat cumva impresia că e nevoie urgentă de prezenţa lui în bucătărie.

Dean i-a aruncat o privire exasperată.

— Ce-i? M-am gândit că lui Cassie i-ar prinde bine puţină intimitate.

N-am înţeles ce intimitate aş putea să am înconjurată de patru persoane, dar eram prea atentă la Sloane ca să mă leg de cuvintele Liei.

— De ce să mă uit la întrerupătoare?

— În fiecare dintre fotografii, pe întrerupător şi pe placa lui apare o singură pată de sânge, a spus Sloane. Dar în asta – a arătat-o pe cea întruchipând scena de azi – pata apare deasupra întrerupătorului. Pe când în asta apare dedesubt.

— Şi cum s-ar traduce asta pentru aceia dintre noi care nu petrec ore în şir făcând simulări fizice la subsol? a întrebat Lia.

— În una dintre fotografii, întrerupătorul s-a pătat cu sânge când cineva l-a apăsat cu mâna însângerată ca să stingă lumina, a spus Sloane. Dar în cealaltă, pata a apărut când cineva a încercat s-o aprindă.

Ating cu degetele ceva cald şi lipicios de pe perete. Caut frenetic întrerupătorul. Îl găsesc cu degetele. Nu-mi pasă că sunt acoperite cu un lichid cald şi umed.

Trebuie. Să. Aprind. Lumina.

— Eu am aprins-o, am spus. Când m-am întors în cabina mamei – aveam sânge pe mâini când am aprins lumina.

Dar dacă pe întrerupător fusese găsită o singură pată de sânge şi aceea fusese făcută de mâna *mea…*

Ucigaşul mamei n-ar fi avut de unde să ştie despre existenţa ei. Singurele

persoane care ar fi putut afla despre sângele de pe întrerupător erau cele care văzuseră locul faptei *după* întoarcerea mea în cabină. După ce aprinsesem lumina. După ce mânjisem întrerupătorul din greşeală.

Şi totuşi, AN-ul nostru, care recrease scena morţii mamei cu atâta meticulozitate, inclusese şi detaliul ăsta.

Nu ţi-ai retrăit crima, am gândit, îngăduindu-mi în sfârşit să-mi traduc neliniştea în cuvinte, *pentru că nu tu ai omorât-o pe mama.*

Dar cine altcineva putea fi acest AN, care în mod cert era obsedat de mama şi de mine? Mintea mi-a luat-o la goană, recapitulând evenimentele de azi.

Cadoul, trimis mie, dar adresat lui Sloane.

Genevieve Ridgerton.

Mesajul de pe peretele băii.

Teatrul din Arlington.

Toate detaliile fuseseră planificate. Ucigaşul acesta a ştiut precis ce aveam să fac pas cu pas – şi nu doar ce aveam să fac eu. A ştiut ce urma să facem *toţi.* A ştiut că pachetul va avea cele mai mari şanse să ajungă la mine dacă i-l adresa lui Sloane. A ştiut că Briggs şi Locke vor ceda şi mă voi duce la locul faptei. A ştiut că voi găsi mesajul şi că altcineva îl va descifra. A ştiut că vom găsi teatrul din Arlington, că agenţii îmi vor da voie să văd scena.

— Codul, am spus, gândind cu voce tare.

Ceilalţi s-au uitat la mine.

— AN-ul a lăsat un mesaj pentru mine, dar eu n-aş fi putut să-l descifrez. Nu de una singură.

Dacă voia atât de mult să mă silească să retrăiesc moartea mamei, atunci de ce-mi lăsase un mesaj pe care poate că n-aş fi reuşit să-l înţeleg singură?

Oare a ştiut că şi Sloane avea să fie de faţă? S-a aşteptat să-l descifreze ea? Ştia despre abilităţile ei? În cazul ăsta…

Ştii despre cazul mamei. Dacă ştii şi despre program?

— Lia, rujul.

Am încercat să-mi stăpânesc vocea, să nu-mi las panica din piept să iasă la suprafaţă.

— Rujul Red Rose – de unde l-ai luat?

Cu câteva zile în urmă, mi se păruse ceva nevinovat: o ironie crudă, dar nimic mai mult. Dar acum…

— Lia?

— Ţi-am zis, a răspuns ea. L-am cumpărat.

Când îmi spusese asta prima dată, nu sesizasem minciuna.

— *De unde l-ai luat, Lia?*

A deschis gura, vrând să-mi răspundă obraznic, dar a închis-o la loc. M-a privit atent în ochi.

— A fost un cadou, a spus încet. Nu ştiu de la cine. Săptămâna trecută, cineva mi-a lăsat o trusă de machiaj pe pat. Am presupus că am o zână bună a cosmeticelor. Sinceră să fiu, a adăugat după o clipă, m-am gândit că ar putea fi de la Sloane.

— Eu n-am mai furat cosmetice de luni întregi, a spus ea, făcând ochii mari.

M-a cuprins neliniştea.

Era posibil ca AN-ul să ştie despre program.

Singurele persoane care ar fi putut să reconstituie cu atât de multă exactitate locul în care fusese ucisă mama, singurele persoane care ar fi putut să afle despre sângele de pe întrerupător erau cele care aveau acces la fotografiile făcute la locul crimei.

Şi cineva lăsase un tub cu rujul preferat al mamei pe patul Liei.

Înăuntrul casei.

CAPITOLUL 34

Lia a fost cea care a rupt tăcerea.

— Cassie? Eşti bine? Arăţi… cam rău.

Am bănuit că nici nu ştie să se exprime mai diplomatic decât atât.

— Trebuie să-l sun pe Briggs, am spus, apoi m-am oprit. Nu am numărul lui.

Dean şi-a scos telefonul din buzunar.

— Am doar patru numere salvate, a spus. Unul dintre ele e al lui Briggs.

Celelalte trei erau ale lui Locke, Lia şi Judd. Cu mâini tremurânde, l-am sunat pe Briggs.

Niciun răspuns.

Am sunat-o pe Locke.

Te rog, răspunde. Te rog. Te rog, te rog, răspunde!

— Dean?

La fel ca Briggs, Locke nu pierdea timpul cu „bună!”.

— Nu, am spus. Eu sunt.

— Cassie? Toate în regulă?

— Nu, am spus. Nu tocmai.

— Eşti singură?

— Nu.

Probabil că Locke a distins ceva în vocea mea, pentru că a trecut imediat la modul de operare „agent FBI”.

— Porţi vorbi deschis?

Am auzit paşi pe hol. Starmans a deschis uşa fără să bată, a fixat-o pe Lia cu o privire mânioasă şi şi-a reluat locul chiar în faţa uşii.

— Cassie, a spus aspru Locke. Poţi vorbi?

— Nu ştiu.

Ştiam doar că e foarte posibil ca ucigaşul să fi fost în casă – poate că era în casă chiar acum. Dacă AN-ul avea acces la dosarele FBI-ului, dacă avea acces la *noi*…

— Cassie, ascultă-mă cu atenţie. Închide telefonul. Spune-le celor din jur că acum sunt ocupată, dar că o să trec pe acolo imediat ce-mi termin treaba. Apoi ia telefonul, du-te în baie şi sună-mă din nou.

Am făcut întocmai. Am închis telefonul. I-am transmis mesajul tuturor celor din cameră – şi lui Starmans, care stătea chiar lângă uşă.

— Ce a spus? a întrebat Lia, privindu-mă fix, pregătită să mă demaşte de îndată ce aş fi spus o minciună.

— A spus: „Acum sunt ocupată, dar o să trec pe acolo imediat ce-mi termin treaba."

Teoretic, Locke chiar *spusese* asta. Nu minţeam – şi nu-mi rămânea decât să sper ca Lia să nu observe vreun indiciu cum că aş fi ascuns o parte din adevăr.

— Eşti bine? a întrebat Dean.

— Mă duc la baie, am spus, sperând că vor crede doar că mă feresc să recunosc că nu sunt bine.

Am ieşit din cameră fără să-l privesc în ochi pe Michael

Imediat ce am închis uşa băii în spatele meu, am încuiat-o. Am pornit robinetul de la chiuvetă şi am sunat-o din nou pe Locke.

— Sunt singură, am spus încet, lăsând susurul apei să-mi acopere cuvintele, ca să mă poată auzi doar ea.

— Bine, a spus Locke. Acum inspiră adânc. Păstrează-ţi calmul. Şi spune-mi ce s-a întâmplat.

I-am spus. A înjurat încet.

— L-ai sunat pe Briggs? a întrebat.

— Am încercat, am spus. Nu mi-a răspuns.

— Cassie, trebuie să-ţi spun ceva şi vreau să-mi promiţi că n-o să te pierzi cu firea. Briggs e într-o întâlnire cu Sterling. Avem motive să credem că există o cârtiţă în echipa noastră. Până când vom găsi dovezi clare că nu e aşa, trebuie să presupunem că agenţii însărcinaţi cu paza ta sunt compromişi. Vreau să scapi de acolo: repede, pe furiş, fără să atragi atenţia nimănui.

M-am gândit la Starmans, care păzea holul, şi la ceilalţi agenţi de la parter. Fusesem atât de preocupată de anchetă, încât nu le acordasem nicio atenţie.

Niciunuia dintre ei.

— Îi sun pe Starmans şi pe ceilalţi, a spus. Cred că pot să fac în aşa fel încât să rămâi nesupravegheată câteva minute.

— Trebuie să plec de aici, am spus.

Ideea că AN-ul ar putea să fie una dintre persoanele care ar fi trebuit să mă protejeze…

— Trebuie să te linişteşti, a spus hotărât Locke. Locuieşti într-o casă plină de persoane foarte perceptive. Dacă intri în panică, o să observe.

Michael. Se referea la Michael.

— El n-are niciun amestec în povestea asta, am spus.

— N-am spus că ar avea, a răspuns Locke, dar îl cunosc pe Michael de mai mult timp decât tine, Cassie, şi ştiu ce fapte nesăbuite e în stare să facă de dragul fetelor. Nu e momentul s-o facă pe eroul.

Mi-am amintit cum îl izbise pe Dean de perete când spusese că obsesia ucigaşului faţă de mine e un joc. Mi-am amintit de noaptea aceea petrecută cu el în piscină, când îmi povestise cum se pierduse cândva cu firea.

— Trebuie să închid, am spus.

Cu cât mă feream mai mult de Michael, cu atât era mai protejat. Dacă plecam, AN-ul avea să mă urmeze. Aveam o şansă să-l demascăm pe psihopatul ăsta.

— Te sun după ce ies din casă.

— Cassie, dacă închizi telefonul şi faci ceva prostesc, a spus Locke, vorbindu-mi simultan cu vocea *nonnei,* a mamei şi a lui Briggs, voi petrece următorii cinci ani din viaţa ta având grijă să-ţi regreţi *amarnic* faptele. Găseşte-l pe Dean. Dacă ştie cineva din casa aia cum să depisteze un ucigaş, el e acela, şi am încredere că te va proteja. Ştie combinaţia seifului din biroul lui Briggs. Spune-i că-i dau voie s-o folosească.

Mi-a trebuit o clipă ca să înţeleg că probabil seiful pomenit conţinea arme de foc.

— Ia-l pe Dean şi ieşiţi din casă, Cassie. Nu lăsaţi pe nimeni să vă vadă când plecaţi. Vă trimit coordonatele casei noastre conspirative din Washington. Voi veni şi eu acolo cu Briggs.

Am dat din cap, deşi ştiam că nu mă vede, dar nu mă simţeam în stare să articulez cuvinte inteligibile.

— Păstrează-ţi. Calmul.

Am încuviinţat din nou din cap şi, într-un final, am reuşit să spun:

— Bine.

— O să reuşeşti, a spus Locke. Tu şi Dean formaţi o echipă extraordinară şi nu accept să păţiţi nimic.

Am tresărit la auzul a trei bătăi puternice în uşa băii, dar m-am forţat să urmez indicaţia principală a lui Locke şi să-mi păstrez calmul. Aveam să reuşesc. Trebuia să reuşesc. Închizând telefonul, l-am băgat în buzunarul de la spate, am închis robinetul şi m-am întors spre uşă.

— Cine e?

— Eu.

Michael. Am înjurat în sinea mea, pentru că una era să fii calm şi alta să fii *calm,* iar Michael, care se pricepea atât de bine să citească emoţiile celorlalţi, avea să-şi dea seama imediat că mă prefac.

Calm. Calm. Calm.

Nu trebuia să mă enervez. Nu trebuia să mă sperii. Nu trebuia să intru în panică sau să mă simt vinovată sau să prezint orice alt indiciu cu privire la faptul că tocmai vorbisem cu Locke – pentru că nu voiam să-l implic şi pe el. În ultima clipă, când am deschis uşa, am înţeles că n-o să reuşesc.

Avea să-şi dea seama că ceva nu e în regulă – aşa că am făcut singurul lucru care mi-a venit în minte. Am deschis uşa şi am minţit.

— Ascultă, am spus, îngăduind vacarmului de emoţii pe care mi le stăpânisem cu atât de mult efort să-mi apară pe chip, ca să poată vedea cât de obosită sunt, cât de copleşită, cât de neliniştită. Dacă e vorba despre sărutul ăla, chiar n-am puterea să-l discut în clipa de faţă.

Am tăcut, lăsându-i răgaz să priceapă ce spun.

— N-am puterea să vorbesc cu tine.

Am observat precis clipa în care cuvintele şi-au atins ţinta, pentru că expresia lui Michael s-a schimbat cu desăvârşire. Nu părea nici furios, nici trist – părea de-a dreptul indiferent. Arăta ca băiatul pe care-l întâlnisem în restaurant: straturi peste straturi, mască peste mască.

Am trecut pe lângă el înainte să observe cât de mult sufăr pentru că-l făceam să sufere. Bătându-i şi ultimul cui la sicriu, am traversat holul cu paşi repezi, ştiind că mă urmăreşte, şi m-am dus direct la Dean.

— Am nevoie de ajutorul tău, am spus încet.

Dean a privit peste umărul meu. Ştiam că se uită la Michael. Ştiam că Michael îl priveşte încruntat, dar nu m-am întors.

Nu-mi puteam îngădui să mă întorc.

Dean a încuviinţat din cap, apoi l-am urmat imediat în sus pe scări spre etajul al doilea, unde-şi avea camera. Aşa cum promisese Locke, Starmans a primit un apel care l-a împiedicat să vină după noi.

— Iartă-mă, am încercat să spun, dar Dean mi-a tăiat vorba.

— Nu-ţi cere iertare, m-a întrerupt. Spune-mi doar ce vrei să fac.

Mi-am amintit expresia care-i apăruse pe chip când dăduse buzna peste mine şi Michael.

— Locke vrea să ies din casă, am spus. Ori există o cârtiţă în FBI şi AN-ul cunoaşte o cale de infiltrare, ori AN-ul e deja aici, fără să ştim. Locke îţi transmite să foloseşti combinaţia seifului din birou.

I-a vibrat telefonul. Un mesaj nou.

— Aia trebuie să fie adresa casei conspirative a FBI-ului, am spus. Nu ştiu cum putem să coborâm până la birou şi să ieşim din casă fără să ne vadă nimeni, dar…

— Ştiu eu.

Dean nu a complicat situaţia, mi-a spus doar strictul necesar:

— Există o scară în spate. Au blocat accesul la ea cu mulţi ani în urmă: e şubredă. Doar Judd ştie despre ea. Ştiu cum putem ieşi din subsol, trebuie doar să ajungem acolo. Ţine!

Mi-a aruncat un hanorac de pe patul lui.

Pune asta pe tine. Mori de frig.

Era mijlocul verii. În Virginia. N-ar fi trebuit să mor de frig, dar trupul meu făcea tot posibilul să intre în stare de şoc Mi-am tras hanoracul pe mine şi Dean m-a condus în jos pe scara din spate, ajungând în birou. Am stat de şase la uşă, în timp ce el a îngenuncheat lângă seif.

— Ştii să tragi cu pistolul? m-a întrebat.

Am clătinat din cap. Competenţa asta nu făcuse parte din instructajul mamei. Dacă m-ar fi învăţat să folosesc arme de foc, poate că acum ar fi fost în viaţă.

Dean a încărcat un pistol, l-a băgat la talie, sub blugi. Pe celălalt l-a lăsat la locul lui şi a închis seiful. După două minute, am ajuns la subsol şi după încă un minut am pornit spre casa conspirativă.

TU

Nu trebuia să faci greşeli. Planul trebuia să fie perfect. Şi chiar a fost, timp de câteva ore.

Dar ai stricat totul. Mereu strici totul – şi vocea Lui iar îţi sună în cap şi iar ai 13 ani şi te ascunzi în colţul camerei, întrebându-te dacă o te atace cu pumnii, cu cureaua sau cu vătraiul din cămin.

Şi partea cea mai dureroasă e că nimeni nu îţi este alături. Ori că te afli în mijlocul unei mulţimi, ori că ridici mâinile ca să-ţi protejezi faţa, situaţia e aceeaşi. Nimeni nu îţi este vreodată alături.

De aceea nu-ţi permiţi s-o dai în bară acum. De aceea totul trebuie să fie perfect de acum înainte. De aceea trebuie ca tu să faci totul perfect.

Nu poţi s-o pierzi pe Cassie. Nu o s-o pierzi.

O s-o iubeşti sau o s-o omori, dar, în orice caz, o să devină a ta.

CAPITOLUL 35

Casa conspirativă arată ca o clădire obişnuită. Dean a intrat primul. Şi-a scos pistolul şi l-a îndreptat cu pricepere în faţă, trecând prin vestibul, prin camera de zi, prin bucătărie. L-am urmat îndeaproape. Când ne-am întors în vestibul, clanţa uşii de la intrare a început să se învârtă.

Dean a păşit în faţă, împingându-mă mai în spate. Cu calm, şi-a aţintit pistolul înainte. Am aşteptat, rugându-mă ca persoana aflată de cealaltă parte a uşii să fie Briggs sau Locke. Balamalele au scârţâit. Uşa s-a deschis încet.

— Michael?

Dean şi-a coborât arma. Preţ de o secundă, am simţit un fior de uşurare cald şi liniştitor, care mi-a radiat din centrul trupului. Am expirat aerul care mi se oprise în gât. Inima mea şi-a reluat bătăile.

Apoi am văzut pistolul din mâna lui Michael.

— Ce cauţi aici? am întrebat.

Uitându-mă la el, la pistol, m-am simţit ca fetele acelea fără minte din filmele de groază, care nu înţeleg ce se află chiar sub ochii lor. Care se duc să verifice caloriferul de la subsol când un ucigaş mascat umblă nestingherit prin casă.

Michael era aici.

Michael avea un pistol.

AN-ul avea o sursă de informaţii în interior.

Nu!

— De ce ai pistol? am întrebat uluită.

Nu m-am putut abţine să nu fac un pas spre el, deşi nu prea reuşeam să-i descifrez expresia.

În faţa mea, Dean şi-a ridicat braţul drept, cu arma în mână.

— Coboară pistolul, Townsend!

Michael avea să-l coboare. Asta mi-am spus. Avea să-l coboare şi se va adeveri că totul a pornit de la o neînţelegere. Îl mai văzusem pe Michael ajuns la un pas de o răbufnire violentă. El însuşi îmi spusese că e în stare să se piardă cu firea, dar îl *cunoşteam.*. Nu era periculos. Nu era un criminal. Băiatul pe care-l ştiam nu era doar o mască purtată de cineva care ştia cum să manipuleze emoţiile oamenilor tot atât de bine cum le citea.

Era Michael. Îmi spunea Colorado şi citea Jane Austen şi încă îi simţeam

atingerea buzelor pe ale mele. Avea să coboare pistolul.

Dar n-a fost aşa. În loc să-l coboare, l-a ridicat, ţintindu-l pe Dean.

S-au privit îndelung. Picături de transpiraţie mi-au alunecat pe ceafă. Am făcut un pas în faţă, apoi încă unul. Nu puteam să stau deoparte.

Michael ţinea o armă aţintită asupra lui Dean.

Dean ţinea o armă aţintită asupra lui Michael

— Te avertizez, Michael. Coboară pistolul.

Dean părea calm. Cu totul şi cu desăvârşire calm, o conştientizare care mi-a întors stomacul pe dos, pentru că am înţeles deodată că *este* în stare să apese pe trăgaci. Era hotărât. Nu avea să ezite.

Crezând că sunt în pericol, era în stare să-i tragă un glonţ în cap.

— Coboară-l tu, a răspuns Michael. Cassie…

I-am tăiat vorba. În clipa aceea, la un pas de calamitate, nu mă simţeam în stare să-l ascult pe niciunul.

— Coboară arma, Michael, am spus. Te rog.

O scânteie de îndoială i-a apărut în ochi. Pentru întâia oară, şi-a luat privirea de la Dean şi s-a uitat la mine, iar eu am sesizat momentul în care a înţeles că nu mă tem de Dean. Că mă tem de *el.*

— Ai dispărut. A dispărut şi Dean. Şi unul dintre pistoalele lui Briggs.

Michael a inspirat poticnit. Expresia rece de pe chipul lui s-a estompat încet, până când l-am revăzut pe băiatul cu care mă sărutasem: era derutat şi rănit, tânjea după mine, era îngrozit pentru mine, era vulnerabil.

— Nu ţi-aş face rău niciodată, Cassie.

Ceva a cedat în mine. Ăsta era Michael – acelaşi Michael dintotdeauna.

Lângă mine, Dean i-a repetat comanda să-şi lase arma. Michael a închis ochii. Şi-a coborât pistolul şi, în aceeaşi clipă, s-a auzit o detunătură.

Un foc. Două.

Cu un ţiuit în urechi, cu stomacul încleştat, cu fierea răsărindu-mi în gât, am încercat să-mi dau seama care pistol se descărcase. Michael îşi lăsase mâna în lături. Gura lui avea forma unui „O” mic şi, sub ochii mei îngroziţi, pe tricoul lui albastru-pal au apărut pete roşii. Fusese împuşcat. De două ori. O dată în umăr. O dată în picior. Şi-a dat ochii peste cap. Arma i-a căzut din mână.

S-a prăbuşit.

M-am întors şi l-am văzut pe Dean cu pistolul în mână. Aţintit asupra mea.

Nu. Nu nu nu nu nu nu nu!

Atunci am auzit o voce în spate şi mi-am dat seama că pistolul care se descărcase nu era cel din mâna lui. Dean nu ţintea spre mine. Ţintea spre persoana din *spatele* meu. Care îl împuşcase pe Michael.

Ţintea spre agenta specială Lacey Locke.

PARTEA IV-A:
ÎNŢELEGEREA

TU

Ai aşteptat momentul ăsta. Ai aşteptat să se uite la tine şi să înţeleagă. În clipa asta, confuzia se întrece cu uluirea pe chipul ei. Nu înţelege de ce l-ai împuşcat pe Michael. Nu înţelege cine eşti şi ce înseamnă ea pentru tine.

Dar Dean înţelege. Observi momentul precis în care toate piesele se unesc în mintea băiatului pe care l-ai antrenat. Lecţiile voastre, micile indicii pe care le-ai lăsat pe parcurs. Atitudinea ta faţă de Cassie, felul în care ai modelat-o după chipul tău. Asemănarea dintre voi.

Şi tu eşti roşcată.

Dean te ţinteşte cu pistolul, dar nu te sperii. Ai văzut ce se află în capul băiatului ăstuia. Ştii exact ce trebuie să-i spui, cum să-l manipulezi. Tu i-ai spus să aducă arma. Tu ai avut grijă ca nimeni să nu afle că au plecat împreună din casă. Tu i-ai adus aici.

Toate fac parte din plan – şi Dean e doar încă un cadavru, încă un obstacol care te desparte de dorinţa inimii tale.

Cassie. Fiica lui Lorelai.

I-ai spus să nu facă nimic prostesc. Trebuia să vină doar cu Dean.

Pentru asta va trebui s-o pedepseşti.

CAPITOLUL 36

Locke avea un pistol în mână. Îl împuşcase pe Michael – îl împuşcase – şi acum zăcea pe jos, sângele îi băltea în jurul trupului, viaţa se scurgea din el. Era o neînţelegere, trebuia să fie o neînţelegere. Locke văzuse că Michael are o armă şi reacţionase. E agent FBI şi a vrut să mă protejeze. Asta era sarcina ei.

— Cassie, a spus Dean pe un ton grav şi ameninţător.

Expresia chipului îl făcea să arate ca un prădător, ca un soldat, ca un robot.

— Stai în spate.

— Nu, a spus Locke, păşind în faţă, zâmbind luminos ca întotdeauna. Nu sta în spate. Nu-l asculta, Cassie.

Dean a urmărit-o cu pistolul. Degetul i-a coborât pe trăgaci.

— Eşti un ucigaş, Dean? l-a întrebat ea, privindu-l cu ochii mari şi sinceri. Mereu ne-am pus întrebarea asta. Directorul Sterling a ezitat să finanţeze programul pentru că ştia de unde te tragi. Din *cine* te tragi. Chiar e corect din partea noastră să vă învăţăm tot ce se poate şti despre ucigaşi? Să vă silim să locuiţi într-o casă cu fotografiile lor înşiruite pe pereţi, unde tot ce vedeţi şi faceţi are ca obiect acest singur fenomen? Având în vedere experienţele tale din trecut, cât timp ar fi putut să treacă înainte să-ţi pierzi minţile?

Agenta Locke se apropiase de el.

— La asta te gândeşti. E frica ta cea mai mare. Cât timp să treacă, a spus Locke tărăgănat, înainte să devii exact… ca… tati?

Fără niciun tremur în braţe, cu o privire de fier, Dean a apăsat pe trăgaci, dar era prea târziu. Locke a sărit la el. I-a împins arma în lături, iar când s-a descărcat, glonţul a zburat aiurea, trecând atât de aproape de faţa mea, încât i-am simţit căldura pe piele. Dean şi-a întors capul spre mine, ca să se asigure că n-am păţit nimic. A pierdut doar o fracţiune de secundă, dar a fost suficient.

Locke l-a lovit cu patul pistolului şi el s-a prăbuşit la doar un metru de Michael.

— În sfârşit, a spus Locke, întorcându-se spre mine, am rămas doar noi, fetele.

Am făcut un pas în faţă, spre Michael, spre Dean, dar Locke m-a ţintit cu

pistolul.

— Nu, nu, nu! a spus, ţâţâind încet. Rămâi exact acolo unde eşti. Trebuie să purtam o mică discuţie despre ce înseamnă să respecţi ordinele. Ţi-am spus să nu faci nimic prostesc. A fost o prostie să-l laşi pe Michael să vă urmeze. Ai fost *neglijentă.*

Într-o clipă stătea în faţa mea, arătând exact ca femeia pe care o ştiam, plină de viaţă, o forţă a naturii care ştia mereu cum să aranjeze lucrurile după propriul interes, iar în clipa următoare a sărit pe mine. Am văzut ceva argintiu în aer şi am auzit impactul dintre pistol şi pometii mei.

După o secundă, o durere cumplită mi-a izbucnit de-a latul feţei. Zăceam pe jos. Simţeam gustul sângelui în gură.

— Ridică-te, mi-a spus scurt, dar vocea ei avea o notă tăioasă pe care n-o mai auzisem. *Ridică-te!*

Am ascultat-o, mişcându-mă împleticit. Şi-a ridicat mâna stângă şi mi-a apucat bărbia cu degetele. Mi-a înălţat faţa. Aveam sânge pe buze. Simţeam că mi se umflă ochiul şi chiar şi înclinarea asta uşoară a capului m-a făcut să văd stele verzi.

— Ţi-am spus să nu faci nimic prostesc. Ţi-am spus că o să te fac să-ţi regreţi faptele.

Îmi înţepa cu unghiile pielea de sub bărbie şi mi-am amintit fotografiile victimelor, faptul că le jupuise pielea de pe feţe.

Cuţitul.

— Nu mă obliga să te pedepsesc, a spus cu răceală. Nu te mişca, n-ai face decât să te răneşti singură.

M-am uitat în ochii ei şi m-am întrebat cum de nu observasem, cum de ne petrecuserăm toate zilele împreună, săptămâni întregi, de dimineaţa până seara, fără să observ că ceva e în neregulă cu ea.

— De ce?

Ar fi trebuit să-mi ţin gura. Ar fi trebuit să caut o cale de scăpare, dar nu exista niciuna şi trebuia să aflu.

Locke mi-a ignorat întrebarea şi s-a uitat la Michael.

— Păcat, a spus. Speram să-l cruţ. Are un dar foarte preţios şi e clar că te place. Toţi au ajuns să te placă.

Fără niciun avertisment, m-a lovit din nou. De data asta, m-a prins înainte să cad.

— Eşti exact ca mama ta, a spus.

Apoi şi-a încleştat degetele pe braţul meu şi m-a forţat să stau drept.

— Nu fi slabă. Poţi mai mult. *Putem* mai mult şi nu accept să te târăşti pe jos ca o târfă ordinară. Pricepi?

Am priceput că aceste cuvinte pe care mi le spunea îi fuseseră, probabil, spuse şi ei la un moment dat. Am priceput că dacă aş fi întrebat-o cum se cunoscuse cu mama, m-ar fi lovit iar şi iar.

Am priceput că poate nu m-aş mai fi ridicat după aceea.

— Aştept să-mi răspunzi când vorbesc cu tine, Cassie. N-ai crescut într-un grajd.

— Pricep, am spus, reţinându-i stilul de exprimare şi tonul aproape matern al vocii.

Crezusem că AN-ul e bărbat. Crezusem că omoară femei din cauza unor posibile porniri de natură sexuală. Dar însăşi Locke mă învăţase că-n momentul în care schimbi o supoziţie, schimbi totul.

Mereu te vei înşela într-o privinţă. Mereu o să-ţi scape ceva. Dacă AN-ul e mai în vârstă decât crezi? Dacă ucigaşul *e o* ucigaşă?

Aproape că-mi spusese făţiş că ea e AN-ul, dar îmi intrase pe o ureche şi îmi ieşise pe cealaltă, pentru că avusesem încredere în ea, pentru că dacă mobilul AN-ului nu era de natură sexuală, dacă nu-şi omora iar şi iar soţia sau mama sau o fată care-l respinsese, dacă el era ea…

— Gata, puştoaico, să începem spectacolul.

Vorbea pe un ton atât de firesc, atât de asemănător cu vocea ei obişnuită, încât îmi era uşor să uit că ţine un pistol în mână.

— Ţi-am pregătit un cadou. Mă duc să-l iau. Dacă te mişti cât lipsesc, chiar şi numai dacă clipeşti, o să-ţi trag un glonţ în genunchi, o să te bat până ajungi în pragul morţii şi o să-l împuşc în cap pe iubiţelul tău.

A arătat spre Dean. Leşinase, dar era în viaţă. Şi Michael…

La trupul lui Michael, care zăcea întins pe podea, nici nu puteam să mă uit.

— Nu mă mişc.

A lipsit doar câteva secunde. Am făcut un singur pas spre arma scăpată de Michael şi am încremenit, înţelegând că răpitoarea noastră vorbise serios. Era în stare să-l omoare pe Dean. Era în stare să mă tortureze.

Ezitarea asta de-o clipă a fost suficientă, pentru că în următoarea, Locke s-a întors – şi nu era singură.

— Te rog, nu-mi face rău! Te rog! Tata are bani. Îţi dă ce vrei, dar, te rog, nu…

Mi-au trebuit câteva secunde ca s-o recunosc pe Genevieve Ridgerton.

Avea tăieturi urâte pe gât şi pe umeri. Faţa umflată îi era de nerecunoscut şi capul îi era năclăit cu sânge uscat. Pielea din jurul gurii ei era rozalie, ca şi când cineva i-ar fi smuls o bandă adezivă de pe faţă. A scos un scâncet, ca un geamăt bolborosit.

— Ţi-am spus la un moment dat, mi-a vorbit Locke, cu cuţitul în mână şi cu un zâmbet tot mai larg pe chip, că nu sunt o Înzestrată, dar că am un singur talent înnăscut.

M-am străduit să-mi amintesc, era unul dintre primele lucruri pe care mi le spusese, cu un licăr de amuzament în ochi. Bănuisem că se referă la sex, dar expresia neajutorată şi deznădăjduită din ochii lui Genevieve nu lăsa niciun dubiu cu privire la aşa-zisul talent al lui Locke.

Tortură.

Mutilare.

Moarte.

Se considera o ucigaşă înzestrată şi aştepta să spun ceva. Să-i laud opera.

Ai cunoscut-o pe mama. M-ai lovit, m-ai rănit, mi-ai spus că e vina mea. Sunt aproape sigură că ai fost abuzată în copilărie. Mi-ai spus puştoaică. *Nu sunt ca celelalte victime. Mi-ai trimis cadouri. M-ai pregătit.*

— În ziua în care ne-am cunoscut, am spus, sperând ca expresia de pe chipul meu să pară suficient de sinceră, suficient de naivă încât să-i facă plăcere, când ai spus că ai un singur talent înnăscut, mi-ai spus totodată că nu poţi să-mi vorbeşti despre el până nu împlinesc 21 de ani.

Locke a părut de-a dreptul încântată de faptul că-mi amintisem.

— Ţi-am spus asta înainte să te fi cunoscut mai bine. Înainte să fi înţeles cât de mult semeni cu mine. Ştiam că eşti fata lui Lorelai. Bineînţeles că ştiam – eu te-am recomandat în sistemul nostru de date. I te-am dat lui Briggs mură în gură. Te-am adus aici pentru că eşti a lui Lorelai, dar după ce am început să colaborăm…

Ochii îi luceau în mod straniu, radiau fericire ca ai unei mirese îmbujorate, ca ai unei femei însărcinate.

— Ai devenit a mea, Cassie. Îmi aparţii. Am crezut că voi putea aştepta să mai creşti, să fii pregătită, dar eşti pregătită *acum.*

A îmbrâncit-o pe Genevieve, silind-o să se aşeze în genunchi. Fata s-a prăbuşit, a început să tremure şi groaza ei satura aerul. Locke a observat că mă uit la ea şi a zâmbit.

— Am răpit-o pentru tine.

Ţinând încă pistolul în mâna dreaptă, mi-a întins cuţitul ei cu mâna

stângă, întorcând mânerul spre mine. Expresia îi era plină de speranţă, vulnerabilă, însetată.

Vrei ceva de la mine.

Locke nu voia să mă omoare – sau poate că voia, dar voia asta şi mai mult. Voia să iau cuţitul. Să-i tai gâtul lui Genevieve. Să devin protejata ei în mai multe sensuri.

— Ia cuţitul.

L-am luat. M-am uitat la pistolul pe care îl ţinea în continuare aţintit spre fruntea mea.

— Chiar e nevoie de ameninţările astea? am întrebat, încercând să dau impresia că ideea de a o ataca cu cuţitul pe fata care plângea la picioarele mele nu-mi întoarce stomacul pe dos. Dacă e s-o fac, vreau ca alegerea să-mi aparţină *mie.*

Vorbeam pe limba ei, îi spuneam exact ce voia să audă: că sunt ca *ea,* că suntem *la fel,* că înţeleg faptul că aici e vorba despre mânie, despre control, despre puterea de a hotărî cine trăieşte şi cine moare. Încet, Locke a coborât pistolul, dar nu l-a lăsat din mâini. Am măsurat din ochi distanţa dintre noi, întrebându-mă dacă aş fi reuşit s-o înjunghii înainte să tragă în mine.

Era mai puternică. Era mai bine antrenată. Era o ucigaşă.

Vrând să trag de timp, am îngenuncheat lângă Genevieve. M-am aplecat, apropiindu-mi buzele de urechea ei, îngăduindu-mi expresiei să imite nota de nebunie pe care o văzusem pe chipul lui Locke. Apoi i-am şoptit fetei, atât de încet, încât să mă poată auzi doar ea:

— N-o să-ţi fac rău. O să te scot de aici.

Genevieve a ridicat privirea, zăcând încă chircită pe podea. S-a întins spre mine şi m-a apucat de tricou.

— Omoară-mă! m-a rugat printre buzele crăpate şi sângerânde. Omoară-mă tu, până nu mă omoară ea!

Am încremenit, iar Locke şi-a pierdut minţile. S-a transformat dintr-o instructoare care-şi supraveghează eleva preferată într-o fiară turbată. A sărit pe Genevieve, a întors-o pe spate, a pironit-o de podea şi i-a înconjurat gâtul cu mâinile.

— Tu nu te atingi de Cassie! a ţipat deodată, aplecându-şi faţa atât de aproape de a ei, încât fata n-a mai avut cum să se ferească. Tu. Nu. Hotărăşti. Nimic!

Am ameţit. Trebuia s-o iau de pe Genevieve. Trebuia s-o opresc. Trebuia…

Într-o clipă, Locke stătea călare pe ea, iar în următoarea, mi-a smuls cuţitul din mână.

— Nu poţi s-o faci! s-a răstit la mine. Nu poţi să faci *nimic* ca lumea!

Genevieve a deschis gura. Locke a înjunghiat-o în coastă, îi promisesem că o voi proteja şi acum…

Acum era sânge.

CAPITOLUL 37

Locke s-a ridicat. A lovit-o pe Genevieve cu piciorul, împingând-o într-o parte, de parcă ar fi murit deja, deşi scâncetele ei şuierătoare dovedeau că nu-i aşa. Pistolul lui Locke zăcea uitat pe jos, dar modul în care ţinea cuţitul când s-a apropiat de mine mi-a dovedit că nu sunt deloc mai ferită de pericol decât cu o clipă în urmă.

Voia să mă taie.

Voia să mă spintece.

Voia să mă omoare.

— Eşti o mincinoasă, a spus. N-ai putut s-o faci. Vrei mărar s-o faci? Vrei?

Acum zbiera. Am făcut un pas în spate. Am deschis gura, pregătindu-mă să-i spun ce voia să audă, să-i spun că vreau s-o fac, ca să trag de timp, dar nu mi-a dat niciun răgaz. Uitându-se la mine pe deasupra lamei cuţitului, a făcut încă un pas.

— Tu trebuia s-o omori, a spus. Am răpit-o pentru *tine.*

— Îmi pare rău…

— „Îmi pare rău" n-a rezolvat niciodată nimic! Şi lui *Lorelai* i-a părut rău. I-a părut rău, dar a trebuit să plece şi m-a lăsat acolo singură.

Vocea i-a tremurat, dar furia încă îi răsuna limpede prin fiecare cuvânt.

— Trebuia să omori fata. Trebuia să fim împreună, Cassie. Tu. Şi cu mine. Dar *ai plecat!*

Nu mai vorbea cu mine. Nu m-a văzut pe *mine* când ochii ei sălbatici s-au oprit asupra mea. Lama cuţitului din mâna ei a scânteiat. Sângele picura pe podea. Mai aveam două secunde, poate trei.

— Cum adică am plecat? am întrebat, sperând ca vorbele mele să-i străpungă ceaţa din creier, s-o aducă cu mintea în prezent. Unde am plecat?

Locke s-a oprit. A ezitat. S-a uitat la mine. M-a văzut. Şi-a venit în fire şi, vorbindu-mi în continuare pe un ton plin de venin, s-a apropiat încă puţin.

— Lorelai a plecat. Avea 18 ani şi eu 12. Trebuia să mă protejeze. Trebuia să vegheze asupra mea. Noaptea, când tati pleca şi apărea monstrul, ea îl înfuria. Îl înfuria intenţionat, ca s-o lovească pe ea, nu pe mine. A spus că n-o să lase pe nimeni să-mi facă rău.

A tăcut pentru o clipă.

— A minţit.

Ştiuserăm că AN-ul e obsedat de mama. Dar nu ştiuserăm motivul.

— Era sora mea, însă pur şi simplu m-a abandonat. Ştia cum e el de când plecase mama. Ştia ce mi-ar face dacă ar pleca şi ea, dar tot a făcut-o. Din cauza *ta.* Pentru că tati avea dreptate şi Lorelai era o mică târfă. A călcat în toate strâchinile şi, când am aflat că e însărcinată cu copilul băiatului ăluia din aviaţie…

Locke se pierduse cu totul în amintiri. M-am uitat la pistolul pe care-l scăpase pe podea, întrebându-mă dacă aş putea să-l apuc în timp util.

— Am crezut că tati o s-o omoare dacă află. Nici *eu* nu trebuia să ştiu, dar am aflat şi a aflat şi el şi nici nu s-a supărat! Nu i-a tăiat gâtul, nu i-a ciopârţit faţa aia drăguţă ca să n-o mai vrea băieţii. Ea era însărcinată şi el era mulţumit. Apoi a plecat. În toiul nopţii. M-a trezit şi m-a pupat şi mi-a spus că pleacă. Mi-a spus că n-o să se mai întoarcă niciodată, că nu vrea să crească un copil în casa asta, că tati n-o să se atingă niciodată de *tine.*

Degetele lui Locke – ale mătuşii mele – s-au încordat pe mânerul cuţitului. Mâna îi tremura.

— Am implorat-o să mă ia cu ea, dar a spus că nu poate. Că tati ar veni după noi. Că nu are niciun drept legal să mă ia. Că ar fi *prea dificil.* M-a lăsat să putrezesc acolo şi, după ce a plecat, tati n-a mai avut pe cine să pedepsească în afară de mine.

Nu mă sili să te pedepsesc.

Nu te mişca, n-ai face decât să te răneşti singură.

Nu accept să te târăşti pe jos ca o târfă ordinară.

Mama nu-mi vorbise niciodată despre familia ei. Nu pomenise despre tatăl lor abuziv şi mama absentă. Nu pomenise despre sora ei mai mică, dar acum le *vedeam* familia: vânătăile şi teroarea, tati-monstrul, sora mai mică pe care nu putuse s-o protejeze şi pruncul pe care reuşise să-l salveze.

— Când oamenii mă întreabă de ce mi-am ales profesia asta, a spus femeia care cândva fusese sora aceea mai mică, le spun că m-am alăturat FBI-ului pentru că mi-a fost omorâtă o persoană apropiată. Scăpasem în sfârşit din casa aia. M-am dus la facultate şi am petrecut ani întregi căutându-mi sora. Iniţial, am vrut doar s-o găsesc. Voiam doar să trăiesc cu ea – cu tine. Dacă m-ar fi luat cu voi, aş fi putut să vă ajut! M-ai fi iubit. Te-aş fi iubit şi eu.

Vocea lui Locke devenise blândă şi am înţeles că descrie o situaţie imaginată în anii petrecuţi în infernul de acasă. Trăise cu gândul la mama şi

se gândise la mine chiar înainte să mă fi cunoscut, înainte să-mi fi aflat numele.

— N-ar fi trebuit să te lase acolo.

Am îndrăznit s-o spun pentru că simţeam că e adevărat. Locke era doar o fetiţă în ziua în care mama a plecat şi n-a mai privit înapoi. Mă crescuse pe drumuri, mutându-se din oraş în oraş, şi nu-mi spusese niciodată că are o familie undeva în lume, aşa cum nu-mi vorbise niciodată nici despre tatăl meu.

Toată viaţa mea fugiserăm de ceva şi eu nici nu observasem.

— N-ar fi trebuit să mă lase acolo, a repetat Locke. În cele din urmă, n-am mai visat s-o găsesc ca să ne refacem familia, am visat în schimb s-o găsesc şi s-o rănesc, aşa cum mă rănea tati. S-o fac să plătească pentru că mă abandonase cu el. Să-i jupoi faţa ca să nu mai spună nimeni că e mai drăguţă decât mine, ca oamenii să se uite la ea şi să ţipe.

Cabina. Sângele. Mirosul…

— Dar atunci când în sfârşit am găsit-o – când în sfârşit v-am găsit –, era prea târziu. Era deja moartă. Dispăruse şi nu era corect. *Eu* ar fi trebuit s-o mor. *Eu* trebuia s-o fac.

Mătuşa mea n-o omorâse pe mama – pentru că altcineva i-o luase înainte.

— Când am aflat că e moartă şi că tu dispăruseşi, când am aflat că te trimiseseră să trăieşti cu familia *tatălui* tău – şi eu eram familia ta! M-am gândit să te răpesc. M-am dus chiar în Colorado, dar când am ajuns, am întâlnit o drogată la motel. Era ieftină şi desfrânată şi murdară şi părul ei avea fix aceeaşi nuanţă de roşu. Am omorât-o şi am spus: „Cum e, *Lore?”* Am ciopârţit-o până când am putut să-mi imaginez chipul lui Lorelai sub sângele ei şi, Dumnezeule, ce bine a fost!

A căzut scurt pe gânduri.

— A fost cea mai savuroasă, să ştii. Prima dată. Mereu e aşa. Şi după prima, nu poţi decât să vrei tot mai mult.

— De aceea te-ai alăturat FBI-ului? am întrebat. Multe călătorii, acces uşor, o acoperire ideală?

Locke a făcut un pas spre mine. Era încordată toată. Preţ de o clipă, am crezut că o să mă lovească – iar şi iar şi iar.

— Nu, a spus. Nu de asta am făcut-o.

Când oamenii mă întreabă de ce mi-am ales profesia asta, le spun că m-am alăturat FBI-ului pentru că mi-a fost omorâtă o persoană apropiată.

Mi-am amintit ce-mi spusese mai devreme şi am înţeles că fusese sinceră.

— Te-ai alăturat FBI-ului ca să-l găseşti pe ucigaşul mamei.

Nu pentru că ar fi fost supărată din cauza morţii ei. Ci pentru că a vrut să fie ea cea care o omoară.

— Mi-am schimbat numele. Am studiat. Mi-am făcut planul. Am trecut cu brio de examenul de evaluare psihologică. Chiar şi după ce am început să colaborez cu Briggs şi m-a implicat în programul Înzestraţii, nimeni nu m-a văzut cu adevărat. Au văzut doar ceea ce voiau să vadă. Lia nu m-a prins niciodată cu vreo minciună. Michael n-a observat nicio emoţie deplasată. Iar Dean – pentru el am fost ca o rudă apropiată.

Când i-am auzit numele, privirea mi-a zburat spre trupul lui. Încă zăcea nemişcat – dar Michael se dezmeticise. Avea ochii deschişi. Sângera. Nu putea să meargă, nu putea nici să se târască, dar se trăgea încet pe podea – spre pistolul lui.

Locke a dat să-mi urmeze privirea, dar am oprit-o.

— Nu-i acelaşi lucru, am spus pe un ton decisiv şi calm.

— Ce anume? a întrebat Locke – nu, dacă era soră cu mama, atunci numele ei adevărat nu era Locke.

Trebuia să născocesc un răspuns în mai puţin de o secundă, dar crescând cu o mamă care-şi câştigase existenţa prefăcându-se că e clarvăzătoare nu învăţasem doar regulile CPM-ului. De bine, de rău, învăţasem să joc teatru, aşa că am spus primul lucru care am considerat că va menţine atenţia lui *Lacey Hobbes* îndreptată 100% asupra mea.

— Ai încercat să pui în scenă moartea mamei, dar ai interpretat-o greşit. Ceea ce le faci tu femeilor ăstora nu seamănă cu ceea ce i-am făcut *eu* mamei.

Femeia din faţa mea a vrut s-o omoare, dar, în acelaşi timp, a vrut cu disperare să-i câştige aprobarea. Voia să aibă o familie a ei şi m-a adus aici, în seara asta, în speranţa sinistră de a forma o familie împreună cu mine. Era încântată de rolul de mentor pe care-l jucase faţă de mine. Voia să fiu ca ea.

Acum sarcina mea era s-o conving că aşa sunt.

— Mama nu te-a protejat, am spus, oglindind furia şi disperarea şi durerea pe care i le vedeam pe chip. Nici pe mine nu m-a protejat. Se vedea cu diverşi bărbaţi. Nu-i iubea. Nu rămânea cu ei. Nu spunea un cuvânt când îşi vărsau frustrările asupra mea. Era slabă. Era o târfă. M-a *rănit.*

Lia şi-ar fi dat seama că mint, dar femeia din faţa mea nu era Lia. Am zâmbit, lăsând rânjetul să mi se întindă încet pe chip, fără să-mi iau privirea de la mătuşa mea, fără să privesc nicio clipă spre Michael.

— Aşa că am rănit-o şi eu.

Mătuşa mea s-a holbat la mine, cu faţa contorsionată de neîncredere, dar cu dor în privire.

— Se pregătea de spectacol. Se dădea cu rujul ăla al ei. Se prefăcea că e perfectă, că e specială, că nu e un monstru. Am strigat-o. S-a întors şi atunci mi-am scos cuţitul. I l-am înfipt în burtă. Mi-a rostit numele. Atât. Doar „Cassie" Aşa că am înjunghiat-o iar. Şi iar. S-a luptat. A lovit din picioare şi a ţipat, dar de data asta, puterea era de partea mea. Eu eram cea care răneşte şi ea era cea care suferă. A căzut pe burtă. Am întors-o ca să-i văd faţa. Nu mi-am plimbat cuţitul peste pomeţii ei. N-am ciopârţit-o. Mi-am băgat degetele între coastele ei. Am făcut-o să ţipe. Apoi i-am pictat buzele cu sânge.

Locke – nu, Hobbes – *Lacey* era captivată. Preţ de o singură clipă, mi s-a părut că mă crede. Mâna în care ţinea cuţitul îi atârna moale în lături. Cu cealaltă mână s-a căutat în buzunar. A scos ceva – n-am văzut ce anume. A pipăit obiectul pentru câteva secunde – cu grijă, cu blândeţe –, apoi şi-a încleştat pumnul.

— O execuţie excelentă! a spus. Dar şi eu sunt profiler. Lucrez în domeniul ăsta de mult mai mult timp decât tine, Cassie, şi mama ta n-a fost omorâtă de o fată de 12 ani. Nu eşti o ucigaşă. Nu ai ce trebuie pentru asta.

Şi-a ridicat cuţitul, a pornit spre mine şi dorul de pe chipul ei s-a transformat în altceva.

În sete de sânge.

— N-o să scapi! am spus, renunţând la joc când am văzut că vine spre mine. O să-şi dea seama că tu eşti criminala. O să te prindă…

— Nu, m-a corectat Locke. *Eu* o să-l prind pe Dean. M-ai sunat de pe telefonul lui. M-am speriat şi, când am sunat la casă, am aflat că dispăruseşi. Toţi au intrat în panică. Au aflat că lipseşte şi Dean. Şi că furase armele lui Briggs. Ţi-am luat urma. L-am găsit pe Dean aici, cu Genevieve. *El* l-a împuşcat pe Michael. *El* te-a ciopârţit. Eu sunt agenta erou care l-a oprit, care a înţeles că omorurile din Washington sunt opera unui imitator care are acces la sistemul nostru de date şi că n-au nicio legătură cu celelalte crime. Am ajuns prea târziu ca să te salvez, dar am reuşit să-l omor pe Dean înainte ca el să mă omoare pe mine. Se vede că l-a moştenit pe taică-său.

Chiar ai crezut că o să învingi? a întrebat. Ai crezut că o să mă păcăleşti?

În spatele ei, Michael ţinea pistolul în mână. S-a întors pe o parte. A ţintit.

— Nu m-am aşteptat nicio clipă să mă crezi, am spus. Sau să-mi cruţi viaţa. Voiam doar să mă asculţi.

Mi-a întâlnit privirea. A făcut ochii mari. A răsunat un foc de armă. Două, trei, patru, cinci. Şi mătuşa mea Lacey s-a prăbuşit lângă trupul lui Genevieve.

Moartă.

PARTEA V-A:
HOTĂRÂREA

CAPITOLUL 38

Michael a stat în spital două săptămâni. Dean a fost externat după două zile. Dar chiar şi după ce ne-am întors la casă, chiar şi după ce cazul a fost închis, niciunul dintre noi nu şi-a revenit pe deplin.

Genevieve Ridgerton abia a supravieţuit. A refuzat orice vizită din partea noastră, mai ales din partea mea.

Pe Michael îl aşteptau luni întregi de recuperare fizică. Medicii spuneau că riscă să meargă toată viaţa şchiopătând. Dean abia mai vorbea cu mine. Sloane nu vorbea decât despre improbabilitatea extremă ca o ucigaşă în serie să treacă de examenul psihologic şi verificarea antecedentelor, necesare pentru a se alătura FBI-ului, chiar şi cu numele schimbat. Iar pe mine mă chinuia gândul că Lacey Locke, născută Hobbes, fusese mătuşa mea.

Verificările au arătat că tot ce spusese e adevărat. Ea şi mama se născuseră şi crescuseră lângă Baton Rouge, dar amândouă îşi pierduseră accentele pe parcurs. Tatăl lor, Clayton Hobbes, fusese condamnat de două ori pentru acte de violenţă – comise întâi împotriva soţiei lui, care fugise când mama avea doar 9 ani şi Lacey 3. Fetele merseseră la şcoală până la vârstele de 16 şi 10 ani, dar apoi sistemul educaţional le pierduse urma.

Crescuseră în iad. Mama scăpase. Lacey nu.

FBI-ul a comparat crimele ei cu alte cazuri la care lucrase echipa lui Briggs şi se găsiseră pe puţin încă cinci omucideri asemănătoare. Agenţii zburau către un caz; Lacey se despărţea de ei pe furiş şi, undeva, la o distanţă de 70-80 de kilometri, cineva dispărea. Cineva murea. Iar raportul poliţiei nu ajungea niciodată în atenţia FBI-ului, pentru că omuciderile nu păreau să fie mâna unui criminal în serie.

Femeia care-şi spusese Lacey Locke fusese atentă la graniţele dintre state. Nu a ucis niciodată de două ori în acelaşi stat, până când mă alăturasem eu programului. Apoi şi-a accelerat ritmul, comiţând o serie de crime aici, în Washington, DC, pe măsură ce a devenit tot mai obsedată de mine.

Cel puţin paisprezece persoane muriseră şi fiica unui senator fusese răpită şi rănită grav. Cazul era un coşmar pentru FBI – şi un coşmar pentru noi. Interdicţia privind implicarea Înzestraţilor în anchete active a fost impusă din nou şi aplicată cu şi mai multă stricteţe. De data asta, directorul

Sterling reuşise să împiedice apariţia numelor noastre în ziare. Din punctul lui de vedere, nu era important pentru public decât să afle că ucigaşa murise.

Mătuşa mea murise.

La fel ca mama.

După două săptămâni de când Michael apăsase pe trăgaci, încă îmi derulam în gând, iar şi iar, clipele acelea din urmă. Stăteam aşezată pe marginea piscinei, cu picioarele în apă, întrebându-mă ce avea să urmeze.

Încotro mă îndreptam acum?

— Dacă vrei să pleci din program, pleacă. Dar, fir-ar să fie, Cassie, dacă rămâi, lasă mutra asta plouată, de parcă ai fi aflat că pisica ta are cancer, pune mâna şi fă ceva!

M-am întors şi am văzut-o pe Lia în picioare lângă mine Era singura care nu se schimbase în urma întâmplărilor. Cumva, era aproape liniştitor gândul că pot conta pe ea să rămână la fel.

— Şi ce vrei să fac? am întrebat-o, scoţându-mi picioarele din piscină şi ridicându-mă ca să ne privim de la acelaşi nivel.

— Pentru început, poţi să arunci rujul ăla Red Rose pe care ţi l-am dat, a spus.

Nu m-am mirat că ştia că-l păstrez în continuare, că-l purtam cu mine peste tot de când descoperisem un tub vechi de Red Rose, folosit aproape în întregime, în mâna mătuşii mele în seara în care murise. Se pare că fusese culoarea preferată a mamei chiar şi în copilărie. Lacey îl păstrase în toţi aceşti ani.

Asta purtase în buzunar.

Asta ţinuse în mână când îi recitasem povestea născocită despre moartea mamei.

FBI-ul găsise încă vreo zece tuburi la ea acasă, într-un dulăpior. Suveniruri luate de la fiecare victimă. O fetiţă care-şi doreşte mai mult decât orice să fie ca sora ei mai mare, care-i fură rujul până la final.

Ea îi dăduse cosmeticele Liei. Cumpărase un tub nou de Red Rose pentru mine şi Lia îi picase direct în plasă. Acum, după încheierea poveştii, ar fi trebuit să scap de el, dar nu-mi venea să-l arunc. Era o aducere-aminte: a lucrurilor făcute de mătuşa mea, a încercărilor cărora le supravieţuisem, a mamei şi a faptului că atât Lacey, cât şi eu ne alăturaserăm FBI-ului în speranţa de a-i găsi ucigaşul.

Unul care încă era în libertate. Unul pe care nu reuşise să-l găsească nici

măcar o agentă FBI psihopată şi obsedată. De când mă alăturasem programului, descoperisem şi pierdusem un mentor şi fusesem martoră la împuşcarea singurei rude a mamei rămase în viaţă. Ajutasem la eliminarea unei ucigaşe care recrease ani întregi moartea mamei – dar nu făcusem niciun progres în căutarea monstrului care chiar o omorâse. Poate că n-aveam să aflu niciodată răspunsurile. Poate că nu avea să i se găsească niciodată trupul.

— Ei?

Lia juca bine rolul de persoană răbdătoare, dar, evident, mai mult de atât nu era în stare să-mi aştepte răspunsul.

— Eşti sau nu cu noi?

— Nu plec nicăieri, am spus. Sunt cu voi, dar păstrez rujul.

— *Mârrr!* a făcut ea, prefăcându-se că mă zgârie. În sfârşit ţi-au crescut şi ţie ghearele.

— Mda, am spus sec. Şi eu te iubesc.

M-am întors şi am pornit spre intrarea în casă, dar vocea Liei m-a oprit la jumătatea drumului.

— Nu spun că-mi placi. Nu spun că n-o să-ţi mai mănânc îngheţata sau că n-o să-ţi mai fur hainele şi, în niciun caz, nu spun că n-o să-ţi transform viaţa într-un coşmar dacă-l chinui pe Dean, dar n-aş vrea să pleci.

Lia a trecut pe lângă mine, s-a întors şi mi-a zâmbit.

— Viaţa e mai interesantă cu tine aici. În plus, îmi surâde ideea că Michael a rămas cu răni de război şi o să fie cu atât mai distractiv să-mi fac de cap cu el ştiind că locuieşti pe acelaşi coridor.

A intrat sprinten în casă. M-am gândit la cicatricile care aveau să-i rămână lui Michael după vindecare, m-am gândit la sărut, la faptul că fusese cât pe ce să moară ca să mă protejeze – şi apoi m-am gândit la Dean.

Dean, care nu se iertase pentru faptul că nu reuşise să apese pe trăgaci.

Dean, al cărui tată era un monstru la fel de înfiorător ca mătuşa mea.

Cu săptămâni în urmă, Lia îmi spusese că toate persoanele din casă sunt fundamental defecte până-n adâncul sufletelor lor întunecate şi neguroase. Fiecare dintre noi îşi purta propria cruce. Vedeam lucruri cu care alţii nu aveau nicio legătură – lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă nimeni la vârsta noastră.

Dean n-avea să fie niciodată un simplu băiat. Avea să rămână veşnic fiul unui criminal în serie. Michael avea să rămână veşnic persoana care a descărcat un pistol în mătuşa mea. Şi o parte din mine n-avea să iasă

niciodată din cabina împroşcată cu sânge a mamei, aşa cum altă parte avea să rămână pe veci în casa conspirativă a FBI-ului, alături de Lacey şi de cuţitul ei.

Nu vom fi niciodată ca ceilalţi oameni.

— Nu ştiu ce ţi-a făcut uşa casei, s-a auzit o voce amuzată, dar sunt convins că-i pare foarte, foarte rău.

Michael ar fi trebuit să se folosească de un cărucior, dar deja încerca să se deplaseze în cârje – o provocare imposibilă, din moment ce un glonţ i se oprise în umăr.

— Nu mă încrunt la uşă, am spus.

A ridicat tot mai sus dintr-o sprânceană, până când am cedat.

— Fie, am spus. Poate că mă încruntam la uşă. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Aşa cum n-ai vrut să discutăm despre sărutul ăla? a spus pe un ton degajat, dar era prima dată când unul dintre noi aducea vorba despre întâmplarea din dormitorul meu.

— Michael…

— Nu, m-a întrerupt. Dacă n-aş fi fost atât de gelos pe Dean, nu m-aş fi lăsat nici măcar pentru o clipă păcălit de mica ta poveste. Chiar şi aşa, n-am crezut-o pentru multă vreme.

— Ai venit după mine, am observat.

— Mereu o să vin după tine, a spus, dând din sprâncene şi făcându-şi cuvintele să pară mai curând o glumă decât o promisiune.

Am intuit că e vorba despre amândouă.

— Dar e ceva între tine şi Redding. Nu înţeleg ce anume. Şi nu te învinuiesc.

Sprijinit în cârje, nu putea să se aplece spre mine. Nu putea să întindă mâna şi să-mi dea la o parte părul de pe faţă. Dar ceva în arcuirea buzelor lui era mai intim decât orice atingere

— S-au întâmplat multe. Trebuie să te lămureşti în legătură cu multe lucruri. Sunt un bărbat răbdător, Colorado. Un bărbat răbdător şi teribil de chipeş, cu cicatrici fascinante şi un curaj sfâşietor.

Mi-am dat ochii peste cap, dar n-am putut să-mi stăpânesc zâmbetul.

— Aşa că nu-i nevoie să te grăbeşti. Lămureşte-ţi sentimentele. Lămureşte-te dacă Dean îţi inspiră aceleaşi sentimente ca mine, dacă o să te primească vreodată în inima lui şi dacă vrei să pătrunzi acolo, pentru că data viitoare când o să ni se atingă buzele, data viitoare când o să-ţi înfigi

mâinile în părul meu – singura persoană la care o să te gândeşti voi fi eu.

Am stat acolo, uitându-mă la Michael şi întrebându-mă cum e posibil să-i înţeleg instinctiv pe ceilalţi – să *le* înţeleg personalităţile, convingerile, dorinţele –, dar când e vorba despre ce vreau *eu,* să fiu exact ca oricine altcineva, debusolată, confuză şi derutată.

Nu ştiam ce înseamnă pentru mine faptul că mătuşa mea fusese o ucigaşă şi cum mă afectase moartea ei.

Nu ştiam cine o omorâse pe mama, nu ştiam ce efect avuseseră asupra mea pierderea ei şi faptul că nu reuşisem să mă împac cu această pierdere. Nu ştiam dacă mai pot să-mi deschid inima faţă de cineva. Nu ştiam dacă pot să mă îndrăgostesc.

Nu ştiam ce vreau şi cu cine vreau să fiu.

Dar stând aici, uitându-mă la Michael, lucrul pe care îl ştiam, aşa cum am ştiut mereu anumite lucruri legate de ceilalţi, era că mai devreme sau mai târziu, în cadrul acestui program – în cadrul acestei *echipe* –, aveam să aflu răspunsurile.

MULŢUMIRI

Se prea poate ca *Minţi geniale* să fie cea mai dificilă carte din câte am scris şi, totodată, cea care mi-a adus cele mai multe satisfacţii. Sunt recunoscătoare pentru că am avut ocazia să îmbin pasiunea pentru psihologie şi cunoştinţele mele despre ştiinţele cognitive cu dragostea pentru literatura YA şi le rămân profund îndatorată tuturor celor care m-au ajutat pe parcurs.

Îi mulţumesc din toată inima editoarei mele, Catherine Onder, a cărei pasiune faţă de proiectul acesta m-a ajutat să transform acest roman într-o operă pe care n-aş fi putut s-o scriu de una singură. Impresara mea, Elizabeth Harding, mi-a fost alături la tot pasul pe parcursul scrierii acestor numeroase cărţi şi mă voi considera mereu norocoasă pentru că am avut sprijinul ei. Agenta mea din Regatul Unit, Ginger Clark, precum şi toţi cei de la Quercus Books, au sprijinit din plin proiectul acesta încă de la conceperea lui – sunt extrem de recunoscătoare pentru susţinerea de care a avut parte romanul de ambele părţi ale oceanului. Şi, bineînţeles, le datorez mulţumiri din suflet tuturor celor de la Disney-Hyperion, inclusiv Dinei Sherman (printre multe altele, pentru micul nostru pas *de deux!).* Le mulţumesc, de asemenea, agentei mele de film, Holly Frederick, şi lui Lorenzo De Maio, care prin întrebările lui m-a îndemnat să pătrund mai adânc în lumea aceasta.

Pentru a putea scrie *Minţi geniale,* a trebuit să fac multe cercetări. Le sunt în mod special îndatorată memoriilor profilerului FBI John Douglas şi cercetărilor empirice realizate de Paul Ekman, Maureen O'Sullivan, Simon Baron-Cohen şi mulţi alţii.

Ca scriitoare – şi ca om –, am fost binecuvântată cu un sistem incredibil de susţinere morală, la care nu am mai apelat niciodată de dragul sănătăţii mele mintale mai mult decât pe parcursul scrierii şi redactării acestei cărţi. Mulţumiri din inimă lui Ally Carter, extraordinară mea prietenă de suflet, care m-a convins să fac cale întoarsă de pe marginile multor prăpăstii şi a citit o variantă timpurie a acestei cărţi. Le mulţumesc şi lui Sarah Cross, Sarah Rees Brennan, Melissei Marr, lui Rachel Vincent, BOB şi multor altor persoane pentru prietenia şi sprijinul acordat pe parcursul plin de hopuri al creării şi publicării operei mele.

Am scris şi revizuit acest roman în timpul ultimului meu an de doctorat

şi al primului meu an de profesare în cadrul unei catedre universitare. Le mulţumesc colegilor şi coordonatorilor mei de la Yale şi tuturor membrilor catedrei de psihologie a Universităţii din Oklahoma pentru bunăvoinţa cu care m-au primit în rândul lor în primul meu an de profesiune – şi pentru toată susţinerea oferită cărţilor mele! Aş vrea să le mulţumesc şi incredibililor mei studenţi, mai ales celor care au participat la cursurile de Ştiinţe Cognitive în Ficţiune şi de Scriere a Ficţiunii Young Adult pe care le-am ţinut A fost o experienţă extraordinară să vă predau, iar datorită ei am devenit o scriitoare mai bună!

În final, îi mulţumesc – ca de obicei – familiei mele incredibile. Mamă, tată, Justin, Allison şi Connor, nici nu vă pot spune cât de mult vă iubesc!

Citeşte un fragment în avanpremieră
din al doilea volum al seriei *Înzestraţii:*

INSTINCT CRIMINAL

CAPITOLUL 1

Majoritatea copiilor răpiţi şi ucişi mor în primele trei ore de la momentul dispariţiei. Mulţumită colegei mele de cameră, o enciclopedie ambulantă de probabilităţi şi statistici, ştiam datele exacte. Ştiam că, atunci când discuţia trecea de la *ore* la *zile* şi de la *zile* la *săptămâni,* probabilitatea găsirii victimei scădea atât de mult, încât FBI-ul nu mai putea justifica folosirea resurselor umane necesare pentru a continua ancheta.

Ştiam că, atunci când un caz era clasificat drept *nerezolvat* şi ajungea la noi, căutam mai degrabă un cadavru – nu o fetiţă.

Dar…

Dar Mackenzie McBride avea şase ani.

Dar culoarea ei preferată era violet.

Dar voia să devină „vedetă pop veterinar”.

Nu puteai să te opreşti din căutarea unei asemenea fete. Nu puteai să nu *speri,* nici dacă ai fi încercat.

— Arăţi ca o femeie căreia i-ar prinde bine puţină distracţie. Poate chiar băutură.

Michael Townsend s-a aşezat cu grijă lângă mine, pe canapea, şi şi-a întins piciorul rănit într-o parte.

— N-am nimic, am spus.

Michael a pufnit.

— Ţi s-au ridicat colţurile gurii. Restul feţei încă se luptă, ca şi când, dacă ai zâmbi oricât de puţin, ai deschide calea unui suspin.

„Ăsta era dezavantajul faptului că intrasem în programul Înzestraţii. Toţi eram aici pentru că vedeam lucruri pe care alţii nu le observau. Michael citea expresiile oamenilor cu uşurinţa cu care persoanele obişnuite citeau texte scrise.

S-a aplecat spre mine.

— Trebuie doar să mi-o ceri, Colorado, şi, cu cel mai desăvârşit altruism, o să te ajut să mai uiţi de griji; ai mare nevoie.

Ultima dată când Michael se oferise să-mi distragă atenţia de la grijile mele, petrecuserăm o jumătate de oră aruncând lucruri în aer, apoi decriptaserăm un stick USB al FBI-ului.

De fapt, *Sloane* decriptase pentru noi un stick USB al FBI-ului, dar rezultatul fusese acelaşi.

— Fără distrageri, am răspuns ferm.

— Eşti sigură? a întrebat. Pentru că distragerea la care mă gândeam o implică pe Lia, presupune nişte Jell-O şi constă într-o vendetă îndelung aşteptată.

Nu voiam să ştiu ce făcuse detectorul nostru de minciuni ca să provoace o asemenea răzbunare cu Jell-O. Ţinând cont de personalitatea Liei şi de trecutul ei cu Michael, posibilităţile erau nelimitate.

— Îţi dai seama că ar fi o idee foarte proastă să dai startul unei întreceri de farse cu Lia, am spus.

— Fără îndoială, a răspuns Michael. Dacă n-aş purta povara unui bun-simţ atât de dezvoltat şi a unui instinct de conservare atât de puternic!

Michael conducea ca un nebun şi dispreţuia în general orice formă de autoritate. Cu două luni în urmă, mă urmărise când am plecat din casă, deşi *ştia* că devenisem obiectul obsesiei unui ucigaş în serie şi, drept răsplată pentru efortul lui, fusese împuşcat.

De două ori.

Instinctul de conservare nu era punctul forte al lui Michael.

— Dacă ne înşelăm în privinţa cazului? am întrebat.

Gândurile îmi reveniseră la punctul de plecare: de la Michael la Mackenzie, de la cele întâmplate cu şase săptămâni în urmă la ceea ce făceau acum agentul Briggs şi echipa lui.

— Nu ne înşelăm, a răspuns încet.

Să sune telefonul, mi-am spus. *Să ne sune Briggs, să-mi spună că, de data asta – de data* asta –, *am avut dreptate să am încredere în instinctele mele.*

Primul lucru pe care îl făcusem când agentul Briggs îmi dăduse dosarul cazului lui Mackenzie McBride a fost profilul psihologic al suspectului: un deţinut eliberat condiţionat care dispăruse cam în acelaşi timp cu victima. Spre deosebire de abilităţile lui Michael, talentul meu nu era condiţionat de vederea expresiei sau a posturii cuiva. Cu ajutorul câtorva detalii, puteam să pătrund în mintea unei persoane şi să-mi imaginez cum ar fi să trăiesc ca ea, să-mi doresc ce-şi doreşte ea, să fac ce face ea.

Comportament. Personalitate. Mediu.

În cazul Mackenzie, suspectul era o persoană dezorganizată. Răpirea fusese planificată cu prea multă atenţie. Datele nu se potriveau.

Citisem toate documentele în căutarea unui posibil făptaş. *Bărbat. Tânăr. Inteligent. Meticulos.* În parte mă rugasem de Lia, în parte o forţasem să

urmărească depoziţiile martorilor, interogatoriile, interviurile – toate înregistrările posibile din cadrul anchetei, în speranţa că va sesiza vreo minciună revelatoare. Pe care, în cele din urmă, chiar o descoperise. Avocatul familiei McBride făcuse o declaraţie presei în numele clienţilor lui. Mie nu mi se păruse nimic neobişnuit, dar, pentru Lia, minciunile erau la fel de stridente cum e cântatul fals pentru o persoană cu ureche muzicală.

E o tragedie de neînţeles. Avocatul era tânăr, inteligent, meticulos – şi, când spusese cuvintele astea, minţise. Exista o persoană care înţelegea situaţia, care *nu* o considera o tragedie.

Persoana care o răpise pe Mackenzie.

Din câte spusese Michael, avocatul familiei McBride se entuziasmase chiar şi la simpla rostire a numelui fetei. Speram să existe o şansă – oricât de mică – ca el s-o fi lăsat în viaţă: o dovadă în carne şi oase a faptului că era mai puternic, mai inteligent şi mai abil decât FBI-ul.

— Cassie.

Când Dean Redding a dat buzna în cameră, mi s-a încleştat pieptul. Era o persoană tăcută şi retrasă. Nu ridica vocea aproape niciodată.

— Dean?

— Au găsit-o, a anunţat. Cassie, au găsit-o pe proprietatea lui, exact acolo unde indică schemele lui Sloane. E în viaţă.

Am sărit uluită, cu inima bubuindu-mi în urechi, fără să ştiu dacă aveam să plâng, să vomit sau să ţip. Dean a zâmbit. Nu cu jumătate de gură. Nu a fost un rânjet, ci un zâmbet luminos, care i-a transformat complet chipul. Ochii ciocolatii îi străluceau sub părul blond care-i atârna veşnic pe faţă. Pe un obraz i-a apărut o gropiţă pe care n-o mai văzusem.

I-am sărit de gât. După o clipă, m-am smuls din braţele lui şi m-am repezit la Michael.

M-a prins chiuind. Dean s-a aşezat pe braţul canapelei şi aşa am ajuns cuibărită între ei, simţind căldura trupurilor amândurora, gândindu-mă doar că Mackenzie o să se poată întoarce acasă.

— E o petrecere privată sau poate participa oricine?

Ne-am întors toţi trei şi am văzut-o pe Lia în pragul uşii. Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, cu o eşarfă albă de mătase legată perfect în jurul gâtului. S-a uitat la noi şi a ridicat dintr-o sprânceană, cu stăpânire de sine, calm şi puţină ironie.

— Recunoaşte, Lia! a spus Michael. Te bucuri la fel de mult ca noi.

Lia m-a fixat cu privirea. S-a uitat la Michael. S-a uitat la Dean.

— Sinceră să fiu, în clipa asta, mă îndoiesc că se bucură cineva mai mult decât Cassie.

Începeam să mă obişnuiesc cu micile ei aluzii, dar asta şi-a nimerit ţinta chiar în centru. Înghesuită între Michael şi Dean, am roşit. *Nu* voiam să mă gândesc la asta – şi nu acceptam ca Lia să ne pună în umbră succesul.

Cu o expresie sumbră, Dean s-a ridicat şi a pornit spre ea cu paşi apăsaţi. Preţ de o clipă, am crezut că o s-o certe pentru că strică atmosfera, dar n-a fost aşa. Pur şi simplu a luat-o pe sus şi a aruncat-o peste umărul lui.

— Hei! s-a împotrivit ea.

Dean a zâmbit larg şi a trântit-o pe canapea lângă mine şi Michael, apoi şi-a reluat locul pe marginea canapelei, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Lia s-a încruntat şi Michael a împuns-o în obraz.

— Recunoaşte! a repetat. Te bucuri la fel de mult ca noi.

Lia şi-a dat părul pe spate şi s-a uitat drept în faţă, refuzând să ne privească în ochi.

— O fetiţă o să se întoarcă acasă, a spus. Datorită nouă. Bineînţeles că mă bucur la fel de mult ca voi.

— Luând în considerare variaţia nivelului de serotonină de la individ la individ, probabilitatea ca patru persoane să fie la fel de bucuroase în acelaşi timp e destul de…

— Sloane, a spus Michael, fără să se mai întoarcă spre ea. Dacă laşi fraza neterminată, în viitor te aşteaptă o cană de cafea proaspăt măcinată.

— În viitorul imediat apropiat? a întrebat ea neîncrezătoare.

Michael obişnuia de mult timp să-i ţină sub control consumul de cofeină.

Fără niciun cuvânt, şi el, şi eu, şi Lia ne-am întors deodată spre Dean. Înţelegând mesajul, s-a ridicat, s-a dus la Sloane şi a luat-o pe sus exact ca pe Lia. Când a trântit-o uşor peste mine, am râs până aproape că am căzut pe podea, dar Lia m-a apucat de guler.

Am reuşit! mi-am spus, înghiontindu-mă cu Michael, Lia şi Sloane în spaţiul înghesuit, urmăriţi de alături de Dean. *Mackenzie McBride n-o să devină doar un element nou în datele statistice. N-o să fie uitată.*

Mackenzie McBride avea să crească şi să trăiască, datorită nouă.

— Ei? a spus Lia, cu sclipiri jucăuşe în ochi. Cine e de acord că trebuie să sărbătorim?

CAPITOLUL 2

Ne apropiam de sfârşitul lui septembrie, perioada din an când mai că simţeai cum vara îşi dă ultima suflare şi cedează locul toamnei. Când soarele a apus, în curtea din spate a casei s-a lăsat o răcoare uşoară, dar noi abia o simţeam, atât de îmbătaţi eram de senzaţia de putere şi de bucuria realizării noastre incredibile. Lia se ocupa de muzică. Ritmul constant al liniei de bas amuţea sunetele orăşelului Quantico din Virginia.

Înainte să intru în programul Înzestraţii, niciodată nu mai avusesem sentimentul că mi-am găsit locul, dar în clipa aceea, în noaptea aceea, nimic altceva nu mai avea importanţă.

Nici dispariţia şi presupusa moarte a mamei.

Nici cadavrele care începuseră să se adune când acceptasem să colaborez cu FBI-ul.

În clipa aceea, în noaptea aceea, eram invincibilă şi puternică şi eram parte din ceva.

Lia m-a luat de mână şi m-a condus de pe terasa din spate a casei pe gazon. Îşi mişca trupul cu o graţie perfectă, ca şi când s-ar fi născut dansând.

— Măcar o dată în viaţa ta, mi-a ordonat ea, relaxează-te şi uită de griji!

Nu prea ştiam să dansez, dar, cumva, şoldurile au început să mi se legene în ritmul muzicii.

— Sloane! a strigat Lia. Mişcă-ţi fundul încoace!

Sloane, care deja îşi băuse cana de cafea promisă, s-a repezit la noi cu paşi lungi. În curând m-am lămurit că, prin dans, ea înţelegea să ţopăie din loc în loc şi, din când în când, să-şi fluture degetele. Zâmbind vesel, am renunţat la încercarea de a imita mişcările fluide şi senzuale ale Liei şi mi le-am însuşit pe ale lui Sloane. *Salt. Fluturat din degete. Salt.*

Lia s-a uitat consternată la noi şi s-a întors spre băieţi ca să le ceară ajutorul.

— Nu, a spus Dean scurt. Sub nicio formă!

Se întuneca şi, de la distanţa asta, nu-i desluşeam precis expresia, dar îmi puteam imagina maxilarul încordat cu încăpăţânare.

— Nu dansez, a spus el.

Michael era mai puţin inhibat. A venit la noi, şchiopătând vizibil, dar a reuşit să sară de câteva ori într-un picior, fără probleme.

Lia şi-a dat ochii peste cap.

— Sunteţi irecuperabili, ne-a spus.

Michael a ridicat din umeri, apoi şi-a fluturat mâinile

— E unul dintre numeroasele mele farmece.

Lia i-a cuprins gâtul cu braţele şi şi-a lipit trupul de al lui, dansând în continuare. El a ridicat dintr-o sprânceană, dar n-a respins-o. Mai degrabă părea amuzat.

Din când în când. Stomacul mi s-a încleştat dureros. *Nu* îşi reluaseră relaţia de când îi cunoscusem. *Nu mă priveşte.* Trebuia să-mi amintesc asta. *Lia şi Michael pot să facă orice vor.*

Michael a observat că-i urmăresc. Mi-a cercetat faţa aşa cum cineva frunzăreşte o carte. Apoi a zâmbit şi, încet, deliberat, mi-a făcut cu ochiul.

De alături, Sloane s-a uitat la Lia, apoi la Michael, apoi la Dean. Apoi a ţopăit până la mine.

— Probabilitatea e de 40% ca situaţia să se termine cu cineva primind un pumn în faţă, mi-a şoptit.

— Haide, *Deanuleţ!* a strigat Lia. Vino şi tu!

Cuvintele erau pe jumătate invitaţie, pe jumătate provocare. Trupul lui Michael se mişca în tandem cu al ei şi, deodată, am înţeles că Lia nu se dă în spectacol de dragul meu – nici de dragul lui Michael. Dansa cu el atât de intim doar ca să provoace o reacţie din partea lui Dean.

După expresia revoltată de pe chipul lui, funcţiona.

— Ştii că vrei, l-a tachinat ea, întorcându-se ca să danseze cu spatele lipit de pieptul lui Michael.

Dean şi Lia fuseseră primii recrutaţi în program. Lucraseră doar între ei ani de-a rândul. Lia îmi spusese cândva că Dean e ca un frate pentru ea – şi acum arăta, într-adevăr, ca un frate mai mare exagerat de protector.

Lui Michael îi place să-l enerveze. Asta era clar. *Lia îşi propune mereu să-l ridice de pe tuşă şi să-l implice în joc. Iar Dean…*

Un muşchi i-a zvâcnit în maxilar când Michael şi-a coborât o mână pe braţul ei. Sloane avea dreptate. O singură mişcare greşită ar fi fost de ajuns pentru ca băieţii să se ia la bătaie. Aşa cum îl ştiam pe Michael, probabil că ar fi privit întâmplarea ca pe un exerciţiu de apropiere.

— Haide, Dean! am intervenit înainte ca Lia să poată spune ceva incendiator. Nu-i nevoie să dansezi. Poţi doar să te încrunţi în ritmul muzicii.

Dean a râs surprins. Am zâmbit larg. În apropiere, Michael s-a dat

înapoi, lăsând spaţiu între trupul lui şi al Liei.

— Vrei să dansăm, Colorado?

M-a luat de mână şi m-a învârtit. Lia a mijit ochii la noi, dar şi-a revenit repede şi a cuprins-o de talie pe Sloane, încercând s-o forţeze să aproximeze un stil de dans normal.

— Te-am supărat, a spus Michael când m-am întors din nou spre el.

— Nu-mi plac jocurile astea.

— Nu mă jucam cu *tine,* a spus, învârtindu-mă încă o dată. Şi, ca să ştii, nu mă jucam nici cu Lia.

L-am privit cu subînţeles.

— Voiai să-l enervezi pe Dean.

A ridicat din umeri.

— Orice om are nevoie de hobbyuri.

Dean a rămas la marginea gazonului, dar i-am simţit privirea asupra mea.

— Ţi se ridică colţurile buzelor, a remarcat Michael, înclinându-şi capul într-o parte. Dar ţi-a apărut o cută pe frunte.

Mi-am ferit privirea. Cu şase săptămâni în urmă, Michael îmi ceruse să-mi lămuresc sentimentele faţă de el – şi faţă de Dean. Încercasem din răsputeri să nu mă gândesc la asta, să nu simt nimic faţă de *niciunul* dintre ei, pentru că, în clipa în care aş fi simţit ceva – orice –, Michael şi-ar fi dat seama. Trăisem toată viaţa fără relaţii romantice. Nu-mi trebuiau, nu aşa cum îmi trebuia *asta:* să fac parte din ceva, să ţin la oameni aşa cum nu crezusem că aş putea să o mai fac vreodată. Nu doar la Michael şi Dean, ci şi la Sloane, chiar şi la Lia Mă *potriveam* aici. Nu mă mai potrivisem nicăieri de foarte mult timp.

Poate niciodată.

Nu trebuia să stric totul.

— Sigur nu te putem convinge să dansezi? i-a strigat Lia lui Dean.

— Sigur.

— Ei, în cazul ăsta…

Lia s-a strecurat între mine şi Michael şi, până să mă dumiresc, am ajuns să dansez cu Sloane şi ei doi dansau din nou împreună. Lia şi-a ridicat privirea la el pe sub genele date cu mult rimel şi şi-a lipit palmele de pieptul lui.

— Spune-mi, Townsend, l-a întrebat mieros, aproape torcând. Te simţi norocos?

Nu era de bun augur.

Primul volum din seria *Înzestrații*

Un thriller psihologic criminal de captivant!

La 17 ani, Cassie are un talent înnăscut când vine vorba de citirea oamenilor – poate să pună cap la cap cele mai mici detalii și să-ți spună cine ești și ce vrei, dar nu este o abilitate pe care a luat-o vreodată în serios.

Apoi, într-o zi, este recrutată de FBI în programul secret Înzestrații, care folosește tineri excepționali pentru elucidarea unor cazuri notorii nerezolvate, și ajunge să locuiască împreună cu alți patru adolescenți ale căror abilități sunt la fel de neobișnuite ca ale ei.

Sarcasticul și privilegiatul Michael citește fără probleme emoțiile, un dar prin care intră în mintea lui Cassie – și îi stârnește curiozitatea. Dean este serios, enigmatic și un profiler remarcabil, la fel ca ea, dar o ține la distanță. Lia mânuiește minciunile ca pe niște arme, iar Sloane este o enciclopedie ambulantă, care vede peste tot tipare și probabilități.

În scurt timp, devine clar că nimeni nu este ceea ce pare. Odată cu apariția unui criminal în serie, Cassie își dă seama că pericolul pândește mai aproape decât și-ar fi imaginat vreodată.

Prinși într-un joc letal de-a șoarecele și pisica, Înzestrații vor trebui să-și folosească toate darurile doar pentru **a supraviețui**.

STORIA BOOKS

virtual project

14+

COLECȚIA YOUNG ADULT

{1} Ce va fi va fi! (lb. fr.)(n. r.).

{2} „Bunica”, în limba italiană (n. t.).

{3} Acronim pentru Standardized Achievement Test, test standardizat având ca obiective evaluarea reușitei școlare și obținerea unui scor cât mai bun pentru aplicarea și studierea în cadrul universităților din SUA (n. r.).

{4} Joc intraductibil de cuvinte bazat pe expresia go postal, care înseamnă să-ți pierzi controlul și să te enervezi, până în punctul în care ajungi să comiți acte de violență (n. r.).

{5} Film realizat în anul 1956 în regia lui Mervyn LeRoy; titlul s-ar putea traduce drept „Soiul rău” (n. t.).

{6} „Ambidextru”, în limba engleză (n. t.).

{7} Cunoscut drept „drogul violului” (n. r.).